tevhid

Cemâziye'l-Ahir 1435

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | NİSAN 2014 | YIL: 3 | SAYI: 27 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

BAŞYAZI'16

HİZMET ÇAĞRISI

Hizmet Çağrısı

CemÂziye'l-Ahir 1435
NİSAN '14 SAYI: 27

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

İfsadın ve müfsitlerin bol olduğu bir çağda, ıslahın ve muslihlerin kabuğunu kırması, klişeleşmiş söylem ve eylemlerden çıkması gereklidir. İslamî hizmeti dar kalıpta anlamaktan ziyade, hizmeti daha geniş sahada ve her bir bireyin katılımıyla gerçekleşecek kitlesel bir harekete dönüştürmek hepimizin öncelikli görevi olmalıdır.

Hayatın olağan akışı içinde yaptığımız şeyleri gözden geçirmeli, onların sadece dünyalık olmasına müsade etmemeliyiz. *'Yaptıklarımızı nasıl İslamileştirebilir, davamıza hizmet vesilesi kılabiliriz?'* diye düşünmeliyiz. Ta ki üzerimizdeki sayısız nimetin şükrünü eda edebilelim.

Herkes İslam davası için elinden geleni ortaya koymalı ve yapılabilecek hiçbir şey küçümsenmemelidir. İslam davasına sunulan her hizmet kutsaldır ve değerlidir.

Rabbimizden temennimiz, bizleri İslam davasına hizmette muvaffak kılması, hizmet noktasında şeytandan ve nefsimizden kaynaklı afetlerden bizleri korumasıdır.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Cemâziye'l-Ahir 1435
Nisan 2013
Sayı: 27
Fiyatı: 5₺
ISSN: 2148-4635

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

Satış Noktaları

Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitapevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:190/A Bağlar/DİYARBAKIR 0 (541) 857 34 20

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Çimen Sk. No:26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Eski Banka Sk. No:6/4 Merkez/VAN
Büro 4: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Şemsi Tebrizi Mh. Kınacı Sk. No:20/A KONYA

EBU HANZALA

Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi

-2-

Allah Rasûlü'ne olan sevgimiz ve saygımız şer'i ölçüler içerisinde olmalıdır. Çünkü sevgi de, saygı da kalple alakalı amellerdir. İnsanların yanında farklı anlamları vardır. Çoğu zıtlık sevgi ve saygı adına işlenir.

Allah'ın Adıyla!

Bizleri İslam'a hidayet eden Allah'a hamd olsun. Salât ve selam O'nun Nebi'sine, ehlibeytine, ashabına ve kıyamete kadar ona tâbi olanlara olsun.

Bir önceki yazımızla beraber Allah Rasûlüne imanın sembolü olan *'Muhammedun Rasûlullah'* silsilesine başlamıştık. Geçen yazımızda bu mübarek konuya başlama nedenlerimizi yazmıştık. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım isteyerek konunun tafsilatına giriyoruz.

'Muhammed Allah'ın Rasûlüdür' şehadeti dört esas üzere kuruludur. Bu esaslar yerine geldiği takdirde onun *sallallahu aleyhi ve sellem* risaletine şahitlik, hakkıyla yerine getirilmiş olur. Bunların külliyen ortadan kalkması şehadeti bozar. Bunlarda var olan eksiklikler oranında şahitliğimiz zedelenir.

Bunlar;

1. Haber verdiklerinde onu *sallallahu aleyhi ve sellem* tasdik etmek

2. Emrettiklerinde ona itaat etmek

3. Nehyettiklerinden kaçınmak

4. Yalnızca onun gösterdiği şekilde Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet etmek

Bu esasların tafsilatına geçmeden önce bunların özü olan ve ona *sallallahu aleyhi ve sellem* imanın tüm esaslarının üzerine bina edildiği *'sevgi'* meselesine değineceğiz. Ona itaat, onu tasdik, nehyettiklerinden kaçınma, onun sünnetinin dışında kaynak kabul etmeme, bidatlerden sakınma, onun ahlakıyla ahlaklanma gibi ona imanın esası, vacibi ve

kemali olan tüm unsurlar, onu sevmenin eseridir. Bu makama en uygun olan, asıllar aslını takdim ederek yazıya başlamaktır.

Sevginin tanımı:[1] Arap lugatında muhabbet/sevgi (ح - ب) belli manalarda kullanılır.

- Beyazlık ve arınmışlık
- Üstün olma ve açığa çıkma
- Bir şeyin özü
- Bir yerde veya şeyde sabitlenmek
- Bir şeyi muhafaza edip tutmak
- Büyükçe kap
- Hareket edip sallanan
- Üzerinde yük taşıyan kolon

Araplar sevgiyi ifade etmesi için (حُبٌّ) kelimesini seçmişlerdir. İlk harfi boğazın derinlerinden çıkar, son harfi ise dudak harfi olan *'ba'*dır. Adeta sevginin sevilende başlayıp yine onda bittiğini ifade etmek istemişlerdir. Seven; sevgiliye arı-duru olarak sevgi besler. Kalbinde duyguların en üstünü sevgiliye olandır. Ona özünü, yani kalbini vermiştir.

Kalbinde değişmeyen, sabit ve asıl olan, sevgiliye olan sevgidir. Sürekli onu aklında tutmak, onu zikretmek suretiyle kalbini ona olan sevgisinin kabı, muhafazası kılmıştır adeta. Onun sevgisidir onu harekete geçiren. Sevgiyle sükûnet aynı bedende toplanmaz. Bir kalbe sevgi yerleşti mi, sevgilinin yönünde tüm organları harekete geçirir. Seven, sevdiği uğruna sıkıntılara katlanır, her türlü meşakkatin altına girer.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisi bu manaların hepsini içerir. Allah'ın sevgisinden sonra kalplerin hayatı olan ve membâları sevgilerin en şereflisi olan, muhabbetullah olan sevgi, ona olan sevgidir.[2]

İbni Kayyım; *'Sevgiyi tarif etmek isteyenler hakikatte onu tarif etmemiş, onun sebepleri, gerekleri, alametleri ve semereleri hakkında konuşmuşlardır. Yapılan tarifler sevgiyi izah edemediği gibi kapalılığını artırmıştır. En evlâ olan tarif; sevgi, sevgidir.'* demiştir.

Sevgiyi şer'i olarak tarif zor görülmüşse, sevgilerin en şereflilerinden olan Rasûl sevgisini kelimelerle anlatmak mümkün değildir. Onu anlamanın yolu, ona olan sevgileri Allah tarafından kabul edilmiş sahabe nesline bakmaktır. O öylesine bir şeydir ki, bir kelimesine canlar feda edilmiş, bir işaretine yurtlar terkedilmiş, bir öfkesine aileler silinmiştir. Beşeriyetin bugüne dek tesis ettiği ortak kabuller, onun sevgisi ile yerle bir olmuştur.

O öylesine bir şeydir ki, bir kelimesine canlar feda edilmiş, bir işaretine yurtlar terkedilmiş, bir öfkesine aileler silinmiştir. Beşeriyetin bugüne dek tesis ettiği ortak kabuller, onun sevgisi ile yerle bir olmuştur.

Onu Sevmenin İman Oluşu

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmuştur:

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler, size Allah'tan ve Peygamberden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise; o zaman Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Ve Allah; fasıklar güruhunu hidayete erdirmez." [3]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* açık bir şekilde kendi zatının ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisinin, insana sevimli gelen her şeyden daha sevimli olması gerektiğini belirtmiştir. Bunun zıddı bir durumun Allah'ın azabını beklemeyi gerektiren bir durum olduğuna vurgu yapmıştır.

Kadı İyad *rahimehullah*: *'Rasûl sevgisinin gerekli ve farz oluşu hususunda uyarı, teşvik ve delil olarak bu ayet yeterlidir. Çünkü Allah subhanehu ve teâlâ; malı,*

1. *Ravdatu'l Muhibbin, 17-18; Medaricu's Salikin, 3/9-11*
2. *İslam alimleri sevginin içerdiği manalar üzerinde çok konuşmuşlardır. Muhakkik alimler sevginin tarif edilemeyeceğini, kalpte hissedilen bir duygu olduğunu belirtmişlerdir. Bakınız, Fethu'l Bari, 10/463.*
3. *9/Tevbe, 24*

ailesi, çocukları kendisine Rasûl'den sallallahu aleyhi ve sellem *daha sevimli olanları eleştirmiş ve onları "... Allah'ın azabını bekleyin!" sözüyle tehdit etmiştir.' demiştir.*[4]

"Nebi müminlere kendi nefislerinden daha evladır..." [5]

Bu ayet sevgiden de öte bir noktaya işaret etmektedir. Hangi konuda olursa olsun, müminler Nebi'yi kendilerinden öncelikli görürler. O'nu kendi nefislerine tercih ve takdim ederler. Ki tercih; sevginin dışa yansıyan en belirgin halidir.

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"Hiçbir mümin yoktur ki, ben ona dünyada ve ahirette kendi nefsinden daha evla olmayayım. İsterseniz bu hususta Allah'ın şu ayetini okuyun: "Nebi müminlere kendi nefislerinden daha evladır."... " [6]

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem bu ayeti bizzat kendisi tefsir etmiştir. *'Ben Müslümanlardanım...'* diyen kim olursa olsun dünyada ve ahirette Nebi'yi kendi nefsinden daha evla görmek zorundadır.

"Nebi müminlere kendi nefislerinden daha evladır..." Böyle olunca başkalarından elbette daha evla olacaktır. Onlardan istediği mallara ihtiyaçları olsa dahi Nebi'nin istediğini tercih etmek zorundadırlar. O'nu kendi nefislerini sevdiklerinden daha fazla sevmek zorundadırlar. O'nun sallallahu aleyhi ve sellem onlar hakkındaki hükmünü kendi nefisleriyle alakalı kararlarına takdim etmek zorundadırlar. Netice olarak Nebi onlara nefislerinin istediği dışında bir şeye davet ettiğinde, nefislerin isteklerini erteleyip, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem davetini takdim etmek zorundadırlar...[7]

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"Ben; sizden birine babasından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş olamazsınız." [8]

Bir gün Ömer radıyallahu anh Allah Rasûlü'ne sallallahu aleyhi ve sellem:

'Ey Allah'ın Rasûlü! Sen bana nefsim haricindeki her şeyden daha sevimlisin.' dedi. Allah Rasûlü:

"Nefsimi elinde bulunduran Allah'a yemin olsun ki ey Ömer; nefsin de dahil her şeyden daha sevimli olmadıkça olmaz." buyurdu. Ömer: *'Şimdi nefsimden de daha sevimlisin.' deyince, "Şimdi oldu ey Ömer!"* buyurdular.[9]

Varlığı iman olan bu sevgi, iddialarla sabit olmaz. Esasında İslam iddialara karşı temkinlidir. Cahil, zalim ve nankör olarak kabul ettiği insanı iddialarında gerçekçi bulmaz. Hemen her iddiasında onu ispata ve delile davet eder. Kur'an'ın külli düsturlarından biri *"...Şayet doğru sözlü iseniz delillerinizi getirin."* şeklindedir.

Sevgi meselesinde ise İslam'ın özel bir yaklaşımı vardır. Allahu alem bunun hikmeti; insanın sevgiyle var olması ve en rahat iddia edeceği şeyin sevgi olmasındandır. İslam, insanın kendisiyle var olduğu sevgi iddiasına bir kural getirerek iddiaları kontrol altına almıştır.

4. *Eş Şifa, 2/563*
5. *33/Ahzab, 6*
6. *Buhari, 4781*
7. *Şevkani, Feth-ul Kadir Tefsiri*
8. *Buhari, 15; Müslim, 48*
9. *Buhari, 6632*

"De ki: Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafur'dur, Rahim'dir. De ki; Allah'a ve Peygambere itaat edin. Şayet yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allah, kâfirleri sevmez." [10]

Hasan-ı Basri *rahimehullah*; *'Bir kavim Allah'ı sevdiklerini iddia etti. Allah subhanehu ve teâlâ onları bu ayetle imtihan etti.'* demiştir. Öyle ise; her sevgi iddiası beraberinde imtihanı gerektirir. Sevenin sevdiğine tâbi olup ona itaat etme imtihanı...

İbni Kesir *rahimehullah*: *'Bu ayet Allah'ı sevdiğini iddia edip de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yolu üzere olmayanların tüm söz, fiil ve hallerinde onun şeriatına ittiba etmedikleri müddetçe bu iddialarında yalancı olduklarına hükmeder.'* demiştir.[11]

Şeyh Şenkıti;

'Allah'a ve Rasûlü'ne sadık sevginin alameti ona ittibadır. ona ittiba etmediği halde sevdiğini iddia eden yalancı ve müfteridir.' demiştir.[12]

Bu ayet bizlere Allah nezdinde makbul sevgiyle, makbul olmayan arasındaki farkı öğretir. Herkes Allah'ı ve Rasûlü'nü sevdiğini söyleyebilir. Ancak bu iddia ittiba ve itaat içermediği zaman yalan olmuş olur.

'Muhammed Allah Rasûlüdür' şehadetiyle müşerref Müslümanların bu konuda titiz olması gerekir. Çünkü Allah Rasûlü'nün sevgisi kendisiyle Müslüman olduğumuz şahadetin yarısı demektir. Bu şehadetin gereklerini yerine getirmek; asıl, vacip ve kemalinde Allah'ın razı olacağı hal üzere bulunmanın yolu; hakiki sevgiye ulaşmadır.

Sevginin Alametleri

Kalplerin hayatı olan sevgi hususunda kendini muhasebe etmek isteyen Müslümanlar için alametler, yol göstericidir. Kitap ve sünnette Allah Rasûlü'nü sevenlerin bir takım alametleri zikredilmiştir. Adeta *'Şer'i ve makbul olan sevginin dışa yansıması budur'* denilerek Müslümanlara yol gösterilmiştir.

Yazımızın girişinde de zikrettiğimiz gibi sevgi; insanın kendisiyle var olduğu şeylerdendir. Bu nedenle insanın sevgiyi iddia etmesi çoğu zaman bir şeyleri sevdiğine inanması kolaydır.

Sevgi, kalbin amellerindendir. Her kalp amelinde olduğu gibi, onu tam anlamıyla tarif etme, ölçülerini belirleme pek mümkün değildir. Sınırları, gerekleri, semeresi insandan insana değişir. Bazen çok sevdiğini iddia eden bir âşık sevdiğinin canına kıyar. Sorulduğunda onu çok sevdiğini, kaybetmekten korktuğunu söyler. Onu öldürmesini sevgisiyle izah eder.

Sevgi, kalbin amellerindendir. Her kalp amelinde olduğu gibi, onu tam anlamıyla tarif etme, ölçülerini belirleme pek mümkün değildir. Sınırları, gerekleri, semeresi insandan insana değişir.

Bir başkası kendi canına kıyar. Geriye bıraktığı mesajında bunu sevdiğinden yaptığını söyler.

Çocuklarına aşırı baskı yapan bir ebeveyn sorulduğunda onları çok sevdiğini ve onların iyiliği için bunu yaptığını söyleyecektir.

Aynı şekilde çocuklarını aşırı serbest yetiştiren bir ebeveyn de bunu sevgiyle izah edecektir.

Arkadaşlarına karşı aşırı laçka ve rahat bir insan, bunu arkadaş sevgisiyle açıklayacağı gibi, onlara karşı mesafeli davranan biri bunu sevgiden kaynaklı saygıyla izah edecektir.

Bu zıt örneklerden anlıyoruz ki, dünyevi sevginin bir ölçüsü yoktur. İnsana ve karakterine göre değişmektedir. Asıl sorun bizim dünyevi sevgiyle değil, varlığı iman, yokluğu küfür olan bir sevgiden konuşuyor olmamızdır.

Dünyevi sevgide var olan uyuşmazlığı çözmek kolaydır. Benzer ölçülere sahip insanlarla ilişki kurduğunuzda sevgileriniz ve sevgi anlayışlarınız örtüşür.

Varlığı iman olan sevgiye gelince; bunun ölçüsüz, sınırsız olması demek, kulların dalalete terk edilmesi demektir. Kullarına her konuda doğru

10. 3/Âl-i İmran, 31-32
11. Tefsiru'l Kur'anu'l Azim, 3/Âl-i İmran, 31-32
12. Edvau'l Beyan

yolu gösteren El-Hadi olan Rabbimizin *subhanehu ve teâlâ*, böylesi bir konuda bizleri başıboş, ölçüsüz bırakması muhaldir. Sevginin kuralını ve ana esasını ittiba ve itaat olarak belirlemiş, kalplerde var olan gerçek sevginin dışa yansıdığı alametleri, vahiy ile bize bildirmiştir. Buna uyan sadık ve makbul sevgi; buna uymayan, reddedilen ve yalancıların sevgisi olarak belirlenmiştir.

1. Ona Emirlerinde İtaat Edip, Yasaklarından Kaçınmak

İçinde hakiki sevginin bulunduğu bir kalp, sahibini sevilene doğru harekete geçirir. Onu razı edecek, onun hoşnut olacağı ameller yapmaya sevk eder. Şer'i olan sevgide bu durum *'emrettiklerine itaat, nehyettiklerinden sakınmak'* olarak organlara yansır.

Şer'i sevginin alametinin ona *sallallahu aleyhi ve sellem* ittiba ve itaat olduğunu zikretmiştik.

"De ki: Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafur'dur, Rahim'dir. De ki; Allah'a ve Peygambere itaat edin. Şayet yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allah, kâfirleri sevmez." [13]

Bu konu *'Muhammed Allah'ın Rasûlüdür'* şehadetinin özü olduğu için ileride tafsilatlı olarak işleyeceğiz. Onun emirlerine itaat ve yasaklarından kaçınma konusunda birer örnek verelim.

Ka'b bin Malik ve İbni Ebi Hadret *radıyallahu anhuma* arasında bir borç meselesi vardı. Mescitte tartışmaya başladılar. Sesleri yükselmişti. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* sesleri işitince odasının perdesini araladı ve seslendi:

— Ey Ka'b!

— Buyur, Ey Allah'ın Rasûlü!

— Borcunun yarısından feragat et!

— Ettim, Ey Allah'ın Rasûlü!

— Ey İbni Ebi Hadret! Sen de borcunu öde.[14]

Sinirlerin gerildiği, seslerin yükseldiği bir manzara yaşanıyor. Konuysa insanın en çok

düşkün olduğu, aşırı bir sevgiyle bağlı olduğu dünya malı. Sadece bir kelimesiyle sesler alçalıyor, gönüller yumuşuyor, sorun son buluyor. Ne borcundan feragat etmesi istenen, ne de borcunu hemen ödemesi istenen hiçbir itirazda bulunmuyorlar. Malı uğrunda tartışacak ve kalp kıracak kadar da seviyor olsalar, Allah Rasûlü'nün sevgisinin önüne geçmiyor.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir sahabesinin elinde altın yüzük görmüştü. Yüzüğü adamın elinden alıp yere fırlattı.

"Sizden biri ateş parçasına yönelip onu eline takıyor" diyerek tepkisinin nedenini belli etti. Allah Rasûlü gittikten sonra orada bulunanlar adamı uyardılar. *'Altın yüzüğünü al, satıp ondan faydalanırsın.'* dediler. O ise; *'Allah'a yemin olsun ki Allah Rasûlü onu atmışken ben onu alamam.'* demişti.[15]

Yine içki haram kılındığında onların tavrını biliyoruz. Bugün bağımlılık adı altında yıllarca tedavisi yapılan, toplumsal bir illet olarak kabul edilen içki, bir günde hayatlarından çıkmış, Kur'an'ın ifadesiyle *'son bulmuştu.'*

Allah Rasûlü'nü sevdiğini iddia eden bizlerin en ağır imtihanı budur.

O'nun *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatımıza taalluk eden emir ve yasaklarında nasıl davranıyoruz? Tereddüt etmeden, düşünmeden *'İşittim ve itaat ettim'* diyebiliyor muyuz? Bu soruların amelî cevabı bizim sevgi iddiamızı doğrulayan ve yalanlayan unsurlardır.

13. 3/Âl-i İmran, 31-32
14. Buhari, 457; Müslim, 1558
15. Müslim, 2090

2. Onu Örnek Almak[16]

İnsanın sevdiğini taklit etmesi, söz ve davranışlarını ona benzetmeye çalışması, sevginin gereklerinden ve alametlerindendir.

"Andolsun ki; sizin için Rasûlullah'ta güzel bir örnek vardır. Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için..." [17]

Bu ayet, aynı zamanda Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah *subhanehu ve teâlâ* katındaki ve insanların yanında olması gereken değerini gösterir. *"... sizin için Rasûl'de güzel örnek vardır."* Bu umumi bir ifadedir. Hiçbir kayıt zikredilmemiştir. Adeta Rabbimiz; *'...hangi alanda olursa olsun onu örnek alabilirsiniz. onun her hali Benim rızam demektir. ona o kadar güveniyorum ki; kalp hallerini dahi örnek almanızda hiçbir sakınca yoktur.'* buyuruyor...

Sahabenin Allah Rasûlü'nü nasıl dikkatle izleyip, örnek aldıklarını görmek isteyenlerin hadis kitaplarında namaz bölümüne bakmaları yeterlidir. O'nun hiçbir davranışını kaçırmamış, en ince detayına kadar dikkat etmiş, örnek almış ve ümmete aktarmışlardır.

Çünkü ayet Ahzab gününde inmişti. Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* korkusuzluğu, kalbinde Allah'a olan güveni, O'ndan *subhanehu ve teâlâ* yardım beklemesi müminlere örnek gösterilmek istenmişti. Ancak Allah; *'...savaş esnasında O sizin için örnektir'* demek yerine, *"...onda sizin için güzel örnekler vardır..."* diyerek onun örnekliğini, istisnasız hayatın her alanına taşımıştır.

Allah Rasûlü'nün ashabını tüm zamanların efendisi kılan da bu değil miydi?

Onlar daha yaşarken *'Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular'* mükafatına nail olmuşlardı. On dört asırdır, elde ettikleri bu şerefle müminlerin gönüllerine taht kurdular. Çünkü onlar Allah'ın rızasına giden en sağlam yolu yol edinmişlerdi: O'nun *subhanehu ve teâlâ* her halinden razı olduğu ve mutlak örnek olarak gösterdiği Nebi'yi taklit ve onu örnek alma...

O *sallallahu aleyhi ve sellem* namaz esnasında ayakkabılarını çıkarmıştı. Hiç sebebini bilmedikleri halde onlar da çıkardılar. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* sorunca; *'...sen çıkardın, biz de çıkardık'* dediler. Sebebini bilmiyorlardı. Onlar için Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yapmış olması yeterliydi. Cibril *aleyhisselam* Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* ayakkabılarında necaset olduğunu haber vermişti. Lakin sahabe için *"...onda sizin için güzel örnek vardır."* fermanı sebebini bilmeseler de onu örnek almak için yeterliydi.[18]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* altından bir yüzük takmaya başladı. İnsanlar da altın yüzük takmaya başladılar. Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Ben altından bir yüzük edinmiştim. Artık altın yüzük takmayacağım."* diyerek yüzüğü çıkardı. İnsanlar altın yüzüklerini bıraktılar.[19]

Sahabenin Allah Rasûlü'nü nasıl dikkatle izleyip, örnek aldıklarını görmek isteyenlerin hadis kitaplarında namaz bölümüne bakmaları yeterlidir. O'nun hiçbir davranışını kaçırmamış, en ince detayına kadar dikkat etmiş, örnek almış ve ümmete aktarmışlardır.

Günümüzde de durum farklı değildir. Allah'ın rızasını elde etmenin en selametli ve kısa yolu Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* örnek almaktır. Bunun için ilk olarak onu tanımamız gerekir. Onun şemailini, ahlakını, insanlarla muamelesini öğrenmekle işe başlamalıyız.[20]

1. Kur'an'dır. Aişe annemize onun ahlakı sorulduğunda; *'Onun ahlakı Kuran'dı'* cevabını vermiştir.

2. Şemail kitapları: Genel olarak Allah Rasûlü'nün kişisel özelliklerini anlattığı kitaplara *'şemail'* denir. Bu konuda meşhur hadis imamlarından İmam Tirmizi ve İbni Kesir'in *'Şemail'* kitapları, güvenilir kaynaklardır.

3. Siyer kitapları: Hayat içerisinde Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* örnekliği için siyer kitapları okunabilir.

3. Onu Nefsinden Daha Evla Görmek

"Nebi müminlere kendi nefislerinden daha evladır." [21]

16. *Teessi*
17. *33/Ahzab, 21*
18. *Ebu Davud, 650*
19. *Buhari, 7298; Müslim, 2091*
20. *Allah Rasûlü'nü sallallahu aleyhi ve sellem örnek alabilmek için okumamız gereken eserler.*
21. *6/Ahzâb, 33*

Böyle olunca başkalarından elbette daha evla olacaktır. Onlardan istediği mallara ihtiyaçları olsa dahi Nebi'nin istediğini tercih etmek zorundadırlar. Onu kendi nefislerini sevdiklerinden daha fazla sevmek zorundadırlar. Onun *sallallahu aleyhi ve sellem* onlar hakkındaki hükmünü kendi nefisleriyle alakalı kararlarına takdim etmek zorundadırlar. Netice olarak Nebi onlara nefislerinin istediği dışında bir şeye davet ettiğinde, nefislerin isteklerini erteleyip, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* davetini takdim etmek zorundadırlar...[22]

Tarih, sahabenin bunu en güzel şekilde yerine getirdiğine tanıklık etti. Onlar her konuda Nebi'yi *sallallahu aleyhi ve sellem* kendilerine takdim ettiler.

Bedir savaşı için hazırlıklar yapılıyordu. Sa'd bin Muaz *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'ne onu *sallallahu aleyhi ve sellem* ne denli sevdiklerinin ve kendi nefislerine tercih ettiklerinin vesikası olan şu sözleri söyledi:

'Ey Allah'ın Rasûlü! Sana bir kulübe yapsak da içinde otursan? Düşmanla karşılaştığımızda Allah subhanehu ve teâlâ bizleri aziz kılıp galibiyet nasip ederse, istediğimiz olmuş olur. Şayet hoşnut olmadığımız olursa sen geride kalanlara katılır, korunmuş olursun. Vallahi geride seni bizden daha fazla seven insanlar vardır.' [23]

Sa'd kendi canından önce Allah Rasûlü'nü düşünüyordu. *'Bizler ölsek dahi sen yaşamalısın'* diyordu Allah Rasûlü'ne.

Uhud dönüşü insanlar gelenleri karşılıyordu. Beni Dinar kabilesinden bir kadın da bu kafilenin içerisindeydi. İnsanlar eşinin, oğlunun ve kardeşinin şehid olduğunu ona söyleyince, *'Allah Rasûlü nasıl?'* sözü dökülüyordu dudaklarından. Ne kadar Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* iyi olduğunu söyleseler de kadına söz dinletemediler. *'Bana onu gösterin!'* diyordu. Nihayet Allah Rasûlünü görmüştü. *'Sen sağ olduktan sonra her musibet kolaydır, Ey Allah'ın Rasûlü!'* demişti.[24]

Allah Rasûlü'nü sevdiğini iddia edenlerin bu örnekleri yaşama durumu yoktur. Bugün O'nun *sallallahu aleyhi ve sellem* bizler için nefislerimizden evla olması; onun davasının, sünnetinin ihya meselesinin evleviyetidir. İslam davasına hizmet ederken evimiz, eşimiz, sosyal hayatımız, alışkanlıklarımız, geleceğe dair planlarımız hep arka planda olmalıdır. Onun nefislerimizden evla olması, belli bir zaman dilimiyle sınırlı bir sorumluluk değildir. Bugün Muhammed davasının öncelenmesinde engelleri bulunanlar, daha açık bir ifadeyle bahanesi bulunanlar sevgilerini kontrol etmelidirler. Varlığı iman olan sevgi, en ayırt edici vasfını kaybetmiştir çünkü.

Yukarıda sayılanlar ve benzerleri Allah'tan, Rasûlü'nden ve O'nun emirlerinden herhangi birinden[25] daha sevimli olması durumunda, yani dünyalıkların daha evla görülüp Allah'a Rasûlü'ne ve davaya tercih edilmeleri durumunda tehdit içerikli şu ayetler söz konusu olur.

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler, size Allah'tan ve Peygamberden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise; o zaman Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Ve Allah; fasıklar güruhunu hidayete erdirmez.' " [26]

4. Ona Saygı Ve Onu Tazim Etmek

Şer'i sevgi beraberinde saygı ve tazim olan sevgidir.

"Muhakkak biz seni şahit, müjdeleyen ve uyarıcı olarak gönderdik. Ki Allah'a ve Rasûlüne iman etmeniz, onu desteklemeniz içten bir saygıyla yönelmeniz ve O'nu sabah akşam tesbih etmeniz için..." [27]

---

22. *Şevkani, Fethu'l Kadir Tefsiri*
23. *El Bidaye ve'n Nihaye, 3/268*
24. *İbni Hişam, 3/43*
25. *Ayet hususi olarak cihad hakkında inmişse de Allah'ın bütün emirlerini kapsamaktadır.*
26. *9/Tevbe, 24*
27. *48/Fetih, 8-9*

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu sorumluluğumuzu vakar/tevkir (توقير/ وقّار) kelimesiyle ifade ediyor. Bu kelime (و-ق-ر) bir şeyin ağırlığına delalet eder arap lügatında.[28]

Diyebiliriz ki; sevgi sahibini kalpte ağırlaştırır. Onun değerini çoğaltır. Bu da seveni sevgiliye karşı edep, saygı ve tazime götürür.

Taberi *rahimehullah*: *'Ayetteki tevkir onu yüceltmek, ona saygı göstermek ve onu övmektir.'* [29]

İbni Kesir rahimehullah; 'Saygı, ihtiram ve tazimdir.' [30]

İbni Teymiye *rahimehullah*; *'İkram ve saygıyı ifade eden bir kelimedir. Kişiyi vakarlı bir şahsiyet olmaktan çıkaracak davranışlardan sakınarak ona saygı, tazim ve şerefle muamele etmektir.'* [31]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlara bu sorumluluklarını bildirdiği gibi, onunla nasıl muamele etmelerine dair tafsilatlı bilgi de vermiştir.

"Ey iman edenler; Allah'ın ve Rasûlü'nün huzurunda öne geçmeyin. Allah'tan korkun. Muhakkak ki Allah; Semi'dir, Alim'dir.

"Ey iman edenler; seslerinizi Peygamberin sesinden yüksek çıkarmayın. Birbirinize bağırdığınız gibi Peygambere bağırmayın. Yoksa siz farkına varmadan amelleriniz boşa gider.

Peygamberin yanında seslerini kısanlar, muhakkak ki onlar; Allah'ın gönüllerini takva ile imtihan ettiği kimselerdir. Onlar için; mağfiret ve büyük bir mükafat vardır.

Muhakkak ki sana, hücrelerin ardından seslenenlerin çoğunun akılları ermez.

Eğer onlar; sen, yanlarından çıkıncaya kadar sabretselerdi; kendileri için elbette daha hayırlı olurdu. Allah; Gafur'dur, Rahim'dir." [32]

Diyebiliriz ki; sevgi sahibini kalpte ağırlaştırır. Onun değerini çoğaltır. Bu da seveni sevgiliye karşı edep, saygı ve tazime götürür.

"Peygamberin çağırmasını; kendi aranızda birbirinizi çağırmanız gibi saymayın. Allah; içinizden bir diğerini siper ederek sıvışıp gidenleri muhakkak bilir. Onun buyruğuna aykırı hareket edenler, başlarına bir bela gelmesinden veya elim bir azaba uğramaktan sakınsınlar." [33]

"Ey iman edenler; Peygamber'in evlerine yemeğe çağrılmaksızın ve vakitli vakitsiz girmeyin. Ama davet olunursanız; girin ve yemeği yiyince de lafa dalmadan dağılın. Bu haliniz, Peygamber'i üzüyordu, o da size bir şey söylemeye çekiniyordu. Allah ise hakkı söylemekten çekinmez. Peygamber'in eşlerinden bir şey istediğinizde; onu perde arkasından isteyin. Bu; sizin kalpleriniz için de, onların kalpleri için de daha temizdir. Allah'ın Rasûlü'nü üzmeniz ve ondan sonra eşlerini nikahlamak asla caiz değildir. Çünkü bu; Allah katında büyük bir günahtır." [34]

Sahabe bu ayetleri okudu, anladı ve hakkıyla yaşadı. Öyle ki hayattayken de, vefatından sonra da ona layıkıyla saygı gösterdiler.

Allah ve Rasûlü'nün önüne geçmede o kadar hassaslaşmışlardı ki, en iyi bildikleri meselelerde dahi *'Allah ve Rasûlü daha iyi bilir'* cevabını veriyorlardı. Veda haccında Allah Rasûlü onlara soruyordu:

—*"Bu ay hangi aydır?"*

— *'Allah ve Rasûlü daha iyi bilir...'*

— *"Zilhicce ayı değil midir?"*

— *'Evet, Ey Allah'ın Rasûlü!'*

— *"Bu beldenin adı nedir?"*

— *'Allah ve Rasûlü daha iyi bilir...'*

— *"Mekke/haram belde değil midir?"*

— *'Evet, Ey Allah'ın Rasûlü!'*

— *"Bugün hangi gündür?"*

---

28. *Mu'cem Mekayıs El Luğa, 6/132.*
29. *Camiu'l Beyan*
30. *Tefsiru'l Kur'anu'l El Azim*
31. *Sarimu'l Meslul, 422*
32. *49/Hucurat, 1-5*
33. *24/Nur, 63*
34. *33/Ahzab, 53*

'Allah'a ve Rasûlü'ne sadık sevginin alameti O'na ittibadır. O'na ittiba etmediği halde sevdiğini iddia eden yalancı ve müfteridir.'

— *'Allah ve Rasûlü daha iyi bilir...'*

— *"Kurban günü değil midir?"*

— *'Evet, Ey Allah'ın Rasûlü!'*

— *"Sizin canlarınız, mallarınız, namuslarınız bu ayınızın, bu gününüzün ve bu beldenizin haram olduğu gibi birbirinize haramdır"* buyurdu. [35]

Düşünün ki; bir kavme içinde oldukları gün ve ay, yıllarca ayrı kaldıkları, doğup büyüdükleri, o an üzerinde bulundukları toprak soruluyor. Onlar edeplerinden ve onun önüne geçme endişelerinden dolayı cevap vermiyorlar. Bilgisini Allah'a ve Rasûlü'ne havale ediyorlar.

"...Sesinizi onun sesinin üzerine yükseltmeyin" ayeti inince Sabit bin Kays *radıyallahu anh* eve kapanmış ve üzüntüden perişan olmuştu. O fıtrat olarak sesi yüksek olan insanlardandı. Bu ayetin kapsamına girip tüm amellerinin boşa gittiğini ve ateş ehli olduğunu düşünüyordu. Onun bu durumu, komşusu olan Sa'd bin Ubade *radıyallahu anh* tarafından Allah Rasûlü'ne bildirilince ona haber gönderdi ve onu müjdeledi: *"Bilakis, sen cennet ehlindensin"* buyurdu. [36]

O günden sonra sesini öylesine terbiye etmişti ki, Allah Rasûlü'nün huzurunda konuştuğunda yanında oturanlar dahi sesini zor duyuyorlardı.

Onların Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* olan saygılarını, bir zamanlar onların düşmanı olan, sonrasında Allah'ın hidayet ettiği Urve bin Mesud *radıyallahu anh* şöyle anlatıyor. Urve bin Mesud Hudeybiye günü müşriklerin temsilcisi olarak Allah Rasûlü'ne gelmişti. Mekke'ye dönerken Mekkelilere şöyle seslendi:

"...Allah'a yemin olsun ki ey Kureyşliler! Ben krallara, Kayserlere, Necaşilere gittim. Vallahi hiçbir kralın ashabının, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem ashabının ona saygı gösterdiği gibi saygı gösterdiğine şahit olmadım. O tükürünce mutlaka birinin eline düşer. Onu yüzüne, vücuduna sürer. Bir şey söyledi mi, onu yerine getirmek için yarışırlar. Abdest aldığında izdiham yaşarlar. O konuşunca seslerini kısarlar. Hiçbiri ona olan saygısından gözlerinin içine keskince bakmaz. Onun meclisinde başlarının üzerine kuş konmuş gibi oturuyorlar." [37]

Bu, onların edep ve saygıda ulaştıkları mertebeydi. Allah Rasûlü'nün vefatından sonra da benzeri hassasiyeti gösterdiler.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* mescidinde iki adam konuşuyordu. Seslerini yükselttiler. Ömer *radıyallahu anh* onlara yaklaşıp *'Siz nerede olduğunuzu biliyor musunuz?'* diyerek çıkıştı. *'Siz hangi memlekettensiniz?'* diye sordu. *'Taifliyiz'* dediler. Ömer; *'Şayet Medine'li olmuş olsaydınız canınızı yakardım'* dedi. [38]

Günümüz Müslümanları da bu edepten nasiplerini almalıdırlar. Allah Rasûlü'nden bahsederken, ondan hadis aktarırken edeplerini muhafaza etmelidirler. Bu, ona olan sevgi ve saygının gereğidir. Ona *sallallahu aleyhi ve sellem* yapılan en büyük saygısızlık ismi anıldığında salavat getirmemek[39] Ondan bir şeyler aktarılırken ilgisiz olmaktır.

Davetleri tevhid ve sünnet üzere inşa edilmiş Müslümanların Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* edep hususunda çok daha dikkatli olmaları gerekir.

35. Buhari, 4406

36. Buhari, 4846; Müslim, 119

37. Buhari, 2731-2732

38. Buhari, 480

39. Bu konu müstakil bir başlık olarak gelecektir.

Sevgi ve saygıda aşırılık

Saygının, sevginin alametlerinden olduğunu söylemiştik. Sevgi, insanların anlayışına göre değil şeriatın belirlediği şekilde olmalıdır. Bu konuda söylediklerimizi tekrar hatırlayıp konumuza devam edelim.

Sevgi, kalbin amellerindendir. Her kalp amelinde olduğu gibi, onu tam anlamıyla tarif etmek, ölçülerini belirlemek pek mümkün değildir. Sınırları, gerekleri, semeresi insandan insana değişir. Bazen çok sevdiğini iddia eden bir âşık sevdiğinin canına kıyar. Sorulduğunda onu çok sevdiğini, kaybetmekten korktuğunu söyler. Onu öldürmesini sevgisiyle izah eder.

Bir başkası kendi canına kıyar. Geriye bıraktığı mesajında, bunu sevdiğinden yaptığını söyler.

Çocuklarına aşırı baskı yapan bir ebeveyne sorulduğunda onları çok sevdiğini ve onların iyiliği için bunu yaptığını söyleyecektir.

Aynı şekilde çocuklarını aşırı serbest yetiştiren bir ebeveyn de bunu sevgiyle izah edecektir.

Arkadaşlarına karşı aşırı laçka ve rahat bir insan bunu arkadaş sevgisiyle açıklayacağı gibi, onlara karşı mesafeli davranan biri de bunu sevgiden kaynaklı saygıyla izah edecektir.

Bu zıt örneklerden anlıyoruz ki, dünyevi sevginin bir ölçüsü yoktur. İnsana ve karakterine göre değişmektedir. Asıl sorun bizim dünyevi sevgiyle değil, varlığı iman yokluğu küfür olan bir sevgiden konuşuyor olmamızdır.

Saygı da aynen bunun gibidir. İnsanlara bırakıldığında çok zıt tablolar saygı adı altında ortaya çıkar. İslam'ın saygıya getirdiği ölçünün dışına çıkan her saygı ya ifrat ya da tefrittir. Bu sadıkların değil, yalancıların saygısıdır. İleride geleceği gibi Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* yaşadığı süre zarfında bu tip aşırılıklara meydan vermemiş, ölümünden sonrası için de ümmetini uyarmıştır.

Allah Rasûlü'ne gösterilmesi gereken saygı şeriatın üç ölçüsüyle sınırlandırılmalıdır:

1. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait olanın, Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* verilmemesi

2. Onda olmayan şeyleri sevgi ve saygı adına ona nispet etmemek

3. Onun yasakladığı şeyleri sevgi ve saygı adına yapmamak

Bunlardan birincisi; en tehlikeli olanıdır. *'Muhammed Allah Rasûlü'dür'* şehadetimizden evvel şahitlik ettiğimiz uluhiyet şehadetine zarar vermektedir.

Tevhid; Allah'a ait olan sıfatlarda Allah'ın birlenmesi; itikadî, sözlü veya amelî olarak bunların Allah'tan başkasına verilmemesidir.

Tek bir ilahla yetinmeyip sıfatlarını başka varlıklara vermek suretiyle yeryüzünde yeni ilahlar icat etmek, bu olsa gerektir.

Bütün Peygamberler insanları Allah'ı ibadette birleyip, Allah'ın dışında ibadet edilen tağutlardan uzak durmaya davet etmişlerdir.

Yine bunun en çirkin örneklerinden biri ibadetin özü olan duayı Allah Rasûlü'ne yapmak, sıkıntı anında Allah'ı bırakıp ondan istemek, istiğasede bulunmaktır. Oysa Muhammed Mustafa *sallallahu aleyhi ve sellem* da dahil bütün Peygamberler insanları Allah'ı ibadette birleyip, Allah'ın dışında ibadet edilen tağutlardan uzak durmaya davet etmişlerdir.

"Senden önce hiçbir Rasûl göndermemişizdir ki ona 'Benden başka ilah yoktur. Şu halde Bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım." [40]

"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmeleri için) bir elçi gönderdik." [41]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*; *"Dua, ibadetin ta kendisidir."* buyurdu.[42]

40. 21/Enbiya, 25
41. 16/Nahl, 36
42. Ebu Davud, Tirmizi

Bir insan her gün defalarca *"...yalnız Sana ibadet eder ve yalnız Senden yardım dileriz"* diyerek Allah'a söz verdiği halde, nasıl sıkıştığı anda Allah'tan başkasına dua edebilir? Velev bu, Nebi dahi olsa...

"(Sahte ilahları mı hayırlıdır) ya da sıkıntı ve ihtiyaç içinde olana, kendisine dua ettiği zaman icabet eden, kötülüğü açıp gideren ve sizi yeryüzünün halifeleri kılan mı? Allah ile beraber başka bir ilah mı? Ne az öğüt alıp düşünüyorsunuz." [43]

Allah *subhanehu ve teâlâ* sıkıntı anında kendi yüce zatından başkasına dua edenlere itiraz ediyor. *"Allah'la beraber başka ilahlar mı?..."* Anlıyoruz ki bu eylem kendisine dua edileni ilah edinmektir. Ve en çirkin olanı ise, ömrünü bununla mücadeleye adamış Peygamberin buna aracı kılınmasıdır.

"Hiçbir insana yakışmaz ki; Allah, kendisine kitabı, hükmü ve Peygamberliği versin de sonra o, insanlara: Allah'ı bırakıp bana kullar olun, desin. Fakat: Kitabı okuyup öğrettiğinize göre Rabb'a kul olun, demek yaraşır. Size melekleri ve Peygamberleri Rabb olarak benimsemenizi de emretmez. Müslüman olduktan sonra size küfretmeyi mi emredecek?" [44]

İkincisi ise; onun yasakladığı şeyleri sevgi, saygı adına ona yapmaktır. Bazı şeyler bizim anlayışımıza göre saygı olabilir, ancak o *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu yasaklamışsa asıl saygı, onun emrine imtisal edip sözünü dinlemektir.

İçeri girenin önünde ayağa kalkmak çoğu toplumda saygı ifadesidir. Araplarda da böyledir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Acemlerin birbirine tazim ettikleri gibi birbiriniz için ayağa kalkmayın"* buyurdu. [45]

Enes *radıyallahu anh* şöyle der: *'Onlar için (sahabe) Allah Rasûlü'nden daha sevimli kimse yoktu. O'nun hoşlanmadığını bildiklerinden O'nu görünce ayağa kakmazlardı.'* [46]

Bunun belirgin örneği onun *sallallahu aleyhi ve sellem* kabrine yönelik yapılanlardır. Hayattayken birçok defa ümmetini ikaz etmiş ve bu hususta Allah'a dua etmiştir. Buna rağmen sevgi, saygı adına yasakladığı şeylerin onun kabrine yapıldığını görüyoruz.

43. *27/Neml, 62*
44. *3/Âl-i İmran, 79-80*
45. *Ebu Davud, 5230*
46. *Tirmizi, 2754*

Sevdikleri insanların kabirlerini mescid edinenler için;

"Onlarda salih bir insan vefat edince onun kabirini mescid edinirler. Bunlar Allah'ın yarattıkları arasında en şerli olanlardır." buyurdu.[47]

Bir hadiste:

"Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin. Onlar Peygamberlerin kabirlerini mescid edindiler." [48]

Allah'a şöyle dua etmiştir:

"Allah'ım benim kabrimi ibadet edilen bir put kılma! Peygamberlerin kabirlerini mescid edinenlere Allah'ın gazabı şiddetlidir." [49]

"Benim kabrimi bayram yerine çevirmeyiniz." [50]

Allah Rasûlü hayatı boyunca bu gaye için yaşamış, kendi de dahil hiçbir varlığın Allah'la denk tutulmasına asla müsade etmemiştir.

"Eğer onlar, Allah'ın ve elçisinin verdiklerine hoşnut olsalardı ve: 'Bize Allah yeter; Allah pek yakında bize fazlından verecek, O'nun elçisi de. Biz gerçekten ancak Allah'a rağbet edenleriz' deselerdi (ya)!..." [51]

Bu ayeti kerimeye dikkat edilirse;

— Allah ve Rasûlü'nün verdiğinden hoşnut olmak,

— Allah bize yeter,

47. *Buhari, 434; Müslim, 528*
48. *Buhari, 434; Müslim, 528*
49. *Muvatta, 141*
50. *Ebu Davud, 2042*
51. *9/Tevbe, 59*

— Allah ve Rasûlü bize verecek…

— Biz Allah'a rağbet edenleriz.

Dört ayrı cümle geçmiştir. Bunlardan *'vermek'* hem Allah'a hem de insana ait sıfatlar olduğundan *'Allah ve Rasûlü'* denmiştir. Ancak *'kula yetmek'* ve *'rağbet'* sadece Allah'a olacağından; Rasûl zikredilmemiş, bunlar yalnızca Allah'a has kılınmıştır. Tevhid dediğimiz şey de budur.

İki cariye Allah Rasûlü'nün bulunduğu ortamda bir şeyler terennüm ediyorlardı. Bir ara; *'Bizim aramızda yarın ne olacağını bilen Nebi var!'* deyince, Allah Rasûlü müdahalede bulundu: *"O sözünüzü bir daha söylemeyin. Az önce söylediklerinizi söyleyin"* dedi.

Adamın birinin Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem*; *'Sen ve Allah dilersen'* deyince kızdı. *"Beni Allah'a denk mi tutuyorsun? Sadece Allah dilerse..."* buyurdu.[52]

Allah Rasûlü'nün bu denli hassas olduğu konularda ümmetinden bu hassasiyeti çiğneyen ve bunu sevgi, saygı adına yapanlar ortaya çıkmıştır. Bunun en bariz örneklerinden biri onu *sallallahu aleyhi ve sellem* övmek adına Allah'ın sıfatlarını ona vermektir.

Geçen sayımızda da zikrettiğimiz gibi meclislerinde şu tarz şiirler okurlar:

'...O kabrinde öyle bir hayatla diridir ki,

Tüm canlılar hayatını onun hayatından alır...'

Ya da;

'...Tüm her şey senin ilmindendir,

Kalem ve Levh-i Mahfuz senin ilmindendir...'

Ya da;

'...Ey Allah'ın Rasûlü! Başıma bir şey geldiğinde

Senden başka kime sığınabilirim...'

52. Edebu'l Müfred, 783

Bu şirkten ve sahibinden bizlerin tek sığınağı olan Allah'a sığınırız. Allah Rasûlü dahi Allah'a sığınmak zorundadır. Ona sihir yapıldığı zaman muavizeteyn[53] inmiş ve her şeyin Rabbi, Maliki, İlahı olan Allah'a sığınması emredilmiştir. Kendisi Allah'a sığınmaya muhtaçken, nasıl olur da başkalarına sığınak olsun.

Alim-i mutlak ve her şeyin ancak onun ilmiyle var olduğu tek varlık Allah'tır. O *subhanehu ve teâlâ* ilmiyle her şeyi kuşatmıştır. Rasûlün kendi dahi kavmine şu sözleri söylerken nasıl her şey onun ilminden olsun;

"De ki: 'Ben, kendime Allah'ın dilediğinden başka ne fayda verebilirim, ne de zarar. Eğer ben, gaybı bilseydim; daha çok hayır yapmak isterdim. Ve bana, hiç bir fenalık da dokunmazdı. Ben, sadece iman eden bir kavme uyarıcı ve müjdeciyim.' " [54]

"Sefer sadece üç mescide yapılır. Mescid-i Haram, Mescid-i Nebevi ve Mescid-i Aksa..." İbadet etmek ve ecir almak için sefer yalnızca bu mescitlere yapılabilir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Rasûlüne *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözleri söylerken, Rasûl nasıl insanlığa hayat versin?

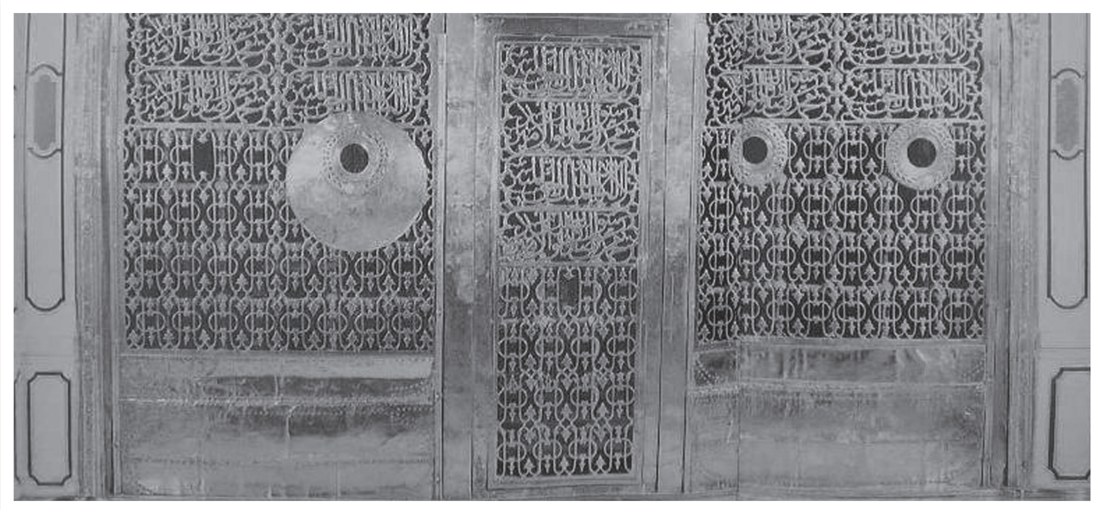
"Senden önce hiç bir insanı ebedi kılmadık. Sen ölürsen; onlar baki mi kalırlar? Her nefis ölümü tadıcıdır. Bir imtihan olarak sizi iyilik ve kötülükle deneriz. Sonunda, bize döndürüleceksiniz." [55]

"Şüphesiz sen de öleceksin, onlar da ölecekler. Sonra siz, kıyamet günü Rabbinizin huzurunda duruşmaya çıkacaksınız." [56]

"Sefer sadece üç mescide yapılır. Mescid-i Haram, Mescid-i Nebevi ve Mescid-i Aksa..." [57]

İbadet etmek ve ecir almak için sefer yalnızca bu mescitlere yapılabilir. Nehiy gayet açıktır. Buna rağmen saygı/sevgi adı altında Allah Rasûlü'nün kabrinin bayram yeri misali periyodik ziyaretler düzenlendiği, sırf kabir kastedilerek ziyaret yapıldığı, daha ötesi kabirperestlerin onun kabrine ibadet ettiklerine şahit oluyoruz.

53. Felak, Nas
54. 7/A'raf, 188
55. 21/Enbiya, 34-35
56. 39/Zümer, 30-31
57. Buhari, 1189; Müslim, 1397

Üçüncüsü; onda olmayan şeyleri sevgi/saygı adına ona nispet etmektir. Allah Rasûlü'nün kimsenin aşırılığına ihtiyacı yoktur. O, Rabbi tarafından çokça övüldüğü için Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*, tüm insanlar onu kıyamette öveceği için Makam-ı Mahmud'un/övülmüş makamın sahibidir.

O *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Hristiyanların Meryem oğlu İsa'yı överken aşırı gittiği gibi beni övmede aşırıya gitmeyin. 'Allah'ın kulu ve Rasûlü' deyin." [58]

Allah Rasûlü'nde olmayan sıfatlarla onu öven farkında olmadan onun kıymetini düşürmüş ve ona hakaret etmiştir. Lisan-ı haliyle onun sıfatlarının yetersiz olduğunu, uydurmalarla şahsiyetinin kemale erdirilmesi gerektiğini iddia etmiştir.

Onun bir nur olduğunu ve her şeyin bu nurun eseri olduğunu söylemeleri gibi (Hakikat-i Muhammediye teorisi)...

Oysa Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nur olmadığı, her insan gibi bir bedene sahip olduğu, hastalandığı, yaralandığı, ağrılar çektiği sahih rivayetlerle sabittir.

Ayrıca burada açıkça zikredilmese dahi Allah'ın En-Nur isminden Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* pay vermek vardır ki bu daha tehlikelidir.

Yine her şeyin onun için yaratıldığı uydurması da bunun gibidir. Bilakis Allah Rasûlü de dahil her şey, ibadette Allah'ı birlemek için yaratılmıştır.

"Ben, cinleri ve insanları ancak Bana kulluk etsinler diye yarattım." [59]

Yaratıcı Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğuna göre, insanları niçin yarattığını O mu daha iyi bilecek, yoksa aşırı meddahlar mı?

Bu ve benzeri aşırılıklardan bir kısmını da şehadetin esaslarından olan, Allah'a sadece O'nun gösterdiği şekilde ibadet etmek kısmında açıklayacağız.

Sözün özü; Allah Rasûlüne *sallallahu aleyhi ve sellem* olan sevgimiz ve saygımız şer'i ölçüler içerisinde olmalıdır. Çünkü sevgi de, saygı da kalple alakalı amellerdir. İnsanların yanında farklı anlamları vardır. Çoğu zıtlık, sevgi ve saygı adına işlenir. Bizim konumuz olan sevgi ve saygıysa varlığı iman, yokluğu küfür olan cinstendir. Bu sebeple ölçüleri Allah ve Rasûlü tarafından net bir şekilde belirlenmiştir. Şer'i olmayan, şeriatın belirlediği ölçütlere uymayan sevgi; sahibini en basitinden bid'ate, bazen de şirke düşürecektir. Daha kötü olanı Allah Rasûlü'nü çiğneyerek ona sevgi göstermek olsa olsa saygısızlık, ve edepsizlik kapsamında ele alınabilir.

Bir sonraki yazımızda Allah Rasûlü'nün sevgisinin alametlerini incelemeye devam edeceğiz. Rabbimizden temennimiz bizleri hakiki sevgiye muvaffak kılması ve dünya da onun ashabından eyleyip, ahirette onunla beraber haşretmesidir.

58. *Buhari, 2445*

59. *51/Zariyat, 56*

Hizmet Çağrısı

Saldırı ve tehlikenin çok boyutlu olduğu bir zamanda; her birimiz elimizden gelenin en iyisini ortaya koymalıyız. Sadece birilerinin hizmet görevine talip olması, sorunlarımızın çözümüne katkı sağlamaz.

Bizleri İslam'a hidayet edip yüce İslam dünyasına hizmetle şereflendiren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdolsun. Salât ve selam önderimiz Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, pak ailesi ve ashabına ve kıyamete dek O'nun takipçilerinin üzerine olsun.

Tevhidden, şirkten kaçılır gibi uzaklaşıldığı; şirkin, tevhid misali himaye edildiği; sünnetin mehcur; bid'atin merğub olduğu; marufun münker, münkerin maruf addedildiği bir zamanda yaşıyoruz.

Cahiliyenin insanları bu denli kuşattığı bir dönem tarihte görülmemiştir. Cahiliyenin bir din misali hayatın her alanına rengini verdiğine şahitlik ediyoruz. Durumun vehametini ortaya koyması açısından şu örneğin kâfi olduğu kanaatindeyiz.

İslam'a müntesip yapıların modern cahiliyeden kaynaklı problemlere çözüm ararken; çözümü, sorunun kaynağı olan cahiliye belirlemektedir.

"Modern cahiliye; insanları sanallaştırdı. Sosyal ilişkileri zedeledi, İslam davetini kitlelere ulaştırma sorumluluğumuz aksıyor. Çözüm olarak; sorunun kaynağı cahiliyenin bir ürünü olan 'Siyasi Parti' kuralım."

"İnsanlar bilgi çağında cehaletin en kesif halini yaşıyor. Sorumluluk duygusundan uzak, sadece ala-

Bilgi Çağında Cehalet

cağı maaşı düşünen eğitimciler, insanların eğitim hayatını felç ediyor. Çözüm olarak; aynı cahiliyenin müfredatını işleyen, onların gözetim ve denetiminde okullar açalım."

"Müslümanların entellektüel birikimleri zayıf. Modern dünyaya söyleyecekleri, felsefi tartışmalara katkıları yok. Çözüm; aynı cahiliyenin hem ürünü hem de fikir babaları olan Socrates, Aristo, Umberto... vs. okumaları yapalım."

"Ekonomi çağında yaşıyoruz. Maddi sahada sözü geçenler 'Dünya Siyaseti'nde söz sahibi oluyor. Çözüm olarak; kapitalizm ürünü şirketleşme, holdingleşme yoluna gidelim."

Bu liste uzayıp gider. Bir ümmet olarak sizin sorunlarınıza, sorunlarınızın kaynağı çözüm belirliyorsa; balığın değil, tuzun koktuğu noktadasınız demektir.

Bu yazı böylesi bir ortamda modern cahiliyenin kirlerinden arınmaya gayret eden, çözümü; bu ümmetin ilk nesillerini ıslah eden *'Tevhid ve Sünnet'*te arayanlara bir hatırlatmadır.

Cana, mala, ırza saldırılar olduğunda; kalplerinde hayat bulanlara seferberlik ilan edilmesine gerek yoktur. Dinin, iman ve akide esaslarının saldırıya uğradığı büyük vasatta, ehli imana görev çağrısına lüzum yoktur. Onlar imanlarının onlara verdiği sorumluluk duygusuyla; durumdan vazife çıkarır, işe koyulurlar.

Saldırı ve tehlikenin çok boyutlu olduğu bir zamanda; her birimiz elimizden gelenin en iyisini ortaya koymalıyız. Sadece birilerinin hizmet görevine talip olması, sorunlarımızın çözümüne katkı sağlamaz. Fesadın ve ifsadın kitlesel hale geldiği bir zamanda, salah ve ıslahın bireysel olması yetersizdir. Bu nedenle her birimizin elindeki tüm imkânlarla hizmete katkıda bulunması gerekmektedir. Bu, genelde her Müslümana yönelik bir hatırlatma olmakla beraber, özelde zindan ehline bir çağrıdır.

Hususen bu göreve talip olması gerekenler zindanları varlıklarıyla kabir olmaktan çıkarıp onlara hayat veren bahadırlardır.

Zindanlar; bu ümmetin medreseleri, ilim yuvaları, Allah'la baş başa kalınan Hira'larıdır.

Zindanlar; yan gelip yatma, dinlenme ve vakit öldürme yerleri değildir. Ruhların özgürleştiği, kalplerin hayat bulduğu, zihinlerin berraklaştığı mekânlardır. Elbette bizler Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* avf ve afiyet ister, bela ve musibetlerden kurtuluş temenni ederiz. Ancak başa gelen musibete sabrın, onu değerlendirerek nimete çevrilmesi gerektiğini de biliriz. *'Başa gelen sıkıntıya sabırsızlık; musibetin yükünü ağırlaştırır'* düsturuyla hareket ederiz.

Allah'ın rahmet ettikleri müstesna, zindan ehlinden hizmete olumlu katkılarını göremiyoruz. İnanıyoruz ki; zindanda bulunan her kardeşimiz kendinde bulunan ayırıcı özelliğiyle davasına hizmet etmeli, yetersiz olanlarımız da kendilerini bir alanda yetiştirmek, bir meziyet kazanmak suretiyle hizmet kervanına katılmalıdır. Bu imanî bir sorumluluk olmanın yanında, zindanları inşa eden tağutların planlarını boşa çıkarmak için de elzemdir. Zindanların varlık nedeni; bireyi İslam davasına hizmetten alıkoymak, yalnızlaştırmak ve nihayetinde yıldırmaktır. Bu, tağutların planıdır. Bizler fiili dualarımızla bu planı Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* mekrine havale etmeli ve bozmalıyız. Bu da daha fazla görev almak, kendini davaya karşı sorumlu hissetmek ve sürekli hizmetin içinde bulunarak tecrit edilen bedenleri ruhların beraberliğiyle teselli etmekle mümkündür.

Zindanda oluşumuz bizim İslam ümmetinin bir ferdi olduğumuz gerçeğini değiştirmeyeceği gibi, dine ensar olma ve ümmetin dertleriyle dertlenme sorumluluğumuzu da düşürmez.

Yazma kapasitesi olan kardeşlerimiz mutlaka yazmalıdır. İslami hareketin zindan geçmişi doksan yılı aşmıştır. Buna rağmen Fizilali'l Kur'an misali bir tefsirin henüz yazılmamış olması acı bir gerçektir. Duyguların en keskin halinin yaşandığı zindanlardan tüm ümmete göz aydınlığı olacak şiir divanlarının çıkmaması, İslami hareket için büyük bir kayıptır. Seyyid Kutub *rahimehullah* Fizilal'i kaleme aldığında, bir yüzyılı etkileyecek bir kitabı kaleme aldığının farkında dahi değildi. Sözde sadık, amelde sadık; ortamın bereketi ve yaşananların yazılmasıyla birleşince ortaya böylesi bir eser çıktı.

Cumhuriyetle beraber zindanlarla tanışan İslami hareket, bu doksan yıl zarfında zindanlarla alakalı bir eser vermemiştir.

Allah'ı ve Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* müdafaa eden, müminleri teşvik eden bir şiirin; Cibril'in *aleyhisselam* yardımı ve beraberliğini getirebileceği unutulmamalıdır. Müşriklerin İslam'ı karalayan şiirlerine karşılık onlara cevap veren Hassan bin Sabit'e *radıyallahu anh* Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Sen, Allah ve Rasûlünü müdafaa ettiğin müddetçe Cibril seninle beraber olacaktır." diyordu.[1]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kureyş'i hicvediniz. Vallahi şiir onlara ok yarasından daha etkilidir." buyurdu.[2]

Bugün meydanlarda cihad edemeyen, ümmetin çağrısına icabet edemediği için üzülen zindan ehli kardeşlerimize Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözlerini hatırlatmak isteriz:

"Muhakkak mümin kılıcı ve diliyle cihad eder. Sizin müşrikleri kendisiyle taşladığınız (şiir), ok darbesi gibidir." [3] [4]

Durumun vahametinin anlaşılması açısından şu örnek yeterlidir. Cumhuriyetle beraber zindanlarla tanışan İslami hareket, bu doksan yıl zarfında zindanlarla alakalı bir eser vermemiştir. Kendilerinden sonra gelenlerin istifade edeceği, kendisiyle zindan yükünü hafifletecekleri, hasletlerinden korunacakları, zindanların hayrına muvaffak olacakları kılavuz niteliğinde bir eser... Rabbimizden temennimiz bu yazıyı böyle bir hayra vesile kılmasıdır.

Zindan ehli, zindanın olağan akışı içindeki tüm çalışmalarını davaya hizmete dönüştürmenin yollarını aramalıdırlar. Buna en iyi örnek kitap okuma çalışması olabilir. Zindanlarda en iyi arkadaş, hoca, nasihatçi ve sırdaş; kitaplardır. Kitaplar okunmakla kalınmamalı, bunun yanında;

- Her kitapla alakalı kısa bir değerlendirme yazısı yazılmalıdır. Hangi eksikleri giderdiği, nelerin eksik bırakıldığı, yaşadığımız coğrafyanın vakasına uymayan yönler, şer'i olarak var olan eksiklikler...
- Kitabın seviyesi tespit edilmeli ve mümkünse diğer kitaplarla beraber bir okuma listesi tertip edilmelidir.
- Fihrist hazırlanmalıdır. Kitapta geçen konuları var olan genel bir listeye eklemek, araştırma yapacak Müslümanlar için kolaylık sağlayacak ve daha kaliteli bir araştırma yapmalarına vesile olacaktır.

Bir kitabı okuma akabinde iki-üç saatlik bir çaba ile yapılabilecek böylesi bir çalışmanın ne denli faydalara vesile olacağı açıktır.[5]

Buna bir başka örnek de dergi, gazete, makale vb. yayınların takibinde yapılabilecek fihrist çalışmalarıdır. Bir defterde hangi derginin hangi sayısında önemli çalışmaların bulunduğu ya da gazetelerde yayınlanan önemli makalelerin isim/tarih belirtilerek kaydedilmesi önemlidir.

Ve sonuç olarak zindanlar İslami hareketin Allah'ın yardımına mazhar olduğu mekânlar olmalıdır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

1. *Müslim*
2. *Müslim*
3. *İmam Ahmed*
4. *Şuara suresinin 224-226. ayetleri inip şairler kınanınca, şiir söyleyen bazı sahabeler bunu üstlerine alındılar. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem onların yaptığı işin cihadın bir parçası olduğunu onlara anlatmak istedi.*
5. *Bu tarz çalışmalar sadece zindan ehli için önerilmemektedir. Yaptığı her işi hizmet şuuruyla yapan tüm kardeşlerimize önerimizdir.*

"Sizler ancak zayıflarınız sayesinde yardım olunur ve rızıklanırsınız." buyurmaktadır.

Zayıflar ve mustaz'aflarımızın bulunduğu mekânlar; dua, zikir, namaz ve güzel ahlakla ihya edilmelidir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Muaz'ı *radıyallahu anh* Yemen'e yollarken ona şu tavsiyelerde bulunmuştu:

"...Mazlumun duasından sakın. Çünkü onunla Allah arasında perde yoktur." [6]

Zindan ehli Allah'la aralarında hiç bir perde olmayan dualarını ümmetten esirgememelidirler. Manevi hayatları ve mustaz'aflıklarıyla ümmetin yardımına vesile olacakları hizmetlerini bozacak her türlü unsuru hayatlarından çıkarmalıdırlar.[7]

Evet, her birimiz aynı şuurla hareket etmeliyiz. Hayatın olağan akışı içinde yaptığımız şeyleri gözden geçirmeli, onların sadece dünyalık olmasına müsade etmemeliyiz. *'Yaptıklarımızı nasıl İslamileştirebilir, davamıza hizmet vesilesi kılabiliriz,'* diye düşünmeliyiz. Ta ki üzerimizdeki sayısız nimetin şükrünü eda edebilelim.

Hizmet noktasında kendilerinden beklentimizin olduğu ikinci zümre ise kadınlarımızdır. Ümmetin yarısı olan ve kalan yarısını da yetiştiren kadınlar...

Ezcümle ümmetin tamamıdır onlar. İslam, kadının yerinin evi olduğunu net bir şekilde belirtmiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"Evlerinizde vakarla oturun (evlerinizi karargâh edinin)..." buyurmaktadır.[8]

Bu hüküm kadını pasifize etmek, eve hapsetmek için söylenmemiştir. Bu ayetin aslî muhatabı olan Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* kadınları, vakar (karar) kıldıkları evlerinden ümmete ilimle sünnet yaydılar. Elini mesh etmeyen Aişe *radıyallahu anha*

annemiz Peygamberden sonra Medine'nin fakilerinden biri olarak, yüzlerce meselede kendisine başvurulmuş ve fetva istenmiştir.

Ki günümüz kadınlarının da durumu böyle olmalıdır. Her ne kadar evlerinde kaya kırsalar da, bu davanın bir parçası olduklarını, hizmet zorunlukları olduğunu unutmamalıdırlar.

Öncelikle evlerini kıblegâh edinmeli, kendileri ve çocukları için evlerini medreseye çevirmelidirler. Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"Musa ve kardeşine (şöyle) vahyettik: 'Mısır'da kavminiz için evler hazırlayın, evlerinizi namaz kılınan (ve kıblegâh) yerler yapın ve namazı dosdoğru kılın. Mü'minleri de müjdele." buyuruyor.

Cahiliye toplumundan tevarüs edilmiş kitapları cahiliyenin diğer unsurları gibi ellerinin tersiyle itmelidirler. *'Kadın öğleye kadar uyur, sabah kalkıp da ne yapacaksın?'* gibi din cahili kitapları, pratikleriyle yıkmalıdırlar. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*; *"İslam ümmetinin bereketi erken vakitlerdedir"* sünnetini evlerinin şiarı edinmelidirler. Aslî görevleri olan ümmetin yarısını yetiştirme vazifesi için evvela kendilerini yetiştirmelidirler. Annelik, ev eğitimi, çocuk terbiyesi hususunda güvenilir uzmanların tavsiyeleriyle bir program hazırlanmalı ve ona riayet edilmelidir. Onların İslam davası için verecekleri en büyük hizmet, çocuk yetiştirmektir. Bundan arta kalan vakitlerinde İslam davasına maddi olarak katkıda bulunmalı, bu vesileyle çocuklarına da dava hassasiyeti, hizmet bilincini aşılamalıdırlar.

Bir bacımızın el emeği, göz nuru olan bir çalışması çocuklara hizmet noktasında ciddi duyarlılık kazandırabileceği gibi, başka coğrafyada kurşun, bir diğerinde ilme akıtılan mürekkep, bir başkasında yardıma muhtaç mustaz'aflara tebessüm olabilir.

"Musa ve kardeşine (şöyle) vahyettik: 'Mısır'da kavminiz için evler hazırlayın, evlerinizi namaz kılınan (ve kıblegâh) yerler yapın ve namazı dosdoğru kılın. Mü'minleri de müjdele."

---

6. *Müslim*
7. *Zindanda manevi hayatın tahakkukuna en ciddi engel televizyondur. Manevi hayatlarıyla ümmetin yardımına vesile olacak mahkûmların dizi, sinema, müzik gibi Allah'ın her anına buğz ettiği ve din düşmanlarının ürünü olan şeylerle vakit geçirmesi, zikretmeye haya edilen vahim bir durumdur. Hayatının en kıymetli vakitlerini her anını Allah'ın buğz ettiği, emr-i bi'l maruf ve nehy-i ani'l münker kapsamında düzeltmekle mükellef olduğu den'i şeylerle heba edenlerimizin için Allah'tan mağfiret diliyor, onları zindanların bu afetinden muhafaza etmesini temenni ediyoruz.*
8. *33/Ahzab, 33*

Bugün yaşadığımız en ciddi sıkıntılardan biri ümmetin bir bölümünün diğerlerinin sıkıntılarına duyarsız olmasıdır. Bu problem herkesin ortak kabulü olmakla beraber, çözüm noktasında ortak bir paydada buluşulamamaktadır. Kanaatimizce duyarlılık ve sorumluluk ailede kazanılan bir duygudur. Sonradan kazanma ihtimali olmakla beraber aslî mektebi, ailedir. Çocuklara bu duyarlılık kazandırılmalıdır. Bu da evlerde çocukların da dahil edildiği *'Müslümanlarla yardımlaşma'* faaliyetleri ile sağlanabilir.

Birçok bacımız şikayetlerle hayatı kendine zindan etmektedir. Eşinin kendisiyle ilgilenmediği, çocuk eğitiminde yalnız bırakıldığı, ev işlerini tek başına yapmak zorunda olduğu...

Bizim önerimiz bundan daha hayırlı olanıdır. Sorunun değil, çözümün parçası olmaya davettir bu öneri. Yığınla birikmiş sorunlara bir yenisini eklemekten daha kolay bir şey olamaz. Bu; ümmetin yarısını yetiştirmekle mükellef annelerimize yakışmaz.

Evet, günlük olarak internet kullanan, yaptıkları iş dolayısıyla veya alışkanlıktan dolayı günün çoğunu bilgisayar başında geçirenlerimiz bu durumu hizmete çevirmelidir. Bu alanda İslam'a hizmet veren profesyonel ekiplerle irtibata geçip yapabileceklerini zikretmeli ve görev talebinde bulunmalıdırlar. Böylece normal zevk ve hobiden ibaret olan veya rızık aracı olan çalışmalar davaya hizmet olarak kazandırılmalıdır.

Sesi güzel olanlarımız, ruhlarını dinlendirmek için neşid söyledikleri gibi bunu hizmet potasına aktarmalı, ibadete çevirmelidirler. Kendileriyle alakalıyken terennümden ibaret olan sesler, Cibril'in *aleyhisselam* beraberliğine vesile olan şiirle cihad kısmına dahil edilmelidir.

İşyerlerinde rızıkları peşinde koşan kardeşlerimiz; buraları hizmet tezgahlarına çevirmeli, mutlak belli periyotlarla İslami davaya adadıkları çalışmalar yapmalıdırlar. Mümkünse aile fertlerini buna dahil etmeli, bir program dahilinde onları da hizmet sürecine katmalıdırlar.

Bunların her birine imkân bulamayanlar, hayatlarında böylesi alanlar açmayanlar; hizmet ehline hizmet etmelidirler. Onların yükünü hafifletmeli, daha kaliteli hizmet sunabilmeleri için dünyevi işlerini halletmelidirler. Bunu da yapamayanlarımız dualarını esirgememeli, hizmet edenlere dualarıyla destek olmalıdırlar.

Evet, herkes elinden geleni ortaya koymalı ve yapılabilecek hiçbir şey küçümsenmemelidir. İslam davasına sunulan her hizmet kutsaldır ve değerlidir.

Bu duruma örnek olması açısından başta İmam Buhari ve İmam Müslim *rahimehumullah* olmak üzere birçok hadis imamının kaydettiği şu rivayeti paylaşalım:

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde mescidi süpüren siyahi bir kadın vardı. Bu kadın vefat etti. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* onun vefatından haberi yoktu. Bir gün ashabına sordu: *"Falanca kişi nerededir?" 'Öldü!'* dediler. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Neden bana haber vermediniz?"* diyerek çıkıştı. Onlar o kadını önemsememişlerdi. *"Bana onun kabrini gösterin."* dedi ve kabre gelip cenaze namazı kıldırdı.

Birçok insanın önemsemeyeceği türden bir hizmettir, mescidi süpürmek. Bu işi yapan kadın vefat ediyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* önce onu Rasûlü'ne fark ettiriyor, sonra onu küçümseyen sahabe *radıyallahu anhum* Rasûl'ün *sallallahu aleyhi ve sellem* dilinden uyarılmış oluyor. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu kadın için alışılmış sünnetini terk edip cenaze namazı kılınmış bir ölüye mezarlıkta tekrar cenaze namazı kılıyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu kadının kıssasını hadis rivayeti olarak ümmetin ortak hafızasına kaydediyor.

Bizim yanımızda küçük olan bir hizmetin Allah'ın yanında ne denli büyüyebileceği, dünya ve ahiret saadetine vesile olabileceğine güzel bir örnektir bu kıssa.

Rabbimizden temennimiz, bizleri İslam davasına hizmette muvaffak kılması, hizmet noktasında şeytandan ve nefsimizden kaynaklı afetlerden bizleri korumasıdır.

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | ÖZCAN YILDIRIM

-1- Allah Sana Rızık Verdiğinde...

İnsanoğlu Allah ile muamelesinde derince düşünmelidir. Allah kendisine rızık verdiğinde, 'Rabbim bu rızkın devamında benden ne talep ediyor?' diye tefekkür etmelidir.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Dünyanın yarısı gece, yarısı da gündüz... Güneş, karanlıklar içinden çıkıp sabah olduğunda; etrafımızdaki her şey bir anda değişmeye başlıyor ve startını verip, hareketlenen bir dünya ile karşı karşıya kalıyoruz. Kainattaki canlıların çoğu da işte tam bu noktadan sonra rızkını temin için çıkıyorlar. Kuşlar, karıncalar, evcil ve vahşi hayvanlar ve insanlar... Her canlı rızık diye isimlendirdiği şeyleri aramaya başlıyor. Ezcümle; hayat, günün ışıması ile beraber tümden değişiyor.

İnsanoğlunun hayatta ve özellikle iş dünyasında veya hayat geçimini sağlarken karşılaştığı isimlerin başında gelir rızık... Şirk içerisinde yüzen insanlık her şeye cahil kalırken, nadiren bildiği bilgi; rızkın Allah'tan olması konusudur. Yine Allah'ın sıfatlarında cahil kalırlarken, menfaatleri doğrultusunda öğrendikleri tek sıfat Er-Rezzak sıfatıdır.

Bu yazımızın konusu, rızkımızı arttırma yolları olmayacaktır. Asıl konumuz, Allah bize rızık verdiğinde O'nunla muamelemiz nasıl olması gerektiğidir.

Rızkı elde ettiğimizde, Er-Rezzak olan ile muamelemizin şekli nasıl olmalıdır? Birisi sana bir şey verdiğinde yüzüne tebessüm eder, 'Teşekkür ederim' diyebilirsin. Fakat bu muameleyi âlemlerin Rabbi için yapabilir misin? Asla!

Allah'ın sana rızık vermesi halinde, O'nunla muamele etmenin bir takım usulleri vardır.

1. Gelen Rızka Razı Ol

Allah'ın sana verdiği rızkı, sonsuz edep ve saygı ile kabul et. Verilen rızkı asla istediğinin bu olmadığını söyleyerek veya az bularak yüzünü ekşitme. Verilen rızka *'Rızkımız bu kadarmış'* deyip Allah'a hamd edip, zahirî ve batınî teslim olacağın yerde, rızık gelip, beklentilerini karşılamadığında zahiren *'Allah'a şükür'* deyip, Er-Rezzak olana karşı batınına menfaat fırtınaları ekme...

Gafil, zalim, cahil, unutkan ve nankör olan insanoğlundan gelen hediyenin küçüğüne büyüğüne, değerlisine değersizine bakmazken; seni yoktan var eden, sana hidayet ve sonsuz nimetlerini bahşeden, günahının büyük ve küçüğüne bakmaksızın tevbe ettiğinde bağışlayan Allah'tan gelen bir hediyeye burun mu kıvırıyorsun? Yoksa dışa vurulduğunda boynunun bükülüp, yüzünün kızaracağı bir şeyler, kalbinde fokur fokur kaynıyor mu?

Kişinin rızkını iyi bir şekilde düşünmesidir. Çünkü Allah'ın kişiye verdiği her rızkın peşinde mutlaka bir hesap bulunmaktadır. Lakin insanoğlu bu Kur'anî va'z ve nasihatleri yıllarca okumasına, sürekli nasihat ve irşad okyanusunda yüzmesine rağmen hâlâ malının hesabını yapmaktadır.

Mahlukun hediyesinin keyfiyetine bakmazken, Hâlık olanın hediyesinin keyfiyetine bakma cüretini hangi insi ve cinni şeytan sana fısıldadı?

Kulun Allah'ın kainatta taksim ettiği rızka razı olmaması, O'nun kaderini, meşietini töhmet altında bırakmak değil midir?

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Razı olandan razı olunur." [1]

Kul, Rabb'inden gelen az bir rızka razı olursa, Allah da buna karşılık, kulunun az amelinden razı olacaktır. Böylece kul, az amel yapması ile cennete girecektir.

1. *Tirmizi*

Kişinin göreceği karşılık, amelin cinsine göredir!

Allah'ın bu rızkına razı olduysan, ikinci duruma azamî dikkat etmelisin...

2. Bu Rızkın İstidraç Olmamasına Dikkat Et!

Rızkın istidraç olmasının manası şudur:

Avcıları, avlarına istidraç yaparken görmüşsündür. Avın yaklaşması için önce onun sevdiği yiyeceği verirler. Yaklaşınca bir anda onu yakalarlar. İşte bu istidraçtır. Yani bir şeyi adım adım, derece derece yapma işi.

Bazen Rabbimiz günahkâr olanlara istidraç uygular. Yani onu derece derece felakete yaklaştırır. (Allah hepimizi bundan sakındırsın) Günahkâr kimse, Allah'a her isyanını çoğalttığında, Allah da ona hayırları o oranda çoğaltır. Miskin kimse de kendisinin doğru yol üzere olduğunu zanneder. Fakat aldanmıştır. Çünkü bu, Allah katından gelen istidrâcın ta kendisidir!

Sonra hiç ummadığı öyle bir an gelir ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* ondan acı bir intikam alır.

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"İsyana devam eden bir insana istediğini Allah'ın verdiğini gördüğünüz vakit, bunun bir istidraç olduğunu bilin." buyurdu ve *"Derken onlar kendilerine hatırlatılanı unuttuklarında, (önce) üzerlerine her şeyin kapılarını açtık."* [2] ayetini okudu.[3]

Allah *subhanehu ve teâlâ* ayetin devamında şöyle buyuruyor:

"...Sonra kendilerine verilenle sevinip şımardıkları sırada, onları ansızın yakaladık da bir anda tüm ümitlerini kaybedip yıkıldılar." [4]

2. *6/En'âm, 44*
3. *Ahmed bin Hanbel, Taberani, Beyhaki*
4. *6/En'âm, 44*

Ümitlerini kaybetmeleri demek: *'Önceden o verilen nimetin artık geleceğinden ümitlerini kesmiş bir şekilde kaldılar.'* demektir.

Bir sonraki ayette ise şöyle buyuruyor:

"Böylece zulmeden o toplumun kökü kesildi. Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur." [5]

Allah bizleri istidraç olan rızıktan sakındırsın. Âmin.

Rızkın istidraç olup olmadığını nasıl anlarsın?

Bunun cevabını Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hadiste vermektedir:

"İsyana devam eden bir insana istediğini Allah'ın verdiğini gördüğünüz vakit, bunun bir istidraç olduğunu bilin."

O zaman şunu diyeceğiz: Bize bir rızık geldiğinde, hâlâ masiyet üzere isek bu istidraçtır.

Peki bunun çözümü nedir? Bize gelen rızkı bırakmamız çözüm olur mu?

Çözümü aslında çok basit: İnsanın masiyeti bırakması!

İnsanoğlu Allah ile muamelesinde derince düşünmelidir. Allah kendisine rızık verdiğinde, *'Rabbim bu rızkın devamında benden ne talep ediyor?'* diye tefekkür etmelidir.

'Âlemlerin Rabbi olan, beni yoktan var eden Allah'ım! Verdiğin falanca rızıktan sonra benden talep edilen nedir?' diye Allah'a münacat etmelidir.

Allah'ın senden talep ettiği, bir şeyler yapman, bir şeyleri de terk etmendir. Dikkat et kardeşim, Allah'ın senden yapmanı istediği bir şey olduğu gibi, terk etmeni istediği bir şey de var.

'Neyi terk etmeliyim?' diye sorduğunu duyar gibiyim.

Şimdi terk etmen gereken şeyi sana anlatacağım...

Yeryüzünü ifsad etmeyi terk et!

5. 6/En'âm, 45

Evet, yanlış duymadın: Yeryüzünü ifsad etmeyi terk et!

Sen bir mala, mülke sahip olmayı istediğin zaman bunun sana verildiğini düşün. Sahip olduğun şeyle fesat çıkarabileceğin gibi, çıkarmayabilirsin de... Senin burada ilk tercih etmen gereken şey ifsad çıkarmama seçeneğini tereddütsüz seçmen olacaktır.

Taabbüden okuduğumuz Kur'an'dan sana bunu örnek vereyim:

Musa'nın *aleyhisselam* kavmi kendisinden su istediğinde, Allah onlara tek bir şartla su vermişti ve şu hadise gerçekleşmişti:

"Hani, Musa kavmi için su dilemişti. Biz de, 'Asanı kayaya vur' demiştik, böylece kayadan on iki pınar fışkırmış, her kabile kendi su alacağı pınarı bilmişti..." [6]

Bu nimetin sonrasında Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara neyi yasaklamıştı?

"...'Allah'ın rızkından yiyin, için. Yalnız, yeryüzünde bozgunculuk yaparak fesad çıkarmayın' demiştik." [7]

İfsaddan uzak durmak, bu rızkın şartı idi. Peki ifsad nasıl olur biliyor musun?

Mâliku'l Mülk olan Allah'ın sana verdiğini, helal yolda kullanmamak, onu heva ve hevesin peşinde sürüklemektir. Yeryüzünde ifsad, haram olan yolda bir lira da olsa harcamaktır. Yeryüzünde ifsad; insanın zekattan, sadakadan, infaktan el etek çekmesidir. Yeryüzünde ifsad, Allah'ın verdiği malda cimrilik yapmaktır. Sözün özü,

"Hani, Musa kavmi için su dilemişti. Biz de, 'Asanı kayaya vur' demiştik, böylece kayadan on iki pınar fışkırmış, her kabile kendi su alacağı pınarı bilmişti..."

6. 2/Bakara, 60
7. 2/Bakara, 60

yeryüzünde ifsad; garipliğin zirvesi yaşanan bugünlerde *'ben'*i, *'biz'*in önü"ne takdim etmektir. İster amelde, ister sözde, ister zihinde...

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kuldan yapmasını istediği şey ise, şükürdür. Bu şükrün salt bir sözle olmadığını *'Allah sana nimet verdiğinde'* isimli başlığımızda detaylıca anlatmıştık.[8]

Burada önemli olan husus, kişinin rızkını iyi bir şekilde düşünmesidir. Çünkü Allah'ın kişiye verdiği her rızkın peşinde mutlaka bir hesap bulunmaktadır. Lakin insanoğlu bu Kur'anî va'z ve nasihatleri yıllarca okumasına, sürekli nasihat ve irşad okyanusunda yüzmesine rağmen hâlâ malının hesabını yapmaktadır.

Allah ile muamele fıkhını benliğine yerleştiren kimseler hariç, insanlar asıl hesap yolunu bilmemektedirler.

Burada şu kuralımızı, hem yaşadığımız mekanların duvarlarına, hem de zihnimizin duvarlarına asmalıyız:

'Sahip olduğun rızık, asla senin değildir. Senin olmasını istiyorsan, hayır yolda elinden çıkart!'

Aslında *'Cevamiu'l Kelim'* sahibi Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu meseleyi tek bir cümlede ne güzel özetliyor:

Aişe *radiyallahu anha* anlatıyor: Rasûlullah bir koyun kesmişti. Koyunun eti dağıtılmış, sadece bir budu eve kalmıştı. Peygamber, koyunun etinden ne kadarının eve kaldığını sorunca; Aişe validemiz cevaben; eve koyunun sadece bir budunun kaldığını söylemişti. Bunun üzerine Peygamber de: *"Desene ey Aişe, o koyunun eve kalan budu hariç; dağıttığın diğer kısımları bizim oldu."* [9]

8. Bkz: Tevhid Dergisi, 22.Sayı, Kasım 2013

9. Tirmizi

Allah ile güzel muamelesi olan bir kula rızık verildiğinde, kendisine verilen bu rızkı başka bir kula da verir. Kul, bunu Allah'ın rızasını gözeterek yaptığında Allah da aynı karşılığı ona verecektir.

"İyiliğin karşılığı iyilikten başka bir şey midir?" [10]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hadiste kendisine rızık verilen bir kulun en güzel portresini çiziyor... Rızka ve tasadduk etmeye bakış açısı bu olan bir kavim Allah'ın yardımından mahrum olabilir mi?

Allah'ım bizleri bu şuurda olan zümreden kıl! Allahumme Âmin...

Allah ömür verirse, bir sonraki yazımızda bu rızıktan nasıl istifade edeceğimizden bahsedelim...

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

10. 55/Rahman, 60

enesyelgun@tevhiddergisi.com
ENES YELGÜN

Peygamberin Ticari Yaşantısı

Muhammed Ebu Talib ile başladığı ticari hayatını diğer amcaları ile farklı bölgelere giderek de sürdürmüştür.Hayatının geri kalanını etkileyecek olan yolculuklarına ise Hatice'nin kervanlarını idare etmekle başlamıştır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, dedesi Abdulmuttalib vefat ettikten sonra amcası Ebu Talib'in himayesi altında yaşamaya başladı. Ebu Talib onu kendi çocuklarından ayrı görmez hatta kimi zaman onlardan daha ayrıcalıklı bir şekilde Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ile ilgilenirdi.

Allah Rasûlü hayatının daha başında en sevdiği insanları kaybetmiş, o yaştaki birinin çok zor kaldırabileceği yükleri yüklenip birçok acı olay ile karşılaşmıştır. Bu durum, onu aynı zamanda olgunlaştırmıştı. Artık meseleleri idrak etmesi daha kolaylaşıyor ve olaylara daha geniş bir şekilde bakıyordu.

Amcasının maddi durumunu görüyor ona katkıda bulunmak istiyordu. O yüzden küçük yaştan ititbaren yaşadığı eve maddi yönden fayda sağlayabilmek için farklı işlerde çalışmıştır. İlk olarak çobanlık yapmıştır.

Allah Rasûlü bu durumu ashabı ile yaptığı bazı konuşmalarda haber vermiştir:

"Allah hiçbir Peygamber göndermedi ki, koyun çobanlığı yapmamış olsun." 'Sen de mi, Ey Allah'ın Rasûlü?' diye sordular. "Evet, ben de bir miktar kırat mukabili Mekke ehline koyun güttüm." [1]

Cabir *radıyallahu anh* anlatıyor:

'Rasûlullah'la birlikte Merru'z Zahran'da erak ağacının kebas denilen meyvesinden topladığımızı hatırlıyorum. Rasûlullah o zaman bize: "Siyahlarını toplayın, onlar daha iyidir!" tavsiyesinde bulunmuş-

1. Buhari, Muvatta, İbni Mace

tu. Ben kendilerine 'Siz koyun da güttünüz mü?' diye sordum. "Hiç koyun gütmeyen Peygamber var mı?" cevabında bulundu.' [2]

Bütün Peygamberlerin bir şekilde çobanlık yapmalarının Allahûalem bazı hikmetleri olabilir. Bunlardan bazılarını zikretmeye çalışalım:

- Çobanlık, insanın tefekkür etmesi için ciddi manada müsait bir ortam ve zaman sağlayan bir meslektir. Tefekkür ise muhasebe bilincini kazanmanın kapısıdır. İnsanın irade sahibi olabilmesi ve neyi niçin yaptığının farkında olabilmesi için muhasebenin alışkanlık seviyesinde kişide bulunması elzemdir.

Peygamberlerin yüklendikleri sorumluluk, üstlenilebilecek en mühim görevdir. Allah *subhanehu ve teâlâ*, Peygamberlerine bu meslek ile, ileride karşılaşacakları yükümlülükleri daha iyi yerine getirebilmeleri için bir ön hazırlık imkânı sunmuştur.

- İnsanları idare etmek tecrübenin yanında hilm ve sabır ile muamele etmeyi de gerektirir. Akıl sahibi olmayan varlıkları güzel muamele ile idare etmek için çabalamak, insanlar arasındaki sorunları çözmek için kişiye her halûkârda fayda sağlayacak bir kazanç elde ettirecektir.

Allah Rasûlü çobanlık dışında ticaretle de ilgilenmiştir. Özellikle amcası Ebu Talib'in onu yanından ayırmama içgüdüsü ile hareket ederek birçok seferine Muhammed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* dahil etmesi; ona hayatının daha başında ciddi ticari tecrübeler kazandırmıştır.

Bu seferlerin birinde rahip Bahira ile karşılaşılmış ve siyer kitaplarında geçen meşhur hadise vuku bulmuştur:

'Allah Rasûlü Ebu Talib ile beraber Şam›a doğru yol alırken Busra kasabasında konakladılar. Burada bir manastırda bulunan Bahira isimli bir rahip kervandakileri manastıra yemeğe davet etti. Özellikle Muhammed'e sallallahu aleyhi ve sellem dikkatini yoğunlaştıran Bahira, Ebu Talib'e çocuk ile yakınlığının derecesini sordu. Ebu Talib 'Oğlum' diye cevap verince rahip buna karşı çıktı. Ebu Talib bu sefer 'O benim yeğenimdir, babası o daha doğmadan öldü.' deyince rahip bunu doğruladı ve Allah Rasûlü'nün kürek kemiği arasına bakmak istediğini söyledi. Peygamberlik mührünü gören rahip Bahira, Ebu Talib'e şöyle bir uyarıda bulundu: 'Bu insanlığın beklediği son Peygamberdir. Senin gittiğin memlekette onun Peygamber olduğunu anlayacak ve ona zarar verecek kişiler var. O'nu oraya götürme ve memleketine geri dön.'

Tefekkür ise muhasebe bilincini kazanmanın kapısıdır. İnsanın irade sahibi olabilmesi ve neyi niçin yaptığının farkında olabilmesi için muhasebenin alışkanlık seviyesinde kişide bulunması elzemdir.

Ebu Talib rahip Bahira'nın bu tavsiyesine kulak verdi ve Şam'a gitmeden kervandaki malzemeleri orada ellerinden çıkarttı. Ayrılırken de rahibe Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Peygamber olduğunu nasıl anladığını sordu. Rahip Bahira *'Siz buraya geldiğinizde bütün ağaçlar, kuşlar ve diğer canlılar size selam veriyorlardı. Bu ancak bir Peygamberin karşılaşabileceği bir durumdur.' diye cevap verdi.'* [3]

Bu ve benzeri hadiselerin birçok kereler yaşanması, Allahûalem Ebu Talib'in Peygamber'e verdiği sınırsız desteğin temelini oluşturan en temel etkendi.

Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* Ebu Talib ile başladığı ticari hayatını diğer amcaları ile farklı bölgelere giderek de sürdürmüştür. Hayatının geri kalanını etkileyecek olan yolculuklarına ise Hatice'nin *radıyallahu anha* kervanlarını idare etmekle başlamıştır.

Hatice *radıyallahu anha* Mekke toplumu içerisinde *'Tahire(Temiz)'* olarak isimlendirilen dul bir kadındı. Konumu ve zenginliği nedeniyle birçok erkek onunla evlenmek istiyordu. Fakat, özellikle ahlakî gerekçeler nedeniyle Hatice *radıyallahu anha* evliliği geciktiriyordu. Kendi malını başkalarına emanet ederek ticaretten kazanç elde etmeye çalışan Hatice annemiz genellikle zarar ediyordu.

Eminliğin olmadığı bir toıplumda insanlar bir kadının hakkını arayamayacığını düşünerek, onu rahatlıkla zulme uğratabiliyorlardı. Böyle bir ortamda Hatice annemize mallarını Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* teslim etmesi tavsiye edildi. Böylelikle Hatice *radıyallahu anha* ile Muhammed *sallallahu*

2. Buhari, Müslim

3. İbni Sa'd

aleyhi ve sellem arasında evlilik ile sonuçlanacak sürecin ilk adımı atılmış oldu.

Daha önceki girişimlerinde defalarca insanlar tarafından zarara uğratılmış olan Hatice annemiz Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* idare ettiği ticaret kervanına gözlem yapması için kölesi Meysere'yi de dahil etti.

Kervan geri döndüğünde hem ciddi oranda kazanç etmiş, hem de Meysere Muhammed'den *sallallahu aleyhi ve sellem* güzel bir şekilde bahsetmişti. Hatice *radıyallahu anha* birkaç sefer övgüleri bu şekilde kölesinden işitince arkadaşı Nefise'ye Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ile evlenme düşüncesini açtı. Ve arkadaşının bu hususta Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* fikrinin ne olduğunu öğrenmesini istedi.

Bu sürecin sonunda Mekke'nin Tahire'si ile Emin'i arasında evlilik gerçekleşti. Allah Rasûlü, Hatice annemiz vefat edinceye kadar başka kimseyle evlenmedi. Mariye annemizden doğan İbrahim dışında tüm çocukları da Hatice annemizden oldu.

Allah Rasûlü onun faziletini sadece o hayattayken değil , Hatice annemiz vefat ettikten sonra da dillendirmiş ve diğer eşlerine bunu anlatmaktan çekinmemiştir:

Ali *radıyallahu anh* anlatıyor: *'Rasûlullah buyurdular ki: "(Ahiretin) en hayırlı kadını Meryem binti İmran'dır. (Dünyanın) en hayırlı kadını Hatice binti Huveylid'dir." Ravi bunu söylerken, eliyle semaya ve arza işaret etti.'*

Başka bir rivayette şu ziyade kaydedilmiştir: *'Rasûlullah buyurdular ki: "Erkeklerden pek çokları kemâle ermiştir. Kadınlardan ise İmran›ın kızı Meryem, Firavun'un karısı Asiye, Huveylid'in kızı Hatice ve Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem kızı Fatıma'dan başka kimse kemâle ermemiştir. Aişe'nin kadınlara üstünlüğü, tiridin diğer yiyeceklere üstünlüğü gibidir." '* [4]

Aişe *radıyallahu anha* anlatıyor: *'Neredeyse Rasûlullah Hatice'yi anmadan ve onu güzelce övmeden evinden çıkmazdı. Yine günlerden bir gün ondan bahsetti ve bu benim kıskançlığıma dokundu. Dedim ki: 'Allah sana o ihtiyar kadının yerine daha hayırlısını vermedi mi?' Bunun üzerine Peygamber öfkelendi ve şöyle cevap verdi: "Hayır, Allah'a yemin ederim ki bana Hatice'den daha hayırlı bir hanım verilmiş değildir. İnsanlar beni inkâr ettiği zaman o bana iman etti. İnsanlar beni yalanladığı zaman o beni tasdik etti. İnsanlar beni mahrum ettiği zaman o bana malıyla sahip çıktı. Allah beni ondan, hiçbir hanımdan nasip olmayan çocuklarla rızıklandırdı." Aişe dedi ki: 'Kendi kendime: Bundan sonra hislerimi artık içimde tutacağım ve artık Hatice'yi çirkin bir sözle anmayacağım.'* [5]

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

4. Buhari, Müslim
5. Buhari

Murat Güç | muratguc@tevhiddergisi.com

Havaric/Hariciler -5-

İslam tarihinde itikadî ilk ihtilafı çıkaranlar Haricilerdir. Bu ihtilafın temelini iman meselesindeki mezhep oluşturur.

İlahiyat İnancında Haricilerin İtikadı

'İlahiyat'tan kastedilen, Allah'ın isim ve sıfatları ve kader meselesidir. Allah'ın sıfatlarına dahil olmasından dolayı 'Kur'an mahluk mudur?' meselesi de ilahiyat konusuna dahildir.

Allah'ın sıfatları konusunda, Haricilerden bize ulaşan kesin bir itikad mevcut değildir. Her ne kadar onlardan bir takım fikirler nakledilse de biz, Haricilerin bu konuda neye inandıklarını bilmiyoruz. Sadece bazı firak alimleri Haricilerden Beyhesiyye fırkasının Allah'ın ilmi konusunda Gulatu'l Kaderiyye gibi düşündüklerini söylemekteler.[1]

Haricilerden günümüzde yaşayan tek fırka İbadiyye fırkası, isim ve sıfat meselesinde Mutezile gibi düşünmektedir.[2]

İsim ve sıfat konusunda genel olarak Ehli Sünnet'e muhalif olan dört tane mezhep vardır;

1. Cehmiyye: Allah'a ait olan, zatının dışındaki bütün isim ve sıfatları inkar ederler. Bu, Cehm bin Saffan'ın ve Cad bin Dirhem'in mezhebidir.

2. Mutezile: Allah'ın sıfatlarını iki kısma ayırır. Bir kısmını kabul eder, bir kısmını da inkar ederler. Genel itibari ile fiili sıfatları inkar etmişler, zati sıfatları ise sıfatsız bir şekilde kabul etmişler.

---

1. *Gulatu'l-Kaderiyye, ilim sıfatını inkar ederler ve derler ki: 'Allah'ın ilmi, insanların ilmi gibidir. Nasıl ki insanlar olaylar olduktan sonra bilir. Allah da olayların öncesini bilmez. Olayları olduktan sonra bilir.*

2. *İbadiyye fırkası, Haricilerden günümüze kadar varlığını devam ettiren tek fırkadır. Günümüzde halen Amman civarlarında yaşamaktalar. Aslî itibariyle Haricilerden çıkmış olsalar da bu gün itikadın aslî meselelerinde Mutezile'dir.*

Mesela, demişler ki; *'Allah alimdir, ama ilimsizdir. Allah basirdir, ama görmeyendir.'* çünkü insanlar cisimleri göz yardımı ile görürler. Allah ise zatı ile görür. Yani Allah'ın görmek veya bilmek için bir şeye ihtiyacı yoktur.

Delil olarak, *'sıfatların teaddudu zatların da teaddudunu/tekrarını gerektirir'* aklî mukaddimesini alırlar. Yani onlara göre bu sıfatlar Allah'ta ispat edildiğinde her bir sıfat için birer zat olması lazım. Bu da birden fazla Allah'ın olması demek olur.

Mutezile'nin beş temel esasından bir tanesi *'Tevhid'*dir. Tevhidden kastettikleri, sıfatların inkar edilerek, zatında Allah'ın birlenmesidir.

İbadiyye fırkasının günümüzdeki temsilcileri bu konuda Mutezile gibi düşünmektedir.

3. Eş'ari ve Maturidiler: Sıfatları kabul etmekle beraber beşere benzerlik endişesinden dolayı birçok sıfatı zahirinden tevil ederler. Örneğin; Kitap ve Sünnet'te Allah'ın iki eli olduğu sabittir. Bunlar ise teşbih olacağı için 'el'den kastın nimet ve kudret olduğunu söylerler.

4. Ehli Tafvîd: Ehli Sünnet'in inancına en yakın olan mezhep, tafvîd ehlinin mezhebidir. Bunlar ise, isim ve sıfatları kabul etmekle beraber manalarını kabul etmezler. Sıfatların manalarını Allah'a havale eder ve *'Sıfatların manasını sadece Allah bilir.'* derler.

Misal olarak; istiva meselesinde Ehli Sünnet, Allah'ın arşa istiva etmesini ispat ederken aynı zamanda bunun manasını da kabul eder. Allah arşa istiva etmiştir. İstiva ise yukarı yükselmek ve orada karar kılmaktır. Ancak bunun keyfiyetini/nasıllığını Allah'a havale ederler. Tafvîd ehli ise, istiva sıfatını kabul etmekle beraber istivanın ne anlama geldiğini Allah'a havale ederek kabul etmezler.

'Kur'an mahluk mudur?' meselesinde, firak alimleri, Hariciler'in bu konuda Mutezile gibi düşündüklerini söylemiştir. Doğal olarak Hariciler'in yanında Kur'an, Allah'ın kelamı değildir. Diğer yaratılmış varlıklar gibi, Kur'an da yaratılmıştır.

Kader inancında Hariciler genel itibari ile üç kısma ayrılmışlar:

1. Firak alimlerinden İmam Eş'ari ve İmam Bağdadi *rahimehullah,* Haricilerden Meymuniyye ve Hamsiyye fırkasının kader-i celd inancına nispet eder.

Bu itikad, gulatu'l kaderiyyenin itikadıdır. Kaderi celd ise Allah'ın ilmini inkar etmektir. Yani Allah, olaylar vaki olduktan sonra bilir. Onun öncesinde olaylar hakkında herhangi bilgisi yoktur.

2. İbn Hazm *rahimehullah* Ezarika fırkasının; Şehristani *rahimehullah* ise Şeybani fırkasının kader-i cebr itikadına sahip olduğunu söyler.

Kaderde cebr ise, insanın iradesini inkar etmektir. Yani insan havada olan bir yaprak gibidir. Allah nasıl dilerse o şekilde hareket eder. Bundan dolayı cebre inananlar, günahkâr insanların günahlarından sorumlu tutulmayacağını iddia ederler. Çünkü günah işlemeleri kendi istekleriyle değil Allah'ın dilemesi ile olmuştur.

3. İbadiyye ve Şuabiyye fırkaları kader inancında, birtakım farklılıklar olsa da Ehli Sünnet gibi düşünmüşlerdir.

İsimler ve Hükümler

İsimler; iman, küfür, nifak gibi kavramlardır. Hüküm ise isimlerin gerektirdiği ahkamlara de-

nir. Yani bu ismi alana yapılacak muamelenin şeklidir. İslam itikadındaki en önemli mesele isim ve ahkam meselesidir. Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* itikadda en ehemmiyetli meselenin isimler ve hükümler olduğunu söyler.

İslam tarihinde itikadî ilk ihtilafı çıkaranlar Haricilerdir. Bu ihtilafın temelini iman meselesindeki mezhep oluşturur.

İmanın tanımında umumen üç tane tarif yapılmıştır.

Ehli Sünnet'in yanında iman; söz ile ikrar, kalp ile tasdik ve organlarla amel etmektir.

Cehmiyye yanında iman, sadece tasdiktir. İnkar etmediği müddetçe yapılan masiyetler imana zarar vermez.

Mürcie, imanın sadece söz ile ikrar ve kalp ile tasdik olduğunu söyler. Onların yanında amel imana dâhil değildir. Ayrıca Mürcie fırkalarından Kerâmiye fırkası, imanın sadece söz olduğunu söyler.

Cebre inananlar, günahkâr insanların günahlarından sorumlu tutulmayacağını iddia ederler. Çünkü günah işlemeleri kendi istekleriyle değil Allah'ın dilemesi ile olmuştur.

Hariciler, ameli imandan kabul ederek Ehli Sünnet'e bu konuda muvafakat etmiştir. Ehli Sünnet'ten ayrıldıkları nokta ise, Hariciler'in yanında amellerin hepsi aynı mertebededir. Yani Hariciler'in yanında küfür ve günah aynı mertebededir. Şirk işleyen biri ile zina yapan kimse arasında fark yoktur. Her ikisi de küfre girmiştir. Hariciler'in büyük günahlardan dolayı insanları tekfir etmelerinin sebebini bu oluşturur.

Ehli Sünnet ise amelleri imandan kabul etmekle beraber, Hariciler gibi amelleri aynı mertebede kabul etmemiştir. İmanın içindeki amelleri derecelere ayırmış. Terk edilen amelin derecesine göre insanlara hüküm vermişlerdir.

Ehli Sünnet, imanın mertebelerini şöyle açıklamıştır;

Aslî imana giren ameller, terk edildiğinde insanı küfre götüren amellerdir. Şirk koşmak ve namaz kılmamak gibi.

Vacip imana giren ameller, bunlar da Allah'ın insanın üzerine farz ve haram kıldığı amellerdir. Bunlardan birini terk eden küfre girmez. Fakat azabı hak edecek bir amel yapmıştır. Oruç tutmamak, zina yapmak, içki içmek gibi.

Müstehab imana giren ameller, terk edildiği zaman insanın imanına zarar vermeyen, fakat yapıldığında insanın derecesini yükselten amellerdir. Nafile ameller gibi.[3]

Emr-i Bi'l Maruf Anlayışları

Ehli Sünnet'in yanında emr-i bi'l maruf, dinin asıllarındandır ve Müslümanların mutlaka yapması gereken bir sorumluluktur.

"Sizden, hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşa erenler onlardır." [4]

"Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a iman edersiniz." [5]

Ebu Said El Hudri *radıyallahu anh*, *'Rasûlullah şöyle buyururken işittim'* dedi:

"Sizden her kim bir kötülük veya çirkin bir şey görürse onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse diliyle değiştirmeye çalışsın ona da gücü yetmezse kalbiyle onu hoş görmeyip kabullenmesin, ki bu da imanın en zayıf derecesidir." [6]

Emr-i bi'l marufu terk eden topluluklar Allah'ın azabına ve helakine duçar olur.

"İsrailoğullarından kafir olanlar, Davud ve Meryem oğlu İsa'nın diliyle lanetlenmişlerdir. Bunun sebebi, söz dinlememeleri ve sınırı aşmalarıdır. Onlar, işledikleri kötülükten, birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Onların yaptıkları ne kötüdür!" [7]

---

3. *İman meselesinde tafsilatlı bilgi almak isteyen okuyucular 'Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in ve Selefi Salihin'in İtikadı/Veciz' derslerinden dinleyebilirler. Bu ders silsilesi tevhiddersleri. com sitesinde mevcuttur.*
4. *3/Âl-i İmran, 104*
5. *3/Âl-i İmran, 110*
6. *Müslim*
7. *5/Maide, 78-79*

Zeyneb *radıyallahu anha* annemiz anlatıyor:

'Rasûlullah korkudan yanıma titreyerek girdi ve: "Allah'tan başka ilah yoktur. Yaklaşan şerden dolayı vay Arab'ın haline. Bugün Ye'cüc ve Me'cüc seddinden şu kadar yer açıldı" dedi ve başparmağı ile şehadet parmağını birleştirerek halka yaptı. Bunun üzerine ben: 'Ey Allah'ın Rasûlü, içimizde iyiler de olduğu halde helaka uğrar mıyız?' dedim. Rasûlullah: "Evet. Kötülükler çoğaldığı zaman (helak olursunuz)" buyurdu.' [8]

Hariciler bu konuda teorik olarak Ehli Sünnet gibi düşünmektedir. Emr-i bi'l marufun nasıl yapılacağı konusunda ise Ehli Sünnet'ten farklı düşünürler.

Ehli Sünnet'in yanında emr-i bi'l marufun yapılabilmesi için bir takım şartlar vardır;

Emr-i bi'l maruf yapacak olan kişi bilgi sahibi olmalıdır. Bu şarttan kastedilen, emr-i bi'l marufu yapan insanın o konuda yeteri kadar ilmi donanıma sahip olmasıdır. Bir işin cahilinin vereceği mefsedet, sağlayacağı faydadan daha fazladır.

Emr-i bi'l maruf yapılacak olan konu kat'i olan yani üzerinde ittifak edilen meseleler olmalıdır. Hırsızlık, içki, zina vb. konular gibi. Şayet ümmet bir meselede ihtilaf etmişse burada emr-i bi'l maruf yapılmaz. İçkinin necis olması gibi. Böyle bir konuda sadece nasihat yapılabilir.

Emr-i bi'l maruf daha büyük bir mefsedete sebebiyet verecekse ondan uzak durulmalıdır. Çünkü emr-i bi'l maruftan gaye, toplumu ıslah etmektir. Yapılan müdahale ile daha büyük münkere sebep olunacaksa bu şekilde toplum ıslah değil ifsad edilmiş olur.

Halifenin ve Emirin alanına giren meselelerde emr-i bi'l maruf yapılmaz. Bu alan(ceza ve had)da yapılan münkerlere müdahale sadece emir sahiplerine aittir. Aksi halde toplumda fevda/kargaşa oluşur. Normalde bir Müslüman zina yapan birisine *'zina yapma'* diyebilir. Ama kendi kafasına göre o zaniye had uygulayamaz. İslam, cezaları ve hadleri uygulama hakkını emire vermiştir.

Emir meseleleri tahkik ederek insanların haksız yere birbirlerinin canlarına ve mallarına el

8. Buhari, Müslim

“Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a iman edersiniz.”

uzatmalarına engel olur. Herkesin kendine göre münkerleri yapanlara ceza uygulamaya kalkması, birilerinin şeriatı kendi heva ve hevesine göre kullanmasına neden olur.

Hariciler, emr-i bi'l maruf için bu şartların hiçbirini kabul etmezler. Emr-i bi'l marufu vacip kabul ederler. Nasıl yapılacağını kendi anlayışlarına göre yaparlar. Doğal olarak emir hata yaptığında hurucun gerekli olduğuna inanırlar. Onlara göre toplumda bir münker varsa emir de bunu düzeltmemişse buna razı olmuştur. Bunu düzeltmek için elle düzeltme olan huruc yapılmalıdır.

Bu şekilde yapılan emr-i bi'l maruf İslam'ın yönetim anlayışına muhaliftir. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların İslam devletine ayaklanmamaları için belli şartlar koymuştur. Bu şartların arasında en öncelikli olan, emirlerde küfür sadır olmadığı müddetçe ayaklanmanın yapılmamasıdır.

Ubade bin Samit *radıyallahu anh* şöyle demiştir: *'Rasûlullah'a zorlukta ve kolaylıkta, sevinçli ve kederli anlarda söz dinlemeye ve boyun eğmeye ve başkalarının bize tercih edildiği zamanlarda bile ses çıkarmaksızın itaat etmeye, emir sahiplerinden apaçık bir küfür görmedikçe ve bizim elimizde apaçık bir delil olmayıncaya kadar işlerine karışmamaya, nerede olursak olalım kimseden çekinmeksizin hakkı yerine getirmeye ve söylemeye, Allah yolunda ve Allah'ın rızası için hiçbir kınayanın kınamasından korkmayacağımıza dair biat ettik.'* [9]

Hariciler ise en ufak hatada dahi hurucu vacip kabul ederler. Kendilerine göre emirde veya toplumda bir hata gördüklerinde hemen müdahale ederler. Bunun yapılması İslam toplumunda huzurun ve emniyetin kaybolmasına neden olur.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

9. Buhari, Müslim

muratmuslihan@tevhiddergisi.com
MURAT MÜSLİHAN

Kavaidu'l Erba' -8-

Müslüman şirk koşmak istediğinde uyarıldığı esnada tevbe edip Allah'a yönelirse onun üzerine bir şey yoktur. Fakat buradan 'Bunlar şirk koştu. Allah Rasûlü de onları tekfir etmedi. Ondan dolayı büyük şirkte cehalet mazerettir' demek zorlama yorumlardan başka bir şey değildir.

Allah'a hamd, Rasûlüne salât ve selam olsun.

Metin

Ağaçlara ibadet ettiklerinin delili şu hadistir;

Ebu Vakid El Leysi'den radıyallahu anh rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir; "Rasulullah ile birlikte Huneyn'e sefere çıkmıştık. O dönemde biz küfürden yeni kurtulmuştuk. Müşriklerin bir ağaçları vardı. Onu tavaf ediyorlar, üzerine silahlarını asıyorlardı. Bu ağaca 'Zatu Envat' deniliyordu. Biz bunlardan birinin yanından geçerken 'Ey Allahın Rasûlü! Onlarınki gibi bize de bir Zatu Envat yap' dedik. Rasûlullah "Allah'u Ekber! Sizin söylediğiniz bu söz, İsrailoğulları'nın Musa'ya söylediği "Onların ilahları gibi bizim için de bir ilah yap!' "[1] sözü gibidir. Siz sizden öncekilerin yolunu aynen takip edeceksiniz." buyurdu.[2]

1. 7/Araf, 138
2. Tirmizi

Şerh

Müşrikler savaşa çıkacakları zaman Zatu Envat isminde bir takım ağaçları tavaf edip kılıçlarını asıyorlardı. Bu şekilde yaptıklarında savaşı kazanacaklarına, Allah'ın onlara daha fazla yardım edeceğine inanıyorlardı. Günümüzde ise insanlar gidip ağaçlara çaput asıyorlar. Bunu yaptıklarında kendilerine eş bulacaklarına, ticaretlerinin daha iyi gideceğine veya kazalardan korunacaklarına inanıyorlar. Mekkeli müşriklerle günümüzdekilerin yaptıkları arasında hiçbir fark yoktur. Tek fark birisinin isminin Arapça, diğerinin ise Türkçe olmasıdır. Hakikat olarak ise ikisi de aynıdır.

Müşrikleri bu şirkleri işlemeye iten sebepler;

Müşriklerin şirkleri birbirinden farklı olduğu gibi onları şirke iten sebepler de birbirinden farklıydı. Müşriklerin şirke düşmelerine sebep olan şeylerden bazıları şunlardır;

1. Taklid

Müşriklerden bir grup babalarını taklid edip onların yolundan ayrılmadığı için şirke düştü. Müşrikler, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* için *'Bu yeni bir din getirmiş, atalarının dinini terk etmiş'* diyorlardı.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Senden önce de hangi memlekete uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın ileri gelenleri: 'Biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz onların işlerine uyarız.' dediler. 'Ben size babalarınızın üzerinde bulunduğu dinden daha doğrusunu getirmişsem?' deyince onlar: 'Doğrusu biz sizin gönderildiğiniz şeyi inkâr ediyoruz.' dediler." [3]

"Onlara (müşriklere): Allah'ın indirdiğine uyun! Denildiği zaman onlar: 'Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız' dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiyseler?" [4]

"Onlar bir kötülük yaptıkları zaman: 'Babalarımızı bu yolda bulduk. Allah da bize bunu emretti' derler. De ki: Allah kötülüğü emretmez. Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?" [5]

2. Cehalet

Müşriklerden bazılarının şirke düşmelerinin sebebi cehaletti. Cahil oldukları için şirke düşüp müşrik oldular.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Eğer müşriklerden biri senden eman dilerse, Allah'ın kelamını işitip dinleyinceye kadar ona eman ver, sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. İşte bu (müsamaha), onların bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır." [6]

Ayetin başında *"Müşriklerden biri senden eman dilerse"* denmiş, ayetin sonunda ise onların bilmeyen bir kavim olduğu beyan edilmiştir. Bilmemeleri müşrik diye isimlendirilmelerine engel olmamıştır.

Başka bir ayette ise;

"De ki: 'Ey cahiller! Bana Allah'tan başkasına ibadet etmemi mi emrediyorsunuz?' " denilmiştir.[7]

Müşrikler Peygamberimizden *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'tan başkasına ibadet etmesini istiyorlar. Allah'tan başkasına ibadeti emretmek, şirktir. Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara *"Cahil"* diyor. Fakat bu, onların müşrik olmalarına ve şirk ahkâmının kendilerine tatbik edilmesine engel olmuyor.

3. Tevil

Müşriklerden bazılarının şirke düşmelerinin sebebi ise yaptıkları batıl tevillerdi. Kendilerince bazı teviller yaparak Allah'a şirk koşuyorlardı.

Kimisi Allah'a yaklaşmak için şirk koşuyor ve bunu şöyle tevil ediyordu; *'Biz, Allah katında değersiz insanlarız ondan dolayı bizim direk Allah'tan bir şey istememiz doğru olmaz. Biz, Allah katında bizden daha değerli olan kimseleri kendimize aracı kılalım onlar bizim isteklerimizi Allah'a iletsinler'* diyorlardı. Dünyada işler bu şekilde yürüdüğü için Allah ile muamelede de bunun böyle olacağını zannetmişler. Bu düşünceleri, yaptıkları yanlış tevilleri; onların müşrik olmalarına sebebiyet verdi.

---

3. 43/Zuhruf , 23-24
4. 2/Bakara, 170
5. 7/Araf, 28
6. 9/Tevbe, 6
7. 39/Zümer, 64

Bazılarının tevili ise kaderdi. Kendilerine kaderi delil alarak Allah'a şirk koşuyorlardı. Kuran-ı Kerimin birçok yerinde Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisi bir şey dilemeden onun olamayacağını defaaten belirtir. Müşrikler de buna dayanarak şöyle diyorlardı: *"Allah dileseydi ne biz ortak koşardık ne de atalarımız. Hiçbir şeyi de haram kılmazdık."* [8] Burada Peygamberimiz'e *sallallahu aleyhi ve sellem* şunu anlatmak istiyorlar; Allah dilediği için biz şirk koştuk. Bu, bizim kaderimizde olan bir şeydir. Ondan dolayı sen bize karışma.

4. Bazıları ise üzerinde oldukları dinin İbrahim'in *aleyhisselam* dini olduğunu zannediyor ve ondan dolayı üzerinde oldukları şirke devam edip Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* davetine icabet etmiyorlardı. Hatta Peygamberimizi *sallallahu aleyhi ve sellem* İbrahim'in dininden ayrılmış diye eleştiriyorlardı.

Sonuç: Buraya kadar yazdıklarımızdan şu açıkça anlaşılıyor; İslam; puta, güneşe, aya, taşa veya ağaca ibadet edip bunu taklid, cehalet, tevil vb. sebeplerden dolayı yapanları birbirinden ayırmıyor. Her birinin şirki ve kendilerini şirke iten sebepleri birbirinden farklı olmasına rağmen hepsine müşrik deyip şirk ahkâmını tatbik ediyor. Bu tıpkı şunun gibidir; Biri, bir adamı haksız yere öldürse ve bu şekilde kadı'nın yanına getirilse kadı ona kısas hükmünü uygular. Adamı öldürmesinin sebebi ister sevmediği için, ister kıskandığı için, isterse de kan davasından dolayı olsun fark etmez kadı ona kısas hükmünü uygular. Öldürme sebebinin farklı olması ona uygulanacak hükmü değiştirmez. Müşrikler de şirk koşarken farklı sebeplerden dolayı şirk koşuyorlardı, fakat bu, şirkin ismini ve hükümlerini değiştirmemiştir.

Muhammed bin Abdulvahhab *rahimehullah* şöyle der;

'İslam dininin aslı ve kaidesi iki önemli hususu ihtiva etmektedir.

Birincisi:

Tek olan, ortağı olmayan Allah'a subhanehu ve teâlâ ibadet edip insanları buna davet etmek, dostluğu velayeti bunun üzerine bina etmek, bunu terk edenleri de tekfir etmektir.

İkincisi:

Allah'a ibadet hususunda şirkten sakındırmak ve bu hususta sert davranmak; düşmanlığı bundan dolayı yapıp, onu (yani şirki) işleyenleri tekfir etmektir.

Bu sayılan esaslara muhalefet edenler çok çeşitlidir:

1. Bunların muhalefet bakımından en şiddetli olanları, bu hususların hepsine birden muhalefet edenlerdir.

2. Onlardan bazıları ise sadece Allah'a subhanehu ve teâlâ ibadet eder, fakat şirki reddetmez ve de şirk işleyenlere düşmanlık göstermez.

3. Onlardan bazıları ise şirk işleyenlere düşmanlık gösterir, fakat onları tekfir etmez.

4. Onlardan bir kısmı tevhidi sevmez, fakat ona buğz da etmez.

5. Onlardan bir kısmı tevhid ehlini tekfir etti ve bu yaptıklarını salih kimselere sövme olarak isimlendirdi.

6. Onlardan bir kısmı hem şirke buğz etmez hem de onu sevmez.

7. Onlardan bir kısmı şirki bilmez, dolayısıyla inkâr da etmez.

8. Onlardan bir kısmı da tevhidi bilmez ve de inkâr da etmez.

9. Bu kimselerin en tehlikeli olanları ise; tevhidle amel eden, fakat onun kıymetini ve değerini bilmeyen ve de tevhidi terk edenlere buğz etmeyen ve onları tekfir etmeyenlerdir.

10. Onlardan bazıları, şirki terk eder, onu çirkin görür ve inkâr eder; fakat şirkin kötülüğünü bilmez ve de şirk ehline düşman olmaz, onları tekfir etmez.

Bu sayılan kimselerin hepsi tevhid dinine muhalefet eden kimselerdir.'

Allah'tan başkasına ibadet etmesini istiyorlar. Allah'tan başkasına ibadeti emretmek, şirktir. Allah subhanehu ve teâlâ onlara "Cahil" diyor. Fakat bu, onların müşrik olmalarına ve şirk ahkâmının kendilerine tatbik edilmesine engel olmuyor.

8. 6/En'am, 148

Şeyh, zikredilen esaslara muhalefet edenler arasında en tehlikeli olanları şöyle anlatıyor; *'... Tevhidi terk edenlere buğz etmeyen ve onları tekfir etmeyenlerdir.'*

Abdurrahman bin Hasen ise bunlar için şöyle diyor; *'Bunların misali "Kitabın bazısına iman ediyoruz, bazısını ise inkâr ediyoruz" diyenlerin misali gibidir.'* Şeyh'in böyle demesinin sebebi şudur; Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'de şirkin çeşitlerinin ve nedenlerinin hepsini tafsilatlı bir şekilde anlatmış. Fakat hiçbiri arasında ayrım yapmadan hepsine aynı ismi vermiş ve aynı muameleyi yapmıştır. Birileri ise bugün şirkin çeşitleri ve nedenlerine göre şirkin hükümlerini değiştiriyorlar. Abdurrahman bin Hasen'in dediği gibi bunlar nasların bir kısmına iman edip, bir kısmına ise iman etmeyenlerdir. Çünkü Allah ve Rasûlü şirkin çeşitleri ve sebepleri arasında ayrım yapmıyor.

Zatu Envat Hadisi

Zatu Envat hadisinin metnini ve konumuz ile alakalı olan kısmını yukarıda zikrettik. Özellikle günümüzde bazıları bu hadisi kendilerine delil alarak büyük şirkte cehaletin mazeret olduğunu savunuyorlar. Ondan dolayı inşallah kısaca bu konuya değineceğiz.

Konuya girmeden öncelikle şu iki maddeyi çok iyi bilmemiz gerekir;

1. İslam'da naslar muhkem ve müteşabih olmak üzere iki kısma ayrılır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"O, sana Kitab'ı indirendir. Onun (Kur'an'ın) bazı ayetleri muhkemdir, onlar kitabın anasıdır. Diğerleri de müteşabihtir. Kalplerinde bir eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun olmadık yorumlarını yapmak için müteşabih ayetlerinin ardına düşerler. Oysa onun gerçek manasını ancak Allah bilir. İlimde derinleşmiş olanlar, 'Ona inandık, hepsi Rabbimiz katındandır' derler. (Bu inceliği) ancak akıl sahipleri düşünüp anlar." [9]

Ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* açık bir şekilde nasların iki kısım olduğunu ve kalplerinde eğrilik olanların fitne çıkarmak ve olmadık yorumları

yapmak için müteşabih olanlara tabi olduğunu söylüyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Sizler Kur'an'ın müteşabihine uyanları gördüğünüzde biliniz ki onlar, Allah'ın ayette isimlendirdikleridir ve onlardan sakının." [10]

Hadisten açıkça anlaşılıyor ki müteşabih naslara tabi olanlar kendilerinden sakınılması gereken kimselerdir. Çünkü onlar müteşabihe sarılıp fitne ve fesad çıkarıp insanların kafasını karıştırırlar.

Muhkem ve müteşabih nedir?

Muhkem: Lugatta; İhkam kökünden gelip sağlamlaştırmak anlamındadır.

Istılahta: Muhakkik âlimler muhkemi şöyle tarif etmişler; lugat, siyak, sibak ve nüzul sebebi itibariyle tek bir anlama gelen ve her bakanın kendisinden aynı şeyi anladığıdır.

İmam Beğavi *rahimehullah* tefsirinde muhkem için şöyle der; *'Muhkem denmesinin nedeni kelimenin 'ihkam' kökünden gelmesidir. Muhkem ayetler öyle sağlamlaştırılmıştır ki; açıklığı ve anlaşılırlığı nedeniyle insanların bu ayetlerde tasarrufta bulunması men edilmiştir.'*

Müteşabih: Birden fazla anlama gelen, her bakanın kendisinden farklı bir şey anlayabileceği naslardır.

2. Müteşabih naslar muhkem nasların ışığında anlaşılması gerekir.

Aksi takdirde ortaya çok yanlış sonuçlar çıkar.

"Sizler Kur'an'ın müteşabihine uyanları gördüğünüzde biliniz ki onlar, Allah'ın ayette isimlendirdikleridir ve onlardan sakının."

9. 3/Âl-i İmran, 7

10. Müslim

Çünkü her grup, her taife Kur'an ve Sünnet'ten kendi inancını destekleyecek bir takım müteşabih deliller bulabilir. Bu delillere yapışarak kendilerinin hak üzere olduklarını savunabilirler. Fakat müteşabih delilleri muhkem deliller ışığında anlasalar, hiç de düşündükleri gibi olmadığı açıkça anlaşılacaktır. İnsanlar müteşabih nasları tek başına anlayınca veya anlamak isteyince İslam'a aykırı bir takım hükümler ortaya çıkıyor. İslam'a aykırı hükümler çıkarmamak için bu konuyu iyi bilmemiz gerekir.

Bir örnek vererek konunun önemini açıklayalım;

Necran Hristiyanları Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* gelip, İsa'nın *aleyhisselam* durumunu sordular. Allah Rasûlü onun ilah olmadığını Allah'ın kulu ve rasûlü olduğunu söyleyince itiraz ettiler. Ve Kuran'dan bazı ayetleri delil göstererek İsa'nın *aleyhisselam* ilah olduğu veya ondan bir parça olduğunu iddia ettiler.

"Ey kitap ehli! Dininizde taşkınlık etmeyin ve Allah hakkında ancak doğru olanı söyleyin! Meryem oğlu İsa Mesih, sadece Allah'ın elçisi, Meryem'e atmış olduğu kelimesi ve O'ndan bir ruhtur." [11]

Müteşabih nasların muhkem nasların ışığında anlaşılması gerekir Aksi takdirde ortaya çok yanlış sonuçlar çıkar. Çünkü her grup, her taife Kur'an ve Sünnet'ten kendi inancını destekleyecek bir takım müteşabih deliller bulabilir.

Ayette geçen *"Ondan bir ruh"* kısmına tâbi olarak *'Ondan bir ruh ise demek ki o da Allah tır'* dediler.

Bu, birden fazla anlama gelen müteşabih bir nastır. İsa *aleyhisselam* hakkında olan muhkem naslara dönüldüğünde İsa'nın Allah'ın kulu ve elçisi olduğu açıkça anlaşılacaktır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Mesih de, Allah'a yakın melekler de, Allah'a kul olmaktan asla çekinmezler. Kim Allah'a kulluk etmekten çekinir ve büyüklük taslarsa, bilsin ki O, onların hepsini huzuruna toplayacaktır." [12]

"Andolsun, 'Allah, Meryem oğlu Mesih'tir' diyenler kesinlikle kafir oldu. Oysa Mesih şöyle demişti: 'Ey İsrailoğulları! Yalnız, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, artık Allah ona cenneti muhakkak haram kılmıştır. Onun barınağı da ateştir. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur.' Andolsun, 'Allah, üçün üçüncüsüdür' diyenler kafir oldu. Halbuki bir tek ilahtan başka, hiçbir ilah yoktur. Eğer dediklerinden vazgeçmezlerse, and olsun onlardan inkâr edenlere elbette, elem dolu bir azap dokunacaktır." [13]

"Allah, 'Ey Meryem oğlu İsa, 'Beni ve annemi Allah'tan başka iki ilah olarak benimseyin.' diye insanlara sen mi söyledin?' dediği zaman, İsa şöyle cevap verir: 'Seni tenzih ederim, hakkım olmayan bir şeyi söylemek bana yakışmaz. Eğer deseydim, elbette Sen bunu bilirdin. Sen, benim içimde olanı bilirsin, ben ise Senin içinde olanı bilmem. Elbette Sen, gaybları en iyi bilensin. Ben onlara 'Rabbim ve Rabbimiz olan Allah'a kulluk edin' diye Senin bana emrettiğin dışında bir şey söylemedim. Aralarında bulunduğum sürece onlara şahit oldum. Beni öldürdüğün zaman da onları sen gözetiyordun. Sen, her şeye şahitsin.' " [14]

Müteşabih naslar muhkem nasların ışığında anlaşılmadığında ne kadar vahim sonuçlar çıkıyor açıkça anlaşılıyor. Ondan dolayı bu konu çok önemlidir.

Büyük Şirkte Cehalet Mazeret Midir?

Allah *subhanehu ve teâlâ* daha insanları yaratmadan ibadette kendisini birleyip şirk koşmayacaklarına dair onlardan söz almıştır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahitler kılmıştı: 'Ben, sizin Rabbiniz değil miyim?' (demişti de) onlar: 'Evet (Rabbimizsin), şahid olduk' demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik' dememeniz içindir. Ya da: 'Bizden önce ancak atalarımız şirk koşmuştu, biz ise onlardan sonra gelme bir nesiliz; işleri batıl olanların yap-

11. 4/Nisa, 171
12. 4/Nisa, 172
13. 5/Maide, 72-73
14. 5/Maide, 116-117

tıklarından dolayı bizi helak mi edeceksin?' dememeniz için." [15]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlar; *"Biz bundan habersizdik veya biz atalarımıza tabiydik"* diyerek şirk koşmasınlar diye insanlardan söz almıştır. Allah, insanlar şirk koşarken *"Biz cahildik demesinler"* diye insanlardan söz almış. Bugün birileri ise *"Bunlar cahil oldukları için müşrik olmaz"* diyorlar. Ne tuhaf değil mi?

Ayrıca muhkem nasların birçoğunda Allah *subhanehu ve teâlâ* şirki affetmeyeceğini, şirk koşanın yaptıklarının boşa gideceğini ve ebedî cehennemde kalacağı defaaten zikreder.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Gerçekten, Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur." [16]

"Andolsun, sana ve senden önceki Peygamberlere şöyle vahyedildi: 'Eğer şirk koşarsan elbette amelin boşa çıkar ve elbette ziyana uğrayanlardan olursun.' " [17]

"Kim Allah'a şirk koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcı yoktur." [18]

Bu ayetlere bakıldığında Allah'ın şirki affetmediği açıkça anlaşılır. Fakat kalbinde eğrilik bulunanlar bunun gibi muhkem nasları bırakıp müteşabih naslara yapışarak büyük şirkte cehaletin mazeret olduğunu, Allah'ın onları affedeceğini savunuyorlar. Bu konuda dayandıkları birçok delil vardır. Bu delillerden bir tanesi de Zatu Envat hadisidir. Bu hadise dayanarak diyorlar ki; *'Bu sahabeler şirk koştu. Allah Rasûlü de onları tekfir etmedi. Demek ki büyük şirkte cehalet mazerettir.'*

Onların bu iddialarına şöyle cevap verebiliriz;

1. Yukarıda zikrettiğimiz naslarda Allah *subhanehu ve teâlâ* kesin bir şekilde şirki affetmediğini ve hatta müşriklerin cahil olduklarından dolayı şirk koştuklarını görmüştük. Bunlar ise şimdi bu hadisle bütün muhkem naslarının hükmünü iptal ederek büyük şirkte cehalet mazeret diyorlar. Oysa bu hadisin doğru anlaşılması için muhkem nasların ışığında anlaşılması gerekir. Muhkem nasların hiçbirinde Allah *subhanehu ve teâlâ* büyük şirkte cehaletin mazeret olduğunu belirtmemiştir.

2. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu talepte bulunanların kafir olup olmadığına değinmemiştir. Sadece onlara düşüncelerinin yanlış olduğunu söyleyip onları bu konuda uyarmıştır. Onlar da bu uyarıdan sonra bu taleplerinden vazgeçmişler. Normalde bu hadisten çıksa çıksa ancak şu hüküm çıkar; bir Müslüman şirk koşmak istediğinde uyarıldığı esnada tevbe edip Allah'a yönelirse onun üzerine bir şey yoktur. Fakat buradan *'Bunlar şirk koştu. Allah Rasûlü de onları tekfir etmedi. Ondan dolayı büyük şirkte cehalet mazerettir'* demek zorlama yorumlardan başka bir şey değildir.

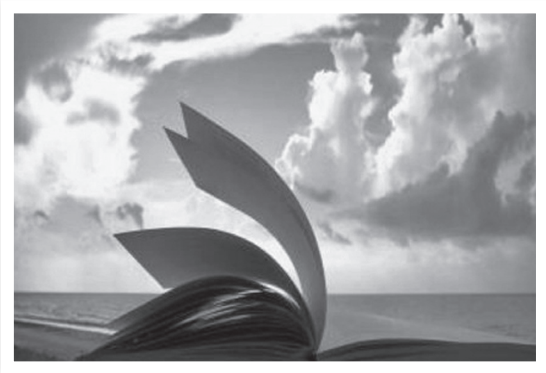
3. Birine cahil demek onun kafir olmadığı anlamına gelmez.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor;

"De ki: 'Ey cahiller! Bana Allah'tan başkasına ibadet etmemi mi emrediyorsunuz?' " [19]

---

15. *7/Araf, 172-173*
16. *4/Nisa, 48*
17. *39/Zümer, 65*
18. *5/Maide, 72*
19. *39/Zümer, 64*

Bu ayete dayanıp Allah kendisinden başkasına ibadet etmeyi emredenlere cahil dedi fakat onları tekfir etmedi mi diyeceğiz? Hayır. Allah'tan başkasına ibadet etmeyi emreden müşriktir. Bir insan hem cahil hem de müşrik olabilir.

"İsrailoğulları, 'Ey Musa! Onların kendilerine ait ilahları olduğu gibi sen de bize ait bir ilah yapsana' dediler. Musa şöyle dedi: 'Şüphesiz siz cahillik eden bir kavimsiniz.' "

Bunlara göre Allah'a çocuk nispet eden, puta tapan, Allah'ın *'tağutun kulları'* diye isimlendirdiği İsrailoğullarının kafir olmamaları gerekir. Çünkü Musa *aleyhisselam* onlara cahil demiş. Onlara kafir dememiş. Eğer İsrailoğulları da müşrik değilse o zaman dünyada müşrik olan kimse yoktur. Herkes Müslümandır!

Bu iddiada bulunanlar günümüzdeki müşrik kardeşlerini kurtarmak için bazen Allah'a, bazen Peygamberine *sallallahu aleyhi ve sellem* bazen de sahabeye iftira atıyorlar. Kendi yakınlarını kurtarmak için Allah'a, Rasûlü'ne ve sahabesine iftira atanlara Allah'ın şu ayetini okuyoruz;

"Size de Allah'ın dışında ibadet ettiklerinize de yazıklar olsun. Akıllanmayacak mısınız?"

4. Bu sahabeler Peygamberimize *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle bir şeyin olup olamayacağını sormuşlar. Gerçekten bunun yapılabileceğine itikad etmemişlerdi. Şayet itikad etmiş olsalardı Peygamberimize sormadan gidip tavaf edip kılıçlarını asarlardı. Peygambere sordular O da bunun yanlış olduğunu söyleyince onlar da hiç itiraz etmeden bu düşüncelerinden vazgeçtiler. Sahabelerin bu talebi büyük şirk olsa bile, onlar bu şirki işlememiştir. Kötü bir şeye niyet edip, sonra bunu kendi rızasıyla, Allah korkusundan dolayı terk eden günah kazanmaz.

5. Bir kimsenin Allah'tan başka kimsenin gücünün yetmediği yerde birinden bir şey istemesi büyük şirktir. Fakat kişinin Allah'tan istemekle birlikte birini vasıta kılması büyük şirk değildir. Sadece Allah'ın vesile kılmadığı şeyi vesile kıldığı için küçük şirk olmuş olur. Bu sahabeler direk o ağaçlardan bereket istememişler. O ağaçlar vesilesiyle Allah'ın onlara bereket vereceğine ve daha fazla yardım edeceğine inanmışlar. Bu da zaten büyük şirk değildir.

Örneğin; Bir adam muska taksa, fayda ve zararı direk ondan beklese bu büyük şirktir. Fakat fayda ve zararı Allah'tan bekler, muskanın ise buna vesile olduğuna inanırsa bu büyük şirk olmaz. Bu, sahibini büyük şirke götürebilecek olan küçük şirktir.

İbn Teymiyye, İmam Suyuti, İmam Şatibi *rahimehumullah* gibi birçok alim bunu kafirlere benzeme babı altında ele almıştır.

6. Hadisten de açıkça anlaşıldığı gibi bu sahabeler henüz yeni Müslüman olmuşlar. Yeni Müslüman oldukları için İslam'ın bütün hükümlerini bilmemeleri normaldir. Hayatının tamamında şirk olan insanları alıp buna kıyas etmek batıl bir kıyas olmuş olur. Muhkem nasları bırakıp müteşabih naslara sarılmak olur. Bu da kalbinde eğrilik olanların tutumudur.

Sonuç olarak; Bu hadis hiçbir şekilde büyük şirkte cehaletin mazeret olduğuna işaret etmez.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Davanın Sebatı ve Kuvveti için -2- Sırları Gizli Tutmak

Kardeşim! Her meseleyi her yerde konuşan kimse bedava istihbarattır. Normalde düşman bunun için paralı elaman tutuyor. Bir ton para yatırıp onları eğitiyor. Fakat bugün düşmanın bu ihtiyacını 'her meseleyi her yerde konuşarak' bedava karşılayanlar var.

Allah'a hamd, Rasûlüne salât ve selam olsun.

Dava arkadaşım! Bu konuyu seninle nasihatleşirken, *'neden sırları gizli tutmalıyız?'* gibi bir soru sorabilirsin.

Sırları gizli tutmak siyasi bir mesele değildir. Bazıları bu meseleleri siyasi veya karanlık, yeraltına çekilmiş örgütlerin yapmış oldukları bir eylem ve düşünce olarak algılıyor. Sırları gizli tutmak bunlar ile yakından uzaktan alakası yoktur.

Sırları gizlemek, tedbir kapsamındadır. Tedbir ise Allah'ın şer'i emirlerinden bir tanesidir:

"Ey iman edenler! Tedbirinizi alınız. Ya küçük birlikler halinde savaşa çıkın veya toptan seferber olun." [1]

Namaz kılmak, zekat vermek, oruç tutmak Allah'ın bizlere emridir. Hakeza sırları gizli tutmak da Allah'ın emirlerinden bir emirdir. Diğer şer'i emirleri yerine getirirken verdiğimiz önemi sırları gizli tutma konusunda da hiçbir fark gözetmeden vermemiz gerekir. Ki Müslüman Allah'ın şer'i emirlerinde Yahudi ve Hristiyanlar gibi ayrım yapmaz. Allah ve Rasûlü bir konuda hüküm verdikleri zaman *"işittik ve itaat ettik"* derler.

1. *4/Nisa, 71*

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın bu emrini en güzel şekilde yerine getirmiştir. Bu Peygamber'in bir menheciydi. Sonradan ona ittiba edenlerin de sünneti ve menheci olması gerekir. Biliyorsun Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hangi savaşa çıkarsa çıksın gideceği yönün ters istikametini söyler, oraya doğru hareket ederdi. Belli bir mesafe yürüdükten sonra savaş istikametine doğru dönerdi. Bu stratejiyi savaşın zorluğundan ve mesafenin uzunluğundan dolayı sadece Tebuk gazvesinde yapmamıştır. Bunun dışındaki her savaşta bu uygulamayı yapmıştır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* neden ashabına karşı tedbir almıştır? Gidilecek yerin ismini neden sahabesinden gizli tutmuştur? Yanlış anlayışa kapılmamalısın, Peygamber'in böyle yapması, sahabesine güvenmediğinden dolayı değildir. Bilakis Peygamber gibi ashabına güven duyan bir komutan, bir lider henüz dünyaya gelmemiştir. Ashabı da hem nübüvvetten önce, hem de nübüvvetten sonra Rasûlullah'a güven duymuştur. Allah sahabeyi tezkiye etmiş, Rasûlullah da onları en hayırlı nesil olarak övmüştür. Birçok alanda her şeyini ashabına emanet etmiştir Rasûlullah. Fakat bununla beraber Peygamber savaş stratejisinde, ashabına karşı tedbir almış, sırları onların yanında ifşa etmemiştir. Peygamber'in böyle yapmasının nedeni, Allah'ın şer'i emrinden dolayıdır:

"Ey iman edenler! Tedbirinizi alınız. Ya küçük birlikler halinde savaşa çıkın veya toptan seferber olun." [2]

Bugün cihad meydanları, sırların gizli tutulmasına ne kadar da muhtaçtır. Bugün mücadele alanları Peygamberin metodundan ne kadar da mahrumdur. Düşmanlarımız oturdukları yerden ümmetin sırlarını konuşuyorlar. Hem de hiçbir zorluk çekmeden. Nübüvvet döneminin tam tersini yaşıyoruz. O dönemde düşmanın sırlarını ilk öğrenen Peygamberdi. Düşman, Peygamberle karşı karşıya gelip bütün sırlarının onun elinde olduğunu gördüğü zaman mağlup olup geriye dönüyordu. Düşmanı bir kenara bırakalım, o zamanlarda ümmetin sırlarını sahabenin çoğu bilmiyordu.

Neden bugün ümmetin sırları bütün dünyanın dilinde?

Kardeşim! Her meseleyi her yerde konuşan kimse bedava istihbarattır. Normalde düşman bunun için paralı elaman tutuyor. Bir ton para yatırıp onları eğitiyor. Fakat bugün düşmanın bu ihtiyacını *'her meseleyi her yerde konuşarak'* bedava karşılayanlar var. Düşünün ki cihad meydanlarında savaşanlar, savaş esnasında ailesine telefon açıp o an ne yapıyor ve orada olan duruma dair ne gelişme varsa haber muhabiriymiş gibi olayları rapor ediyor. Tabi ki sırlarımız ifşa olur! Tabi ki kaybeden, vurulan biz oluruz! Hani ümmet içerisinde şu algıyı hep duymuşsundur: *'Tağut, nerede olursak olalım bizden haberdar.'* Bu olguyu tağut, kendi çabasıyla mı elde etmiştir, yoksa bizler mi sırlarımızı ifşa ederek buna olanak sağlamışız. Tağutun senin attığın her adımından haberi yoktur. Olması da mümkün değildir zaten. Çünkü o da bir beşerdir. Fakat sen her meseleyi her yerde konuşur, sırları gizli tutmazsan, elbette tağut attığın her adımdan haberdar olur.

Bugün ise, aynı ev ortamında kaldığı, samimi olduğu arkadaşıyla başkalarının sırlarını konuşmak veya evli olanların eşleriyle Müslümanların sırlarını konuşması, sırları ifşa etmek ve emanete hainlik olarak algılanmıyor.

Kardeşim! Sana Daru'l Erkam'ı hatırlatmak isterim. Daru'l Erkam, nüfusu az olan Mekke'de, müşrikler tarafından Peygamberin eylem ve söylemleri takip edilmesine rağmen on üç yıl boyunca gizli kalmıştır. Mekke bildiğin gibi zorluk dönemidir. Peygamber'in böyle zor bir dönemde Daru'l Erkam'ı yıllarca gizli tutması çok dikkat çekicidir. Gizliliğe önem veren Peygamber, düşmanın haberi olmadan Daru'l Erkam'da hem faaliyetlerini sürdürmüş hem de öncü nesli/sahabeyi yetiştirmiştir.

Bugün gizli tutulması gereken nice Daru'l Erkam'larımız var. Neredeyse birçoğu, Peygamber dönemindeki gizlilik vasfını kaybetmiştir. Telefonda ve facebook gibi sosyal paylaşım sitelerinde sırlar çok rahatlıkla paylaşılmaya başlandığından bu yana, ümmetin meselelerinde sır adına bir şey kalmamıştır.

2. 4/Nisa, 71

"Ey iman edenler! Tedbirinizi alınız. Ya küçük birlikler halinde savaşa çıkın veya toptan seferber olun."

Kardeşim! Gerek cihad, gerek ilim, gerekse de davet alanında İslam'a hizmet ederken sırları gizli tutmamız elzemdir.

İmam Maverdi *'Edebu'd Dünya ve'd Din'* isimli kitabında, sırrın gizlenmesi ile ilgili olarak şöyle der: *'Sırları gizlemek, başarının en büyük sebeplerinden olup, iyi durumun devamı için en uygun olanıdır. Rasûlullah'ın şöyle dediği rivayet edilir; 'İhtiyaçlarınızı gidermeyi gizlilik ile yapın. Çünkü nimet sahibini kıskananlar mutlaka vardır' '*

Ali bin Ebu Talib *radıyallahu anh* şöyle der: *'Sırrın esirindir. Onu açığa vurdun mu, sen onun esiri olursun. Açıklandığı için sahibinin canına mal olan, isteklerini elde etmesine engel olan nice sırlar vardır. Onu gizleseydi, zararından emin ve sonuçlarından güvende olurdu. İhtiyaçlarını da daha iyi giderebilirdi. Kişinin başkasının sırrını açıklaması, kendi sırrını açıklamasından daha çirkindir. Çünkü sır kendisine emanet edildiği için hıyanet; ayıp ve sözü saklanması söylendiği için de, koğuculuk yapma ayıbını işlemiş olur.'*

Kardeşim bizim için emirleri pratiğe geçirmede Peygamberden sonra en güzel örnek sahabeyi kiramdır. Sır konusunda onların düşüncesine ve uygulamasına başvurmamız gereklidir.

Bunlardan biri Peygamberin hizmetçisi Enes'tir. Enes *radıyallahu anh* kendi hayatından şöyle bir kıssa anlatır; *"Ben, çocuklarla oynarken Rasûlullah yanıma geldi ve bize selam verdi. Ardından beni bir işe gönderdi. Bundan dolayı annemin yanına geç gittim. Eve döndüğümde annem, 'niye geciktin?' diye sordu. Ben de 'Rasûlullah beni bir işe gönderdi' dedim. Annem 'Rasûlullah'ın işi neymiş?' diye sordu. Dedim ki 'Bu sırdır.' Bunun üzerine annem 'Sakın Rasûlullah'ın sırrını kimseye söyleme' dedi."* [3]

Kardeşim! Biliyorsun Enes'in annesi Ümmü Süleym'dir *radıyallahu anhum*. Ümmü Süleym'i bütün İslam tarihi fedakâr oluşu ile tanır. O kadar ki Peygamber'e Enes'i getirip *'Bu senindir ya Rasûlullah!'* demiş ve Enes'i Peygamber'e hibe etmiştir. Bununla beraber güvenilir bir kadındır. Fakat buna rağmen Enes *radıyallahu anh* Peygamber'in kendisine emanet ettiği sırrı annesine söylememiştir.

İnsanoğlu meraklıdır. Kişi Ümmü Süleym olsa da fıtrattaki merak duygusu değişmez. İnsan fıtratı, kendisini ilgilendirmeyen şeyleri öğrenmeye meyyaldir. Bununla beraber akrabalık, arkadaşlık gibi bağlarla yakın olan kişiler, birbirlerine sır olan konularda daha rahat soru sorarlar. İkisi de Enes için mevcuttur. Fakat Enes çocuk olmasına rağmen Rasûlullah'ın sırrını ifşa etmemiştir.

Bugün ise, aynı ev ortamında kaldığı, samimi olduğu arkadaşıyla başkalarının sırlarını konuşmak veya evli olanların eşleriyle Müslümanların sırlarını konuşması, sırları ifşa etmek ve emanete hainlik olarak algılanmıyor. Bu kişilere göre, sırları yabancı olan kişilere aktarmak hainliktir. Fakat İslam akraba, eş, dost ayrımı yapmaksızın sırları ifşa etmeyi hainlik olarak nitelendirmiştir. Bu konuda Ebu Lubabe'nin *radıyallahu anh* kıssasını daha önce örnek olarak vermiştim. Bu nedenle insan yakın hissettiği insanlara karşı sırlarda daha dikkatli olmalı, şeytanın oyunlarına kapılmamalıdır.

Gizlilikte başka bir örnek, Fatma binti Hattab'dır *radıyallahu anha*. Bir gün Peygamber, Ebu Bekir ve sahabeler Mescidi Haram'a gittiler. Orada Ebu Bekir *radıyallahu anh* ayağa kalkıp müşrikleri İslam'a davet etti. Derken müşrikler, Ebu Bekir'i orada dövmeye başladı. Utbe bin Rabi'a onu ayağındaki demirli ayakkabısıyla yüzünü tekmeledi.

3. *Buhari, Müslim*

Ebu Bekir *radıyallahu anh* baygın düşmüştü. Ailesi Ebu Bekir'i eve getirdi. Günün sonuna doğru kendine anca geldi. Ebu Bekir ayıldığı zaman ilk olarak Peygamber'in durumunu sordu. Annesi arkadaşının durumunu bilmediğini söyledi. Ebu Bekir annesine *'Fatma binti Hattab'a git. Rasûlullah'ı sor'* dedi. Annesi Ümmül Hayr, Fatma binti Hattab'a gitti ve *'Ebu Bekir senden Muhammed b. Abdullah'ı sallallahu aleyhi ve sellem soruyor'* dedi. Fatma binti Hattab *'Ben ne Ebu Bekir'i ne de Muhammed b. Abdullah'ı sallallahu aleyhi ve sellem tanıyorum. İstiyorsan seninle birlikte oğlunun yanına kadar geleyim'* dedi. Ümmül Hayr; *'Olur'* dedi. İkisi birlikte Ebu Bekir'in yanına geldiler. Fatma binti Hattab, Ebu Bekir'i dövülmüş, mahvolmuş bir halde bulunca kendisini tutamayarak *'Vallahi, sana bunu yapan kavim muhakkak azgın ve sapıktır. Ben senin öcünü almasını Allah'tan diler ve umarım'* dedi. Ebu Bekir *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* durumunu sordu. Fatma binti Hattab (gizli bir işaretle) *'Şu annen onun hakkında söyleyeceğimi işitir.'* demek istedi. Ebu Bekir *'Ondan sana hiçbir kötülük gelmez'* dedi. Bunun üzerine Fatma binti Hattab *'Selamettedir ve iyidir' dedi..."* [4]

Vakıamızda sır dediğimiz meseleleri yayanların çoğunluğunu bayanlar oluşturmaktadır. Hatta eşler çoğu haberi hanımlarından duyuyor. Bu dava için çok tehlikeli bir durumdur. Yukarıdaki kıssadan ümmetin bacılarına çok önemli bir ders çıkmaktadır. Bayanların sırları gizli tutma konusuna daha fazla dikkat etmesi gerekir. *'Bu komşum, bu eşim, bu annem veya bu akrabam, kadın kadınayız dertleşelim'* diye ümmetin sırlarını ifşa etmemeleri gerekir. Bu konuda davanın Fatma binti Hattab gibi eğitilmiş bacılara ihtiyaç vardır. Müslümanlar eşlerini sırları gizlemek konusunda eğitmeleri gerekir.

Hakeza Abdullah b. Cahş *radıyallahu anh* emaneti korumada, sırları gizlemede örnek sahabelerdendir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Receb ayında onu bir seriyenin başına komutan olarak tayin etmiş, onunla beraber sekiz tane muhaciri de göndermişti. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Abdullah b. Cahş'a bir yazı yazıp verdi ve iki gün yol aldıktan sonra bu yazıyı okumasını emretti. O da emredildiği gibi iki gün sonra yazıyı açıp okudu. Yazıda şunlar yazıyordu: *"Bu yazıyı okuduğunda Mekke ve Taif arasındaki Nahle bölgesine gidinceye kadar yürü. Orada Kureyş'i gözle ve bize onların haberlerini getir. Abdullah b. Cahş yazıya baktı ve 'işittik ve itaat ettik' dedi..."*

Kardeşim! Okuduğun üzere sırları gizli tutmak sahabenin de ahlaklarındandır. Bütün Müslümanlarda da olması gereken ahlak budur. Rabbimden isteğim bizleri sırları emanet bilen ve bu emaneti hakkıyla koruyanlardan kılmasıdır. Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir. Bir sonraki sayıda görüşme ümidi ile...

4. *Siyeri İbni Kesir*

emreuyar@tevhiddergisi.com | Emre Uyar

Emirlere Karşı Sorumluluklarımız

Emire nasihat edilecek noktanın gün gibi açık olması gerekir. Yoksa ihaneti meslek haline getirmiş olan insanların ellerine malzeme verilmiş olur. Hayır murad edilen bu iş, birçok şer ile neticelenebilir.

2. Emirlere Nasihat Etmek

Müslümanların emirlerine karşı sorumluluklarından bir tanesi de onlara nasihatte bulunmalarıdır.

Nasihat zaten İslam toplumunun esasını oluşturan yapı taşlarından bir tanesidir. Öyle ki Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Din nasihattir"* diyerek dinin sanki sadece nasihatten müteşekkil bir şey olduğuna işaret etmiş ve nasihatin önemine dikkat çekmiştir. Sahabe; *"Kime?"* diye sorduklarında ise Peygamberimiz; *"Allah'a, Rasûlü'ne, Kitabına, müminlerin emirine ve bütün Müslümanlaradır"* buyurmuş ve nasihatin bütün Müslümanlara yöneltilebileceğini söyleyerek ayrıca hususi olarak emirlere nasihat etmeyi de zikretmiştir.

Nasihatin mahiyetini anlamak için bu hadisi biraz açıklayalım;

Nasihat kelimesinin lugat anlamı bile birçok inceliklerle doludur. Belki de şeriatın bu iş için bu kelimeyi seçmesinde bir hikmet olabilir, Allahu Âlem.

Nasihatin manalarından birisi ihlastır. Daha da açmamız gerekirse bu kelime arındırılmış, halis kılınmış anlamında da kullanılmıştır. Nasihat eden kişi aldatma gayesi gütmeden sırf karşısındaki kişiyi düşünüp halisane ve safi duygularla bu işi icra ettiği için bu işe nasihat denilmiştir.

Bu manalardan birisi de dikiştir. Bu manada da bir incelik vardır. Nitekim terzi elindeki malzemeyi dikerek kusurları kapatıp eksiği tamamlayan kişidir. Nasihat eden kişi de nasihat ederken eksikleri tamamlama gayesi güderek nasihat ettiği için buna nasihat denilmiştir.

Bunlar nasihatin bazı lugat manalarıydı. Özel manasını öğrenmek için hadiste nasihat edilmesi gereken sınıfları tek tek izah etmemiz gerekir;

1. Allah'a Nasihat: Tabi ki burada Allah'a nasihat derken kastedilen şeyin *'hâşâ'* Allah'ı uyarmak manasında olmadığı malumdur. Allah'a nasihat şu ayette de geçmektedir;

"Allah'a ve Rasûlü'ne nasihat etmeleri şartıyla zayıflara, hastalara, harcayacak bir şey bulamayanlara bir günah yoktur." [1]

1. 9/Tevbe, 91

İlim ehli *"Allah'a nasihat'i şöyle açıklamışlardır; 'Allah'a nasihat vahdaniyetine itikadda ve O'nu uluhiyet sıfatlarıyla vasfetmekte eksikliklerden tenzihte ihlasla inanmak, O'nun sevdiklerini arzulamak ve O'nu gazaplandıran şeylerden uzak durmaktır."*

2. Rasûlullah'a Nasihat: İmam Kurtubi *rahimehullah* yukarıdaki ayeti açıklarken *'Rasûle nasihat'* kısmını şöyle açıklıyor; *'Rasûlullah'a nasihat Peygamberliğini tasdik etmek, emir ve yasaklarında itaatinin dışına çıkmamak, ona dost olanları dost bilmek, ona düşmanlık edenlere düşmanlık beslemek, ona gereken saygı ve tazimi göstermek, onun Ehlibeytini sevmek, onu da sünnetini de gereği gibi tazim etmektir. Sünnetini vefatından sonra gereken araştırmaları yapmak suretiyle canlandırmak, sünneti hakkında yeterli bilgiye sahip olmak, onu gereği gibi korumak, yaymak, davet etmek, Rasûlullah'ın üstün ahlakı ile ahlaklanmakla olur.'*

3. Kur'an-ı Kerim'e Nasihat: Kur'an-ı Kerim'e nasihat onu okuyup hükümlerini hayata geçirmektir.

4. Müminlerin Emirine Nasihat: Hafız İbni Hacer *rahimehullah* emirlere nasihat hakkında şunları söylemektedir; *'Müminlerin emirine nasihat yapmak istedikleri hususlarda onlara yardımcı olmak, gaflete düştükleri vakit onları uyarıp dikkatlerini çekmek, yanıldıkları vakit gediklerini kapatmak, onların etraflarında birliğin gerçekleşmesine çalışmak, onlardan nefret eden kalpleri geri çevirmek suretiyle olur. Onlara yapılabilecek en büyük nasihat ise, en güzel yol hangisi ise onunla onları zulmetmekten alıkoymaktır.'*

Hadisten hareketle nasihat ile ilgili bu açıklamayı yaptıktan sonra konumuzun temelini oluşturan *'emirlere nasihat etmek'* meselesi ile ilgili başka rivayetleri okumaya devam edebiliriz.

Başka bir rivayette Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor;

"Üç şeyde Müslümanın kalbi hainlik etmez; ameli Allah için yapmak, yöneticilere nasihat etmek ve Müslümanların cemaatine bağlı kalmak. Çünkü onların daveti, diğerlerini de kuşatır." [2]

2. Müslim

Yine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* emirlere nasihatin önemini şu rivayette de zikretmiştir;

"Allah sizin için üç şeyden razı olur ve üç şeyden hoşnut olmaz. O'na ibadet etmeniz ve hiçbir şeyi ortak koşmamanız, toptan Allah'ın ipine sarılmanız ve bölünmemeniz ve Allah'ın başınıza yönetici yaptığı kişilere nasihat etmenizden razı olur. Dedikodu yapmanız, çok soru sormanız ve malı boşa harcamanızdan Allah hoşnut olmaz." [3]

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* emirlere nasihat etmeyi ayrıca zikretmiş olması bunun önemli bir mevzu olduğuna işaret etmektedir. Zira nasihat meselesi haddi zatında mühim bir meseledir. Nasihatin ne denli mühim bir mevzu olduğunu anlayabilmek için Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu hadisini zikretmekte fayda vardır;

"Bir topluluk gemiye binip yolculuğa çıkarlar ve kura çekilir kimisi üst kata kimisi alt kata giderler. Belli bir süre sonra alt katın suyu biter ve onlar üst kattakilerden su istemekten imtina ederler ve derler ki; 'Biz gemiyi delip suyumuzu oradan alalım.' Eğer yukarıdakiler aşağıdakilere el uzatırlarsa hepsi kurtulur. Ama yukarıdakiler alttakileri umursamazlarsa alt taraftakiler de su ihtiyaçlarını o şekilde gidermeye çalışırlarsa o zaman hep beraber batarlar."

'Bir emir hata yapıyor ve insanlar onu uyarıp ona nasihat etmiyorlarsa o topluluk fesada uğramış, iflah olmaz bir topluluktur.'

Müslümanlara yönelik nasihatin önemine bu denli dikkat çekilmesi biz Müslümanları şunu düşünmeye sevk etmelidir; Sıradan bir Müslümana bile nasihat bu kadar mühim bir mesele ise acaba Müslümanların ancak kendisinin salâh bulması ile salâh bulacağı, adaletin ancak o adil olduğu takdirde İslam toplumunda söz konusu olabileceği emirlerimize nasihat etmek ne kadar önemlidir?

Bu sorunun cevabı akabinde, şunu söylersek yanlış söylememiş oluruz; *'Bir emir hata yapıyor ve insanlar onu uyarıp ona nasihat etmiyorlarsa o topluluk fesada uğramış, iflah olmaz bir topluluktur.'*

3. Müslim

Emire nasihat edilmesinin mühim bir mesele olduğunu öğrendikten sonra sakın ola ki bu meselenin öyle mutlak bırakılan ve herhangi bir sınırı olmayan bir mesele olduğunu zannetmeyelim. Nitekim bu nasihatin bir takım sınırlarının olması ve bu sınırlara göre tatbik edilmesi gereklidir. Aksi takdirde ıslah niyeti ile başlayan bu iş ifsadın çok dehşet boyutları ile bizleri karşı karşıya bırakabilir.

Bu sınırları şöyle zikredebiliriz;

1. Nasihat edilecek meselenin net bir şekilde ortaya çıkarılmış olması gerekir. Bu mesele zan ile hareket edilmesini kaldıramayacak kadar keskin ve hassas bir meseledir. Buna bir misal verelim; Farzı misal bir duyum aldık ki emirlerimiz insanların paralarında istediği şekilde tasarruf ediyor, bunları kendi hevası doğrultusunda kullanıyor. İnsanlar kendi aralarında bunu konuşuyorlar. Emire gidip kendisine bu konuda nasihat edip onu uyardık, emir kendisinin bir teftişe tabi tutulmasını istedi. Araştırmalar sonucunda böyle bir şey olmadığı çıktı. Peki, mesele burada kapanır mı?

Gerçek olmayan bu bilgi bile kalplerinde hastalık bulunan insanların elinde ciddi bir malzeme haline gelecek, İslam toplumunu bu asılsız haber ile karıştıracaklardır. İnsanların kafalarında emirlere karşı bir şüphe oluşturacaklar ve itaat noktasında onları olumsuz yönde etkileyeceklerdir.

Bu sebeple emire nasihat edilecek noktanın gün gibi açık olması gerekir. Yoksa ihaneti meslek haline getirmiş olan insanların ellerine malzeme verilmiş olur. Hayır murad edilen bu iş, birçok şer ile neticelenebilir.

2. Nasihat ederken bunun açıktan yapılmaması daha iyidir. Yöneticiye gizli olarak nasihatte bulunmak asıl olandır. Buna Osman *radıyallahu anh* döneminden bir örnek verebiliriz;

Bazıları: *'Osman, hep yakınlarını devlet işlerine tayin ediyor' diyordu ve bu söz bazı rahatsızlıklara sebep olmuştu. Usame radıyallahu anh, Osman'a yakın biri olması sebebiyle bu hususta ona nasihatte bulunmasını istediler. Usame onlara dedi ki; 'Onunla söylediğiniz şeyler hakkında konuştum, ancak bu kapıyı ilk kez ben açmak istemiyorum.'*

"Üç şeyde Müslümanın kalbi hainlik etmez; ameli Allah için yapmak, yöneticilere nasihat etmek ve Müslümanların cemaatine bağlı kalmak. Çünkü onların daveti, diğerlerini de kuşatır."

Eğer Usame gidip Osman'a *radıyallahu anhum* nasihat etseydi insanların kendisine söylemesi sebebiyle bu nasihati yapacağından dolayı sanki emire açıktan nasihat ediyormuş gibi olacaktı. Ama Usame bunu kabul etmedi ve bu kapıyı ilk açanın kendisi olmasını istemedi.

Asıl olan emirlere gizli bir şekilde nasihat edilmesidir. Sahabenin Emeviler döneminde yöneticileri açık bir şekilde uyarmaları kafamızı karıştırabilir. Ancak bu dönem farklı bir dönemdir. Yöneticiler Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkmayan, halktan utanmayan insanlar haline gelmişlerdi. Bu insanlara daha ziyade aleni bir şekilde uyarıda bulunulması sonuç açısından daha tesirli olacaktır. Bahsettiğimiz yöneticiler içki sofrasından kalkıp sarhoş bir halde insanlara namaz kıldıran kişilerdi. Sahabenin halk içinde yaptığı uyarı, bu insanlar için daha etkili olmuştur. Allah'tan korkmayıp halkın tepkisinden korkan bu yöneticiler zoraki bir şekilde olsa da münkerlerden uzak durmuşlardır.

Bazılarının buradan hareketle her halûkarda emirlere açık bir şekilde nasihat edilmesi gerektiğini savunmaları son derece yanlıştır. Sahabe durumun fıkhına göre davranmıştır. Hata olarak dahi isimlendiremeyeceğimiz işlerde nasihatler gizli bir şekilde yapılırken, münkerin umursamaz bir tavırla aleni bir şekilde işlendiği zaman ise nasihatler açık bir şekilde yapılmıştır. Ancak bugün bir emir Emevi emirlerinin haline uygun hareket ediyorsa sahabenin uygulamasına dayanarak açık bir şekilde ikazda bulunulabilir.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Kerem Çağlar keremcaglar@tevhiddergisi.com

CamiA(BD), CemaA(KP) ve Cemaat

Karşıt kamplarda konuşlanmış hasımlar arasındaki kavgada, her iki tarafın neferleri de 'Sistem sahipliği' siperinden ateş ediyorlar birbirlerine. Trajik olan da işte budur.

Mana yönüyle birbirine çok yakın olan camia ve cemaat terimleri, zihinlerde çağrıştırdıkları anlam itibariyle bugün olduğu gibi birbirlerinden hiç bu kadar uzaklaş(tırıl)ıp savrulmamışlardır. Uzaklaştırılıp savrulmaları bir yana, artık her bir terim birbirine hasım ve düşman tarafların kamplaşmışlık hallerini sembolize eder hale getirildi.

Kamplaşmış olan tarafların öncüleri ile sözcülerinin hezeyanlarına bakan ortalama bir vatandaş, gözlerini yaşartacak düzeyde, hak ve hakikat mücadelesi veriyorlarmış gibi bir izlenim edinebilir. Hak ve hakikatı, herkes kendi inancına ve meşrebine göre tanımladığından, doğal olarak her vatandaş da *'Hak ettiği'* yerde konumlanacaktır.

Dünya üzerinde, eğer hâlâ varsa sağır sultanın dahi duyduğu hakikat şudur ki; *'AK'*ıyla, *'Kamber'iyle'* girişilen kuralsız, ölçüsüz ve ahlaksız bu savaşımın asıl nedeni mülk, ikbal ve iktidarın paylaşımındaki anlaşmazlıktır.

Her iki taraf da birbirlerinin gardını düşürmeye çalışırken *'Hak!'* diye ünlemektedir. El-Hakk olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hak ve adaletin kamil manada müesses nizamı olan İslam'ı ve İslami ıstılahları dahi, her türlü arsızlıklarını, hırsızlıklarını ve şirklerini örtmek için istismar etmekten de kaçınmamaktadırlar.

Değneğin İki Ucu Da...

Beyinlerindeki nöronlardan, bedenlerindeki kılcal damarlara kadar demokrasi kazuratının kirlenmediği bir milimlik yerleri kalmadığı halde, kendilerini hâlâ en hakiki Müslüman olarak ilan ve takdim eden her iki tarafın bu halleriyle dahi sahih İslam inancına karşı aynı koalisyonda oldukları apaçık ortadadır. Esasen bu durum ortaya yeni çıkmış da değildir. Her iki tarafın son on yıldaki söylem ve icraatlarına biraz dikkatlice bakıldığında birçok mesele açıklığa kavuşacaktır.

Hançerelerini yırtarcasına demokrasi ve Batılı değerler adına cazgırlık ve bezirgânlık yapan biri ruhani (!) diğeri ise siyasi her iki liderin de misyonlarının ne olduğu hakkında hakikatler ortaya çıkmış oldu: Laik-Demokratik-Kemalist sistemin payandalığı ve gönüllü savunuculuğu!

Geçmişte yaşanan askeri darbelerin, özellikle de 12 Eylül 1980 darbesi ile 28 Şubat postmodern darbesinin en önemli sebepleri arasında, Millî'ci ve Muhafazakâr cereyanların rejim için

tehdit oluşturabileceği yönündeki korkular da sayılmaktadır.

Tevhid inancından uzak olmakla beraber dönemsel şartları itibariyle ve yüzeysel tanım ve algılarla rejim için en büyük tehdit olarak gösterilen millîci ve muhafazakâr camialara mensup kadrolarla, bu kadroların yetiştirdiği insanların ekseriyetinin bugün birbirlerine karşı sürdürdükleri taht ve rant kavgaları büyük bir ibret vesikasıdır. Bu manzara, onların bu hale gelmesine sebep olan dalalet yolu demokrasinin henüz giriş kapısında bulunan iyi niyetli insanlar için, paha biçilmez bir tecrübedir aynı zamanda.

Her birisi ayrı bir camia ve grup olsa da, deriniyle yahut görünürüyle, rejimin nezdinde aynı çuvaldaki birer baş kuru soğan hükmündedirler.

Bir Kamber, Bir Çelebi, İki Tağut

Cemaziyelevveli malum olan Amerikalı Kamber'in gözünde camiA(BD)'sine intisab etmemiş herkes; ötekidir, üçüncü sınıftır, tehlikedir, nefret edilendir ve hatta İslam dairesinin dışındadır! Hem kendisinin hem de müridlerinin değişik yer ve zamanlarda ortaya koydukları söylem ve tavırlarını sıradan vatandaşlar dahi bilirler.

En büyük kin ve düşmanlıkları ilim ve cihad ehli Müslümanlaradır. Vatikan ve küresel küfür güçleri ile yaptıkları işbirliği neticesinde, İslam'ın özünü nasıl tahrif etmeye yeltendilerse cemaat kavramının da özünü-içini boşaltmaya çalışmakta, hiç değilse bunun müsebbibi oldular.

İslam'ı seven iyi niyetli ve hayırhah insanlardan Allah'ın dinine yardım ve destek adına, bir elmanın kabuğunu ince ince soyar gibi İslam'ın libasını çıkardılar.

Adalet ve hürriyet adına mücadele edeceklerini beyan ederek birkaç hareket gösterir gibi yaptıktan sonra, demokrasi pistinde kendilerine tahsis edilen kulvara geçip gösterilen hedefe doğru kâh yürümekte kâh koşmaktalar, durmadan.

Bunlardan ruhani olanı, postu Pennsylvania'ya sermiş, muhtemelen Beyaz Saray'daki otoriteye yakın olmanın mülezzez ruh hali, oradan ayrılmasına mani oluyordur.

Hem muvahhidleri her çemkirdiğinde kulübesinden uzatacağı başını okşayacak böyle karizmatik otoriteyi başka nerelerde bulabilecektir ki?

Ruhani olanı da siyasi unvanı da tevhid ehline düşman olan dostlarına yaklaşıp yaranmakta, birbirleriyle ayrıca rekabet halinde oldular. Birbirlerine peşrev çekmeye başlayalı henüz üç beş ay oldu. Daha önce her iki taraf da Müslümanlara peşrev çekmede güç birliği ve işbirliği yapmaktalardı. Senenin dört mevsimi, gece gündüz, gizli açık, mahpus özgür...

Her halukârda tevhidi anlatan ve *'Rabbim Allah'tır!'* demekten başka herhangi bir eylemi olmayan Müslümanları susturmak ve etkisizleştirmek için tecessüs ve terassut yoluyla mahremiyetlerini ihlal etmeye cür'et ettiler.

Kendi CamiA(BD)'lerini ve CemaA(KP)'lerini müdafaa etmeye çalıştıkça bencilliğin dipsiz çukurlarına yuvarlandılar.

İslam'dan ve İslam kardeşliğinden her bahsettiklerinde Çelebi'nin sözlerinden, Kamber'in de gözlerinden sağanak halinde galiz yalanlar aktı.

Ahlaktan söz ettikçe toplumu münafıklığa, emaneti ganimet addetmeye, ikiyüzlülüğe, yalancılığa, dubaracılığa, edepsizliğe, gıybete, iftiraya, sövgüye, övgüye, öfkeye, karşılıklı rızaya dayalı zinaya... Ve daha sayılamayacak bir sürü yozlaşmışlıklara ve iğrençliklere ittiler.

Kamber her *'muhabbet'* dediğinde, muvahhid ailelerin çocukları dahi onun siyonistlerden, Evangelistlerden veya Budistlerden bahsettiğini anlayabilmektedir. Zira İslam düşmanlarına merhamet gösterip dua etmekten geri kalmamaktadır. Müslümanların payına ise kin küpü kalbinde ve sair azalarında stokladığı gaddarca düşmanlık irinini fışkırtması düşer.

'Kardeşlik' derken zihninde *'ehli salîb'*in suretleri canlanır. Vefa ise onun için Vatikan'daki muhitlerine karşı derûni lisanla dile getirdiği kuvvetli bir histir.

Çelebi, iktidara geldiğinde sistemin bağırsaklarında birikmiş pislikleri temizleyecekti güya! Gelinen noktada ise, o bağırsaklarda onun ve destekçilerinin pislikleri sistemin şehir kanalizasyonu gibi geniş olan bağırsaklarını dahi patlatacak neredeyse...

Mustaz'af muvahhidlere karşı her iki taraf da adeta mengenenin birer ucu gibiler. Ellerine bir geçirmeye görsünler, mengenenin dişlerini nasıl da büyük bir şehvetle sıktıklarını bilen bilir.

Sistem Davetçisi Kalemşör Mücahid(!)ler

İslam adına söz söyleyebileceğini düşünen, CV'sinden (özgeçmişinden) küçük çapta bir roman çıkabilecek bu kartvizitli abiler, hocalar ve yazarlar ciddi ciddi kafa yorup tonlarca teoriler üreterek bir sürü kitap yayınladılar. Panellerden panellere koştular. Sahici tonlamalarla İslam davasını savunduklarını höykürdüler. Yüzlerce, binlerce makaleler kaleme aldılar. Gençleri kıpır kıpır cevelâna sevk ettiler.

O dönem farklı dinî ve kabilevî gruplarla beraber onlar da bizzat aynı müzakere halkasındalarmış gibi, Medine vesikası (sözleşmesi) üzerine kendilerinin de kaybolduğu pek derin analizlere daldılar. Medine sözleşmesinden günümüz demokrasisine tekabul edebilecek minik bir referans bulabilmek için ömür tükettiler.

Dünya hayatında elde edilebilecek hayırların en büyüğü olan hidayet nimetine ulaşmaya çalışmak yerine, batılın ta uzaklardan gelen sesine kulak ve gönül vererek itikadî iflaslarını ilan ettiler. Demokrasiyi zulüm, tuğyan ve hırsızlığın maskesi olarak ilan edenlerin yıllarca süren demokrasi ve Kemalizm eleştirileri, tekfirleri ve hesaplaşma naraları hâlâ gökkubbede çınlamaktadır.

'Ey herif-i nâ-şerif! Milyon milyon insanları demokrasi tariki ile cehennem istikametine yöneltirsin. Azılı ve yeminli İslam düşmanlarının dahi muvaffak olamadıkları böyle bir şirk cenderesine hem de 'Hak!' diye ünleyerek bu halkı bu hızla nasıl böyle sokabildin?'

İslam davetçisi sıfatını höpürdete höpürdete kullanan mâlûmatfürûş hocalar, abiler, yazarlar ve diğer *'İslamcı'*ların bu ne sistem aşkıymış kabule sığmayıp taşan! Son seçim sonuçlarından dahi çok daha mühim olan bu gerçeğin ortaya çıkmış olması, bizim için sürpriz değil elbette. Yıllardır yeri geldiğinde bu hususları dile getirmekteyiz.

Karşıt kamplarda konuşlanmış hasımlar arasındaki kavgada, her iki tarafın neferleri de *'Sistem sahipliği'* siperinden ateş ediyorlar birbirlerine. Trajik olan da işte budur.

Zannedersiniz ki şirk sistemini deviren tevhidî bir inkılap gerçekleşmiş. Tevhidî inkılabı gerçekleştiren devrimci kadro da şu sıralar, pek de zor durumda olan *'İslam Devleti'*ne göğsünü siper etmekte! Söz söyleyebilen ve kalem oynatabilen herkes uzman analist edâsıyla birbirlerine yol göstermekte, fetvalar vermekteler.

'Sistemin kurumlarına sızarak bazı noktaları 'in' edinen meşhur masonik tarikatın müridlerini o inlerden çıkarıp atmak gerek...'

'Sistemi 'böcek'lerden tez temizlemelidir.'

'Sistemi bilimum kazalardan, belalardan ve dahi kem gözlerden korumalıdır.'

'Sistemin laik eğitimini evlere kadar yaygın hale getirmeli.'

'Sistemin faize dayalı ekonomik çarkının sorunsuz olarak dönmesi için her tedbir alınmalıdır. Gerekirse çocukların cep harçlıkları dahi kayıt altına alınmalı, kontrol ve gözetime tabi tutulmalıdır.'

Laik-Kemalist aptalların beceremediğini yapıp bu şirk sistemini halkın her kesimi içerisinde, kendi tarihinde görmediği bir meşruiyet katına çıkarmaya azamî gayret göstermişlerdir.

Bu durumda bunların başındaki Çelebi'ye de şunu sormak gerek: *'Ey herif-i nâ-şerif! Milyon milyon insanları demokrasi tariki ile cehennem istikametine yöneltirsin. Azılı ve yeminli İslam düşmanlarının dahi muvaffak olamadıkları böyle bir*

şirk cenderesine hem de 'Hak!' diye ünleyerek bu halkı bu hızla nasıl böyle sokabildin?'

Çelebi'nin cevabı:

'Partini kur da gel, öyle konuşalım!'

İslam Cemaati ve Cemaat Müslümanı

Cemaatin farziyeti; cemaatin rahmet, ayrılığın ise azap olduğu hususları tüm müminlerce malumdur.

Her ne kadar içi boşaltılmaya ve anlamı dışında şeytanî faaliyetlerin kotarıldığı organize bir örgüt ile ilintilendirmeye çalışılsa da cemaat bizim için şimdi daha değerli bir nimettir. İlahi bir lütuftur. Bunu böyle biliyor ve Rabbimize hamd ediyoruz.

Cemaat her şeyden önce tevhid, iman ve Nebevî menhecin tatbik edildiği sünnet ve takva üssüdür.

Cemaat, kardeşliğin yeşerip güçlendiği ve kalplerin kaynaştığı ihlas ve samimiyet yuvasıdır.

Cemaat, namazlarda hep beraber kıyama durarak hayırları celp edip masiyetleri def etmek üzere toplanmış muvahhidler topluluğudur.

Cemaat dendiğinde bu kelime ile beraber İslam nezdinde makbul olan *'Ehli Sünnet ve'l Cemaat'* terkibi hatırlanır. Müslüman bilir ki, Ehli Sünnet ve'l Cemaat dışında kalan ve ayrı düşen herkes ve her kesim dalalettedir.

Bir müslüman *'Cemaat'* kelimesini her duyduğunda kalbine ılık bir şeylerin akıverdiğini hisseder. Özgüveni artar. Müminlere zerre kadar dahi zarar vermemek için dilini ve ellerinin Nebevî ahlakın *'kontrol merkezine'* bağlar. Kardeşlik hukukunu en iyi şekilde uygulamak yönündeki iradesini güçlendirir. En azından bunun için çaba gösterir.

Müslüman bilir ki Cemaat, yüce Allah'ın hoşnutluğudur. O'nun *subhanehu ve teâlâ* yardımına mazhar olmaktır. O'ndan *subhanehu ve teâlâ* gelecek zaferin en önemli vesilelerindendir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, kenetlenmiş bir yapı gibi saf bağlayarak kendi yolunda çarpışanları sevdiğini de bilir.

Cemaat, küfrün çok namlulu silahından çıkan ebedi azap *'kurşun'*larına hedef olmaktan kaçıp, Allah'a firar edenlerin sığındığı iman kalesidir.

Cemaat, her alışverişinde sermayesini batırma ve bir daha toparlanmayacak büyüklükte zarar riski taşıyan dünya metaına kalben bağlılık prangalarının tamamen çözüldüğü gerçek özgürlük alanıdır.

Cemaat, dalaletin kör karanlığından çıkmaya muvaffak kılınanların, hidayet nuruna doğru yöneldikleri faziletmeab ocağıdır.

Cemaat, ülkemizin ve dünyanın yapay ve kirli gündeminden Müslümanları koruyarak, onları aslî görevlerine yönelten, motive eden ve onlardan sağlam karakterli dava adamları çıkaran muttaki rehberliktir.

Cemaat, verdikleri söze sadakat gösteren ve ihtilafların saptırıcılığından korunmaya çalışarak tevhid davasına adanmışlık ruhuyla hizmet etmek isteyen ümit nesli yiğitler kervanıdır.

Şüphesiz ki: Allah'tan başkası için sevilen, bağlanılan ve itaat edilen her birşey; seven, bağlanan ve itaat eden kimse için zarar ve azap sebebi olacaktır.

"Onlar kendilerine itibar ve kuvvet (vesilesi) olsun diye Allah'tan başka ilahlar edindiler. Asla! İlah edinilenler kendilerine yapılan tapınışları/ibadetleri kabul etmeyecekler ve onlara hasım olacaklar." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri Nebiler, Sıddıklar, Şehidler ve Salihler cemaatiyle birlikte haşrolunmaya vesile olacak söz ve ameller üzere sebat etmede muvaffak kılsın. (Allahummeamin)

1. *19/Meryem, 81*

"Onlar kendilerine itibar ve kuvvet (vesilesi) olsun diye Allah'tan başka ilahlar edindiler. Asla! İlah edinilenler kendilerine yapılan tapınışları/ibadetleri kabul etmeyecekler ve onlara hasım olacaklar."

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Namazda Gözü Olanın Ezanda Kulağı Olurmuş

Eksik olan hakkıyla 'dert'lenmemek ve adım atamamaktır. Bilmekle aynı öneme sahiptir adım atabilmek, bildiğini uygulayabilmek.

Değerli okurlar!

Bu köşeden, her şeye dair yazılar yazdık. Kimi zaman çocuk eğitimine değindik; kimi zaman da birtakım sorunlara hikayeler aracılığıyla parmak bastık.

'Çocuk eğitimi' yazılarımızın hemen hemen hepsinde, *'eğri ağacın gölgesinin düz olamayacağı'*, iyi bir nesil için iyi birer anne-baba olmanın zorunluluğuna değindik.

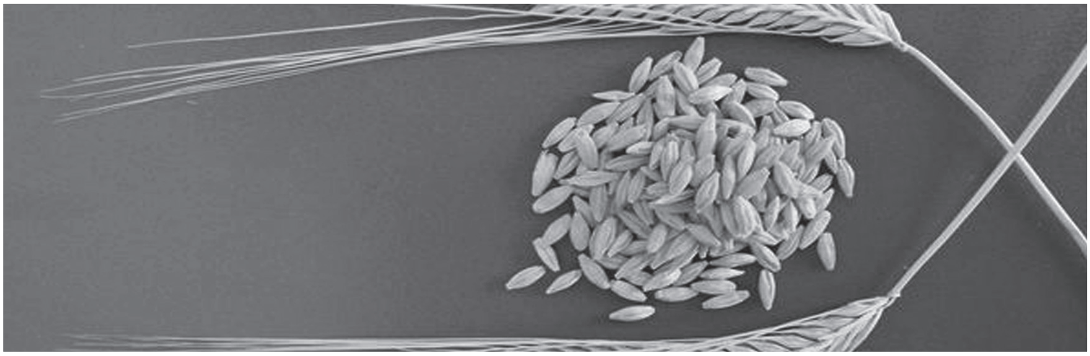
Çeşitli meclislerde, ikili sohbetlerde, çocuğa dair bildiklerimizi gündeme getirip paylaştık. Bilmediklerimizi araştırmaya gayret ettik.

Sesli dersler dinledik, anne ve babaların dinlemesi için de teşvik ettik.

Ancak, üzülerek gördük ki bir arpa boyu yol gidememişiz.

'Sebebin ne ola ki?' diye düşünürken mükerrer bir olay bunu fehmetmemize vesile oldu. *'Namazda gözü olanın ezanda kulağı olurmuş'* derler ya, işte anladık ki birçok kardeşimizin *'Çocuk Eğitimi'* diye bir derdi yokmuş.

Muhatap olduğumuz birçok fert, aile yaşamındaki düzensizlikten şikayetçi. Ve yine birçok fert, çocuğunun davranışlarındaki bozukluğun

farkında. Hatta, *'Ne yapabiliriz?'* sorusunu sık sık sormaktalar, muhtelif ortamlarda. Ama aldıkları cevap üzerinde düşünmek, *'ne yapabilirim, nereden başlayabilirim?'* diye planlanma yapmak ve en önemlisi de adım atmak olmayınca, öğrenilen bilgiler yük olmaktan, kişilerin sorumluluklarını daha da arttırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Peki anne ve babaları harekete geçmekten alıkoyan ne?

'Çocuklarını ve sorunlarını hakkıyla dert edinmemeleri...'

Kimse itiraz etmesin. *'Okuduğumuz kitaplar, dinlediğimiz bir kaç ders, her fırsatta soru soruşumuz dert edindiğimizin göstergesi'* de demesin.

Çünkü *'dert edinmek'* bu değil. İsterseniz önce sözlüğe bakalım ne demekmiş *'dert!'*

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da, Melik'in karısının Yusuf'a *aleyhisselam* olan arzusunu bu fiille dile getirmiştir.

'Hemm' öyle bir dert edinmedir ki, hüznü kişiyi eritir, bitirir. Bununla da kalmaz. Sahip olmak, bu dertten kurtulmak için kişiye her yolu denetir.

Melik'in karısı öyle bir derde duçar olmuştu ki; ne rezil olmak umurundaydı, ne de sahip olduğu şeyleri kaybetmek. Her şeyi göze almış ve Yusuf'u *aleyhisselam* odaya kapatmıştı.

İşte budur *'hemm'...*

Yakıcı arzu, insanı yiyip bitiren derttir...

Gördüğünüz üzere bizim çocuk eğitimini dert edinmediğimiz, kelimenin sözlük anlamından bile anlaşılıyor.

'...Çocuğum neden yalan söylüyor, neden ders çalışmıyor, neden kitap okumayı sevmiyor, neden bana karşı geliyor, neden küfür ediyor, neden arkadaşlarıyla kavga ediyor, neden istediğini yaptırmak için ağlıyor, neden uyumuyor, neden öfkeli, neden kendini ifade edemiyor, neden tırnaklarını yiyor, neden başını okşamama; onu sevmeme izin vermiyor, neden yalnız kalmaktan korkuyor, neden okulu sevmiyor, neden ibadetten hoşlanmıyor, neden bu kadar dağınık, neden hiçbir şey umurunda değil, neden mutsuz, neden hayvanlara eziyet ediyor, neden öğretmenine karşı saygısız, neden sır tutamıyor, neden arkadaşının kalemini izinsiz alıyor, neden birine zarar vermekten rahatsız olmuyor, neden hızlı ve bağırarak konuşuyor, neden altını ıslatıyor, neden, neden, neden...?'

Bu soruları kendine soran anne ve babanın uykusu kaçmıyorsa, bu sorular bir kâbus olup üzerine çökmüyorsa, sanki kanser hastalığına yakalanmışçasına tedavi için bir bilene, bir eğitmene, bir pedegoga gitmiyorsa, çocuğunu düzeltmek için her yolu denemiyorsa *'dert edinmiyor'* demektir.

Dikkat edilirse dertlenen birey, bir başka eylemi de beraberinde yerine getirmeli, adım atmalıdır.

Çocuğunun durumu bir ebeveyni ne kadar üzerse üzsün, uykusunu kaçırırsa kaçırsın *'Ya Allah'* diyerek ikinci adıma geçemiyorsa, derdin dermanını öğrenip pratikte bunu uygulamıyorsa burada maalesef başarıdan söz edilemez.

Maalesef Müslümanlar her iki basamağın da yanı başındalar. Dert edinen de yok, dert edinip adım atan da.

Bu bir acziyet...

Örnek verecek olursak;

Nebevi sünnet çocuğa değer vermiş. Bizzat Rasul *sallallahu aleyhi ve sellem* çocukla çocuklaşmış, eğlenmiş, oyunlar oynamış... Kitaplar, psikologlar, pedegoglar da aynısını söylüyorlar.

Biz de defaten bir terapi olarak *'Onlarla zaman geçirin!'* dedik.

'Eğlenin, oyun oynayın onlarla. Çünkü oyun oynarken hem eğlenecek hem de çocuğunuzu tanıyacaksınız' dedik.

Kurallara uyuyor mu?

Diğer oyunculara saygılı mı?

Sırasını bekliyor mu?

Oyunda başarılı mı?

Hangi oyunlara daha yatkın, yeteneği ne?

Başarısızlığı hazmedebiliyor mu?

Oyun içi kazada nasıl tepki veriyor?

Kendi sebep olduğu yenilgilerde hatayı kabulleniyor mu, yoksa suçu başkasına mı atıyor?

Oyunu yönetmeye mi çalışıyor?

Oyundan hemen sıkılıyor mu?

Dikkatini toplayabiliyor mu?

Tüm soruların cevabı, çocuğunuzun eğitiminde çok önemli veriler. Çocuğu tanımadan, yeteneklerini, zaaflarını bilmeden, eksik yönlerini keşfetmeden eğitim olur mu?

Tüm bunları defalarca söylememize rağmen dinleyeni, *'Nasıl yapalım?'* diye öneri bekleyeni gördük ama uygulayanı maalesef henüz göremedik.

İşte burada eksik olan hakkıyla *'dert'*lenmemek ve adım atamamaktır. Bilmekle aynı öneme sahiptir adım atabilmek, bildiğini uygulayabilmek. Zira din alanında bilmenin yetersizliği, bildiğiyle amel etmemenin korkunç getirisi naslarla sabittir.

Bildiğini uygulamayan ilim ehli, bağırsaklarının etrafında değirmenin etrafında döner gibi dönmekle tehdit edilmiştir.

Amelden, uygulamadan uzak Yahudi bilginleri *'kitap yüklü merkep'* olarak nitelendirilmiştir. Bir başka yerde de lanetlenmelerine sebep olarak gösterilmiştir.

Demek ki bildiğini uygulamamak oldukça büyük bir cürümdür.

İşte bu naslar bizi eyleme sevk etmelidir.

Temennim, tüm ebeveynlerin eğitimi dert edinmeleridir...

Mİrsad Ağınt

TÜNEL

Dehşetengiz bir dehliz. Tağut oğlu tağut Esed'in azap hangarları. Feryatlar bile mecalsiz... Sessiz. Her beden bir işkence kadavrası. Canlı kadavra. Dünya tarihinde hiç bu kadar uygulamalı işkence eğitimi yaptıran bir başka tağut yoktur. Zûnûvas mı, Dehhak mı, Firavun mu, Kin hanedanlığı mı?

Bir yol. Bir demiryolu. Yolda romatizmaların azdığı için oflayıp puflayan pir-i faniler gibi, mekanik iniltilerle bayıra yüklenmiş bir tren.

Büyük bir tehlikeyi daha uzaklara haber vermek ister gibi tiz bir siren sesi. Peş peşe. Defalarca. Uzaklardan duyulunca kara da olsa bir trenin sesiyle müjdelenmek için ümitlenir, istasyonları bekleşen ahali. Kimilerinin yüreklerini ise ince ince sızlatır bu ses hasretle.

Doğa, yaratan Rabbine adeta bir şükür ifadesi olarak yeryüzünü ziynetlendirdiği göz alıcı güzellikteki manzaralarını cömertçe sergilemekte. Kompartımanın penceresinden de bu güzel manzaraları izlenmekte. Kesintisiz.

Doğayı, bir görenler vardır; bir de sadece bakanlar, bilirsiniz.

İçeridekiler. Göbeğinde yaşadıkları doğanın, kusursuz güzelliklerini ömürlerinde ilk kez görüyorlarmış gibi güçlü bir merakla penceresinden bakıyorlar kompartımanın.

İçeridekiler dediğim, kompartımandakiler. Kimisinin gözleri gökyüzünde sarmaş dolaş gezinen bulutlara dikilmiş, kimisi, çok da uzak olmayan bir otlakta yayılmış koyun sürüsünü gördüğünde kompartımandaki diğer yolculardan saklamak ister gibi derin bir iç geçirir. Çocukluğunu hatırlamıştı zira. Kendisi henüz ana kuzusu bir cimcime iken nasıl da çobanlık yapmaya çalışırdı kuzulara.

Recai de var bu kompartımanda. Birkaç saat evvel adeta yemyeşil bir denizi andıran ormanın kıyısından geçmişti tren. Göz alabildiğince yeşillik. Uğradıkları istasyonlara yaklaştıkça sayıları daha da artan meyve ağaçları görünür. İçtimada bulunan bir askerî birliğin neferleri gibi adeta hiza ve istikamete bakarcasına sıralanmış, geçip uzaklaşan ağaçlar. Tepedeki güneşin tesir etmeye muvaffak olmadığı koyu gölgeli ağaçlar.

Demiryolcularının suyu dağlardan gelirmiş. Her istasyonda onlara has bir su hattı vardır, derler. Doğru mu, doğru ise tüm istasyonlarda da var mı, bilinmez. Ama istasyonlara yakın evlerin sakinleri, günlük bir bidon da olsa bu sudan alıp evlerine götürürler. Dağdan gelir; temiz, sağlam sudur diye. Hele yazın karpuz çatlatan bir serinliği vardır, bu suların. Basbayağı bildiğimiz soğuk su akarmış bu çeşmelerden.

En son mola verdikleri istasyonun çeşmesinden doldurduğu şişesini, sehpanın bir kanadının üzerine koymuştu Recai. Kompartımanlarda pencerenin hemen altında montelenmiş iki kanatlı açılır kapanır portatif sehpalar vardır. İşte sehpanın bir kanadının üzerine koymuştu su şişesini Recai.

Dışarıda resmî geçit yapar gibi anbean değişen bu güzelim manzaraların tek bir karesini dahi kaçırmak istemiyordu. Manzaralar da manzaraydı hani. 'Gözünü bizden ayırma!' der gibiydiler. Demeseler de öyleydiler ya.

Recai'nin de zihninde hemen bir şeyler beliriverirdi böylesi durumlarda. Daha çok uhrevi manzaralar gelirdi aklına. Düşünüyordu da şu gökkubbenin altında ne güzellikler ne harikuladelikler varmış. Gençliğin cevelanını alevlendiren olağanüstü tablolar. İsimlerini dahi bilmediği belki de hiç görmediği ve göremeyeceği envai çeşit ağaçlar. Bir tarafta melbûd, öte yanda sölpümüş olanlar. Kimisi Sidr'i kimisi Talh'ı, kimisi de Tuba'yı andırırlar.

'Subhanallah! Şüphesiz ki bunların her biri apayrı birer mucize gibi.' dedi içinden, Recai.

Kur'an'dan hatırlamıştı bu manaya yakın bir ayeti. Kitabı sağ elinden verilmiş olup gölgeler ve pınarbaşlarında bulunan muttakilerin varis kılındıkları yüksek cennetlerde ağırlanışları... Zemininden ırmaklar akan, gölgeleri ve yemişleri kesintisiz olan cennetleri... Kabartılmış döşekler üzerinde örtüleri atlastan minderlere yaslanan bahtiyarlar...

Kıpır kıpırdı içi. Hatırladığı ayetler ve seyre daldığı o eşsiz manzaralar neşelendirmişti onu. Ne de iyi olmuştu trene binmesi. Tren yolculuğu gayet güzel bir fikirdi. Geze geze yol alıyordu saatler boyu. Kısa süre önce nehir üzerinde kurulu bir demiryolu köprüsünden geçerlerken zihninde sırattan geçiş tablosu canlanmıştı.

Amellerin salih olması iyi de, ya ihlastan mahrum ise. İşte o zaman katar yükü gibi salih amelleriyle beraber henüz sıratın başındayken el elde baş başta kalınacağını hatırladı yeniden.

Sırattan geçmek. Bunda muvaffak olabilmek için amellerini şu an içinde yolculuk yaptığı trene benzetmişti. Saymıştı binmeden önce, kaç vagon olduğunu trenin. Tam sekiz vagonluk bir katardı.

Amel. Evet. Salih amel. Sekiz vagonluk, haydi bunun iki katı bir katar yükü kadar salih amelinin olduğunu düşünmüştü. Sırattan geçebilmek için tek başına bunlar yeterli miydi? Hayır, hayır. Başka şeyler de olmalıydı. Mesela şu koca katarı ip gibi peşinden sürükleyen bir lokomotif vardı.

Öyleyse amellerinin salih, salih amellerinin de ihlaslı olması gerektiği çok açıktı. İhlas. Tabi. İhlas da salih amellerin lokomotifiydi. Allah'ın rızasına, hoşnutluğuna müjdelemesine ve ebedi saadet yurduna ulaşabilmek için takdim edilen salih amel *'katar'*ı, ihlas lokomotifiyle makbuliyet menziline vasıl olabilirdi ancak.

Amellerin salih olması iyi de, ya ihlastan mahrum ise. İşte o zaman katar yükü gibi salih amelleriyle beraber henüz sıratın başındayken el elde baş başta kalınacağını hatırladı yeniden.

Bundan dolayı bir an ürperiverdi.

Recai birçok meseleye bu şekilde bakmaya çalışır, aynı anda da kafasında hemen bu duruma münasip bir kıyamet sahnesi canlanıverirdi.

Bir ağaca bakar mesela. O ağacın kaç yıllık olduğunu düşünür, hesap etmeye çalışır önce. Sonra *'Kim dikmiş bu ağacı acaba?'* diye sorar kendi kendine. Ne yapacaksa artık bu sorunun cevabını. Bu meselelerde tefekkür etmekte asıl niyeti. Ağacı diken adam görmüş müydü böyle büyüdüğünü diktiği ağacın. Hâlâ hayatta mıydı, ailesi var mıydı? Müminlerden miydi yoksa kendisini mümin zannedenlerden mi? Bir fidanı toprakla buluşturmuş ve hayata tutunmasına vesile olmuş ya, peki ya kendisi ne hallerdeydi acaba? Mümin olarak göçmüşse ne âlâ! Böyle bir ihtimal dahi sevindirmişti Recai'yi. Hayırlı, muvahhid bir evlat bırakmış mıydı, her tarafı tuğyan sarmış dünyaya bir tevhid tohumu diye. Hem de kendisi için sadakayı cariye olacak salih bir evlat. Öyleyse ne mutlu ona.

Recai bu. Dünyalık ahiretlik peş peşe sorular belirir zihninde. Bir arpa danesi görmeye görsün. Bir bakarsın ki o arpa danesini yiyen öküzün sürdüğü tarlada yeşeren ekinin hasadıyla elde edilen tahılın hangi değirmende un, hangi evde yoğrulan hamur, o hamurdan hangi tandırda pişen hangi ekmek olduğunu ve o ekmeği de hangi insan, civcivinin yediğini düşünerek soruların peşinde neredeyse bir devri alem yap vermişti. Hızlı da düşünürdü ha!

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Tren bu. Koca bir demir yığınından bundan daha munis daha hafif ve daha hoş (!) bir melodi çıkar mı, çıkmaz elbette. Amma bu, dev bir yılan gibi dağları bayırları kıvrıla hızlana aşıp sevilenleri sevenlerine ulaştırmak için durmadan giden terene de yakışmıyor değil, bu mekanik melodiler.

Taka tuka tika tak...Taka tuka tika tak...

Çok azı dışında yolcuların hepsi alışır bu sese bir süre sonra. Hatta uyumak isteyenler için ninni gibi gelir bazen. Kompartımandaki yolculardan yaşlı bir musikişinas, dinlemek mecburiyetinde olduğu bu, Ray cinsinden melodileri hafızasındaki musikî arşivinden hangi besteyle eşleştirebileceğini düşünür o sırada. Bulduğundaysa yüz çizgileri gerilerek bir memnuniyet ifadesi yayar yeryüzüne.

Gür siyah bıyıklı, sakin bakışlı, iri kara gözlü bir delikanlı geçen yaz yaptığı düğününü hatırladı raylardan yayılan mekanik melodiyle. Tren hızlandıkça kendisine özgü bu melodinin de temposu artıyordu. Tıpkı düğün günü bahşişlerini peşinen toplayıp garantilemiş davulcunun aşka gelerek derisini patlatırcasına davulunu tokmaklaması gibi. İşte genç adam da bunu hatırlamıştı.

Kompartımandakilerin her birisi hatıra ile hayaller dünyasında, kimisi maziye doğru yolculuğa çıkmış, kimisi de geleceğe doğru yol almakta, pencereden izledikleri manzaralar eşliğinde.

Raylardan çıkan seslerde bir değişiklik oldu. Filtrelenmiş gibi daha boğuk bir ses. Aynı anda kompartıman da karanlıkta kaldı. Tren bir tünele girmişti. Girer girmez tüm kompartımanlardaki aydınlatma ampulleri ölgün de olsa yanmaya başlardı ama bu kez öyle olmadı. Bir saniyeyi bir dakika gibi uzun hissettiren bir karanlık içinde kalmıştı herkes. Recai yine pürdikkat.

Karanlığı yara yara ilerleyen tren, hızını da düşürmüştü. Farlarından kırıla kırıla tünelin içine yayılan ışık hüzmeleri hafif bir loşluk ver-

mekteydi tünele. Recai'nin dikkatini tünel duvarı çekti ilk anda. Taşlar birer tuğla boyunda ve dikdörtgen biçimindeydi. Duvar terlemiş, bazı noktalarda su damlıyor. Yosunlaşmış duvarın taşlarına bakınca içine bir korku yayıldığını hissetti Recai. Çünkü duvarın görünümü korkunç şeyler çağrıştırmaktaydı zihninde.

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Bu soğuk metal sesinden, sebebini henüz anlayamadığı bir ürperti hissine kapılmıştı. Ses tünelin içinde yankılanıyor ve birkaç kat daha kuvvetli bir gürültü olarak kulakları çınlatıyordu.

Tren tünelin içinde patinaj mı yapıyordu ne? Pek mantıklı olmasa da öyle zannetmişti Recai.

Diğer yolcuların da o tanıdık yolculuk rahatlığı, huzursuzluğa dönüyordu her geçen saniye.

Raylardan, daha önce melodi gibi gelen sesler Recai'nin kulaklarında inilti gibi çınlıyordu şimdi. Gözleri yine penceredeydi, her zamanki gibi.

Sonu acı içinde ölüm olan feryatlar. Kayıt altına alınmayan, hesap edilmeyen ve her hangi istatistiki bir veriye konu olmayan, olamayan mazlumane ve ölümlere sürüklenen canların istiflendiği sevk vagonlarının kompartımanları gibi sıralanmış hücreler.

Zindan!

Evet ya. Tünelin taş duvarı zindanı hatırlatmıştı. *'Kim bilir yaşadığımız şu an hangi kör karanlık zindanlarda nasıl canhıraş feryatlar yükselmektedir arşa.'*

Sonu acı içinde ölüm olan feryatlar. Kayıt altına alınmayan, hesap edilmeyen ve her hangi istatistiki bir veriye konu olmayan, olamayan mazlumane ve ölümlere sürüklenen canların istiflendiği sevk vagonlarının kompartımanları gibi sıralanmış hücreler.

'Ne zaman çıkacak tren bu tünelden?'

Daraltı geldi herkese. Kör karanlıkta devasa demir yığını trenin her aksamı feryat etmekte sanki. Taş duvar ise zindanı heceliyor artık. Her geçen saniye iniltiler daha da yükseliyor anlaşılan. Her bir taş, tünelden beter hangarlarda işkencelerle öldürülen her bir mazlumun suretinde görünüp sesinde haykırıyor gibiydi, trende bulunan ve hızla uzaklaşmakta olan her bir insana. İnsan suretindeki her bir canlıya.

Ağızı şirk koktuğu halde 'İslam' diye naralananlara. Karnındaki barsakların röntgenini şirk sistemine takdim edenlere.

Bir masa, iki koltuk ve bir de tabela ile arzı fethetmenin ilk adımlarını attıklarını vehmeden ehli eyyama.

Muvahhidlere darbe vurmaketiket yapıştırmak, çamur veya laf atmak için kuyruklarda bekleyerek salya sille salvolar sallayanlara.

Bir ihtilafımız daha olsun diye ihtilaf üretip pazarlayarak dağıtım ağı kuran muhtelif ebat ve adette muhalif tıynetlilere.

...

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Tünel. Taşlar. Duvar. Duvar taşları. Yosun tutmuş, kararmış, ıslak, çentikli ve loş.

Zindan!

Dehşetengiz bir dehliz. Tağut oğlu tağut Esed'in azap hangarları. Feryatlar bile mecalsiz... Sessiz. Her beden bir işkence kadavrası. Canlı kadavra. Dünya tarihinde hiç bu kadar uygulamalı işkence eğitimi yaptıran bir başka tağut yoktur. Zûnûvas mı, Dehhak mı, Firavun mu, Kin hanedanlığı mı?

Hepsi. Hayır, belki de hiçbiri. Onların hem itikadi hem de sulbî zürriyetinden olan işkencecilerin ülküleri bir. Önderleri, lojistik kaynakları, tahrik ve taklit mercileri de. Yeni bir Safevi İmparatorluğu'dur müşterek hayalleri.

Tünel. Tren. Kompartımanlarında yanması gereken ölgün Işıklar hâlâ yok. Herkesin canı sıkkın. Recai'nin de.

Tünel karanlık. Yosunlaşmış duvar hâlâ ağlıyor. Raylardan çıkan seslerde iniltilerle feryatlar birbirine karışmakta.

Ses veren, güç veren, zel veren, teselli veren, cesaret veren, selam veren kimsecikler yok. Kaçamak da olsa şefkatli bir bakış ile nazar eden dahi yok.

Zindan!

Hama mı, Halep mi, Şam mı yoksa Suriye'nin tamamı mı?

Tüneller her yerde. Tüneli, hangarı olmayan tağutlar bu tür zulümlerini konteynırlarla kotarmakta. Hem kaleler ne güne duruyor? Cenk kalesi gibi kanlı kaleler.

Kimi tağutlar Safevi Şiası adına Müslümanları boğazlarken kimileri demokrasi, kimileri de kralcı bir *'din'* adına sürümlerini icra etmekte.

Baasçı Safevi müşriklerin vahşetine Siyonistler dahi şaşırmakta, hatta kıskanmakta. *'Nasıl da düşünememiştik bunları. Oysa Şia kardeşlerimizden (!) daha mahirdik bu mecrada.'*

Tren hala patinaj mı yapıyor, ne? Yoksa dipsiz kuyulara doğru mu yol almakta. Recai de bu işe pek bir anlam veremedi daha.

Kederlenmişti Recai.

Bin taş bir duvar... Kompartımandaki keyifli yolculuğun konforunu nasıl da darmaduman etmişti.

Belki de daha iyi oldu, diye düşündü Recai. *'Daima şu ana odaklanmalı'* dedi. Kimse duymadı onu tabi.

Dört bir yanında neler yaşanıyordur, tam da şu anda dünyanın, kim bilir.

Günde kaç mümin ruh, bedeni ait olduğu toprağı serilip yükselmekte arşa. Cennetlere doğru kanatlanan yeşil kuşların kursağında. Selam, müjde, hoş karşılanış, rıza, ikram ve esenlik yurtlarına doğru kanat çırpmada birbirleriyle yarışmada yeşil kuşlar.

Ya ötekiler... Evet, ötekiler. Haçlı ittifakının dahi yapamadığı vahşeti muvahhidler üzerinde tatbik eden Kin koalisyonu.

Aynı anda Rusya'yla, Çin'iyle, Avrupa'sıyla, Amerika'sıyla, laikiyle, Baas'ıyla, diktatörüyle ve demokratıyla tevhid dini İslam'a düşman olan herkesle ve her güç odağıyla işbirliği yapma omurgasızlığını marifet belleyip limitsiz kıyımlarda bulunan Ortadoğu'nun kurnaz ve kıvrak siyaset oryantali, Safevi Şiası.

Hakikatlere ayıktıklarında *'Ya leyteni!..'* diye feryatlanmaktan hiçbir fayda göremeyecek ve kalpleri Şia muhabbetiyle davul derisi gibi şişmiş olan gözleri açık körler.

Recai'nin gözleri taş duvarda. Tren hala tünelde. Kendisiyse bambaşka alemlerde. Karanlıkta yürüyen demir yığınının homurtusu devam ediyor.

...

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

O zalimleri düşünüyor Recai, şimdi. Şirk ve tuğyan ehli zalimleri. Dostlarını, destekçilerini finansörlerini, borazanlarını, kalemşörlerini, ağlayıcılarını, dövünücülerini, gönüldaşlarını, gönlü taşlaşmış duagularını, müdafilerini ve her çirkef-

likleri ortadayken dahi *'kardeşlik'* edebiyatının çekirdeğini çitleyenleri...

İşte böyle kompartıman kompartıman, bölük bölük hem de azarlana azarlana cehenneme sevk edilişlerini tasvir ediyorken zihninde. Halen çıkamadıkları bu tünel gibi bir yerden geçirilecek olmaları dahi yeterince ürperticiydi Recai için.

Güleryüzün, şefkatli bir kucaklanmanın, tatlı bir içeceğin, yardımcının, rahatın, hoşluğun, ümidin aydınlığın, esenliğin, merhametin, güvenliğin, özgürlüğün, serinliğin, vazgeçmenin, geri dönüşün ve çıkışın olmadığı kalıcı azap yurduna revan olan kan içici sapkın ve saptırıcı zalim tağutlar ile avaneleri o gün hiç kimsenin umurunda bile olmayacaklardır.

İçerisine itilip kakılan şirk önderlerinin ve tâbilerinin üzerleri ateşle kapatılıp kapıları kilitlenen yere doğru giden, yolculukları henüz dünya hayatındayken başlamıştır çünkü. Suriye'de her bir şehirde Ebu Ğureyb'e *'rahmet'* okutacak azap merkezleri kuran Safevi ve Baasçı tağutların bu amellerinin cezası da ayni cinsten olacaktır, kuşkusuz.

"Mümin erkeklerle mümin kadınlara işkence edip de sonra tevbe etmeyenler için cehennem azabı vardır. Yakıp kavuran azap da onlaradır." [1]

Recai bu ayeti hatırladığında yağmur yüklü bulut gibi boşalmaya hazırlanan yüreği hafiflemişti biraz.

Akıbeti yüreklerini yakan pişmanlık, ayrılık, hasret, bitkinlik, hüsran, zillet ve alçaltıcı bir azap olanların hali ne de kötüdür.

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Ortalık aydınlanmaya başladı. Tren tünelden çıkıyor demek. Tünelden çıkar çıkmaz güneşin ışıkları peşisıra durmaksızın hızlıca tüm loş ve karanlık kompartımanların ve koridorların aydınlık hasretini bitirdi.

Doğa, yaratan rabbine bir şükür ifadesi olarak yeryüzünün ziynetlendirdiği gözalıcı güzellikteki manzaralarını cömertçe sergilemekte. Kompartımanın penceresinden de bu güzel manzaralar izleniyor. Kesintisiz. Doğayı bir görenler vardır, bir de sadece bakanlar, bilirsiniz.

Güneşin aydınlığı, kompartıman penceresinden görünen tüm evleri, duvarları tarlaları, ve bahçeleri aydınlattığı gibi; eşiklerin, hangarların, yarıkların, dehlizlerin ve izbelerin karanlıklarını da ışığıyla yalıyordu.

Kompartımanın içi güneşin aydınlığıyla dolunca köşede oturan yaşlı bir amca salavat getirdi ellerini yüzüne sürerek.

Recai de güzel manzaralara tekrar kavuşunca Allah'a hamd etti. Gözleri manzaraya bakıyor, gönlü ise başka mecralara akıyordu.

Omuzlarında ağır bir yükün varlığını hissederken aynı anda gözlerinin de nemlendiğini fark etti.

Tren tünelden çıkmıştı ama tünele girmeden önceki keyfinden eser kalmamıştı Recai'nin.

1. 85/Buruc, 10

veyselturk@tevhiddergisi.com

Demokrasi Bir Dindir
Ebu Muhammed El Makdisi

Kitap: Demokrasi Bir Dindir

Yazar: Şeyh Ebu Muhammed El Makdisi

Yayınevi: Şehadet

Hamd ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*, O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'tan yaraşır bir şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin" [1]

Yeni bir kitap tanıtma imkânı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız kitap Şeyh Ebu Muhammed Makdisi'nin *'Demokrasi Bir Dindir'* isimli eseri olacaktır. Malumdur çağımızın en büyük fitnelerinden bir tanesi demokrasi fitnesidir. Bugün, uğruna; Arap Baharı adı altında oluk oluk kan akıtılan, İslam'ın alternatif yönetim tarzıymış gibi sunulan, Saray Mollaları (Belamları) tarafından caizliğine dair fetva verilen, kendilerini İslam'a nispet edenlerin kafasını karıştıran ve muvahhidlerin onu yeryüzünde defetmek için en çok bedel ödedikleri bir fitnedir.

Çünkü demokrasi Allah'ın hükmü olmayıp halkın yasamada bulunması ya da tağutun hükmüdür. Bu hükümde Allah'ın yasalarının hiçbir hükmü yoktur. Oysa İslam dininde

"Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz Allah'a ve ahiret gününe iman etmişseniz onu Allah ve Rasûlü'ne götürün. Bu, hem hayırlı hem de netice bakımından daha iyidir." [2]

Ancak tağutların dininde ise durum şöyledir: *'Eğer bir konuda ihtilafa düşerseniz, onu uydurma anayasaya ve yerden bitme kanunlara uygun olarak halka, meclise ve krala götürün'* şeklindedir.

İşte bu şirk fitnesi yeryüzünde evleviyatla defedilmeli, şirk meclisleri yıkılmalı, sempatizanlarına düşmanlık etmek ve onlarla canla ve malla cihad etmek gerekir.

İşte bu ay tanıtımını yaptığımız eser bugün bu demokrasi safsatasının nasıl birşey olduğu, onunla amel edildiği zaman kişinin İslam'la bir alakasının kalmayacağını detaylarıyla açıklamıştır.

Ayrıca kitap üç bölümden meydana gelmiştir. Birinci bölüm; Şeyh Makdisi'nin, ikinci bölüm; Ebu Seyyaf El Mukri, üçüncü bölümü ise Murat Gezenler'e aittir. Üçünün konusunun ortak teması da demokrasi fitnesi ve küfrüdür.

Allah'tan bu demokrasi küfrünü Müslümanlardan defetmesini ve tekrar asrı saadet devrini nasip etmesini diliyorum.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. 3/Âl-i İmran, 102

2. 4/Nisa, 59

02.Mart.2014

Çin'de Palalı Saldırı: 33 ölü!

Çin devlet televizyonu CCTV, ülkenin güneybatısındaki sınır eyaleti Yunnan'ın merkezi Kunming'deki ana tren istasyonunda dün akşam meydana gelen palalı saldırı sonucu 33 sivilin öldüğünü, 143 kişinin yaralandığını duyurdu.

07.Mart.2014

Suudi Arabistan İhvan'ı Terörist İlan Etti

Suudi Arabistan İçişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, Mısır'dan İhvan ile Lübnan'dan Hizbullah'ın aşırılık yanlısı terör örgütleri listesi'ne alındığı bildirildi. Suudi basınında yer alan haberde, Suriye'de Esed rejimine karşı savaşan ve El Kaide bağlantılı oldukları iddia edilen Nusret Cephesi ve Irak Şam İslam Devleti'nin de terör örgütü ilan edildiği kaydedildi.

04.Mart.2014

Mısır'da Hamas Örgütüne Şok

Mısır'da *'Acil İşler Mahkemesi'*, Gazze'deki Hamas Örgütü'nün Mısır'daki faaliyetlerinin yasaklanmasına ve var olan merkezlerinin kapatılmasına hükmetti.

12.Mart.2014

Süleyman Şah'ta Çatışma!

Suriye'nin Halep kentinde Türk askerinin koruduğu Süleyman Şah Türbesi çevresinde Irak Şam İslam Devleti ile ÖSO arasında çatışmaların yoğunlaştığı bildirildi.

13.Mart.2014

Malezya Sınırında Gizemli *'Türkler'*

Tayland polisi, Malezya sınırı yakınında saklanan ve Türk olduklarını iddia eden yaklaşık 220 kişilik bir grubu yakaladı.

19.Mart.2014

Çeçen Lider Umarov Şehid Oldu (inşallah)

Çeçen lider Dokko Umarov'un şehid olduğu (inşallah) bildirildi. Çeçenlerin internet sitesi Kavkaz Center'dan yapılan açıklamada, 'Kafkasya Emirliği'nin lideri Umarov'un şehid olduğu' belirtildi.

21.Mart.2014

Irak ve Şam İslam Devleti Türkiye'yi Tehdit mi Etti?

Irak Şam İslam Devleti 20 Mart'ta yayınladığı bildiride Süleyman Şah Türbesi 3 gün içinde boşaltılıp Türk bayrağı indirilmediği takdirde türbeyi yerle bir edecekleri tehdidinde bulundu. Bildiri Irak Şam İslam Devleti resmî kaynaklarınca teyit edilmedi.

21.Mart.2014

Niğde Otobanında Çatışma

Niğde'nin Ulukışla ilçesinde, uygulama yapan güvenlik güçlerine ateş açan ve Irak ve Şam İslam Devleti'ne müntesip olduğu iddia edilen 3 kişi, 1 asker ve 1 polisi öldürdü, 8 güvenlik görevlisini de yaraladı. Bu görevlileri öldüren kişiler daha sonra bir sağlık ocağında tutuklandı. Aynı olayla irtibatlı olduğu şüphesi ile İstanbul'da gözaltına alınan 3 kişiden birisi tutuklandı.

Lübnan'da Esed Yanlıları ile Karşıtları Arasında Çatışmalar

Lübnan'ın Trablus kentinde, Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esed yanlıları ile karşıtları arasında bir haftadır devam eden çatışmalarda ölü sayısı 23'e, yaralı sayısı 120'ye yükseldi.

22.Mart.2014

Pakistan Talibanı ile Müzakere Süreci

Pakistan Talibanı müzakere heyeti ile yeni oluşturulan hükümet heyeti, İslamabad'daki Pencap evinde ilk kez bir araya geldi. Görüşmeye İçişleri Bakanı Nisar Ali Han da katıldı.

23.Mart.2014

Düşürülen Suriye Uçağı

Türkiye, Haziran 2012'de F-4 tipi savaş uçağının Suriye tarafından düşürülmesi sonucu değiştirdiği angajman kuralları çerçevesinde, ikinci kez bir Suriye hava unsurunu vurarak düşürdü.

24.Mart.2014

İhvan'a İdam Kararları

Müslüman Kardeşler Teşkilatı (İhvan) adına yapılan yazılı açıklamada: darbecilerin; basını *'insanları yanıltmak'*, polis ve askeri *'halkı öldürmek'*, yargıyı ise binlerce sayfalık dosyayı okumadan *'İhvan'ı bitirmek için'* kullandığı savunularak, idam kararlarının *'İhvan'ı yok etmeye yönelik'* yeni bir operasyon olduğunu ifade edildi. 529 kişinin idam kararına hükmedilerek *'modern tarihte tek bir davada en kalabalık toplu idam kararı'* verilmiş oldu.

24.Mart.2014

Malezya'dan Kayıp Uçakla İlgili Açıklama

Malezya Başbakanı Necip Rezak, elde edilen verilerin; 8 Mart'ta kaybolan Malezya Havayolları'na ait yolcu uçağının, Hint Okyanusu'nun güneyine düştüğünü gösterdiğini açıkladı.

25.Mart.2014

Suriye'de Sahil Köyü Ele Geçti

Suriye İnsan Hakları İzleme Örgütü Direktörü Rami Abdurrahman, aralarında El Kaide bağlantılı olan Nusret Cephesi'nin de bulunduğu muhaliflerin, Lazkiye'ye bağlı Samra köyünün kontrolünü ele geçirdiğini söyledi. Böylece muhalifler ilk defa Akdeniz'e ulaşmış oldular.

Beşşar Esed'e İki Haber Daha!

Al Arabiya televizyonu, Beşşar Esed'in iki kuzeninin daha, Türkiye'ye yakın; Lazkiye bölgesinde süren çatışmalarda öldürüldüğünü duyurdu.

Ümraniye'de Silahlı Çatışma

Ümraniye'de, akşam saatlerinde düzenlenen operasyonda çıkan çatışmada yaralanan 2 kişinin Irak ve Şam İslam Devleti'ne müntesip olduğu iddia edildi. Olayda biri komiser 3 polis yaralandı.

26.Mart.2014

PYD ve ÖSO, Irak ve Şam İslam Devleti'ne Karşı Birleşti

Rasulayn ve Kobani'nin kontrolünü elinde bulunduran; PKK'nın Suriye uzantısı PYD, Irak ve Şam İslam Devleti'ne karşı savaşmak için ÖSO ile anlaştı. Daha önce birbiriyle çatışan iki grup, Irak ve Şam İslam Devleti'ne karşı aynı cephede savaşacak.

Usame Bin Ladin'in Damadına Müebbet

Usame Bin Ladin'in damadı Süleyman Ebu Gays, sadece 3 hafta süren duruşma sonrası 11 Eylül saldırılarında görev aldığı gerekçesiyle New York'ta çıkarıldığı mahkemede, jüri üyeleri tarafından suçlu bulundu.

27.Mart.2014

Filipinler'de Tarihî Anlaşma İmzalandı

Filipinler hükümeti ile ülkenin güneyindeki Moro İslami Kurtuluş Cephesi, yıllardır süren çatışmalara son vermek amacıyla tarihî bir barış anlaşması imzaladı.

27.Mart.2014

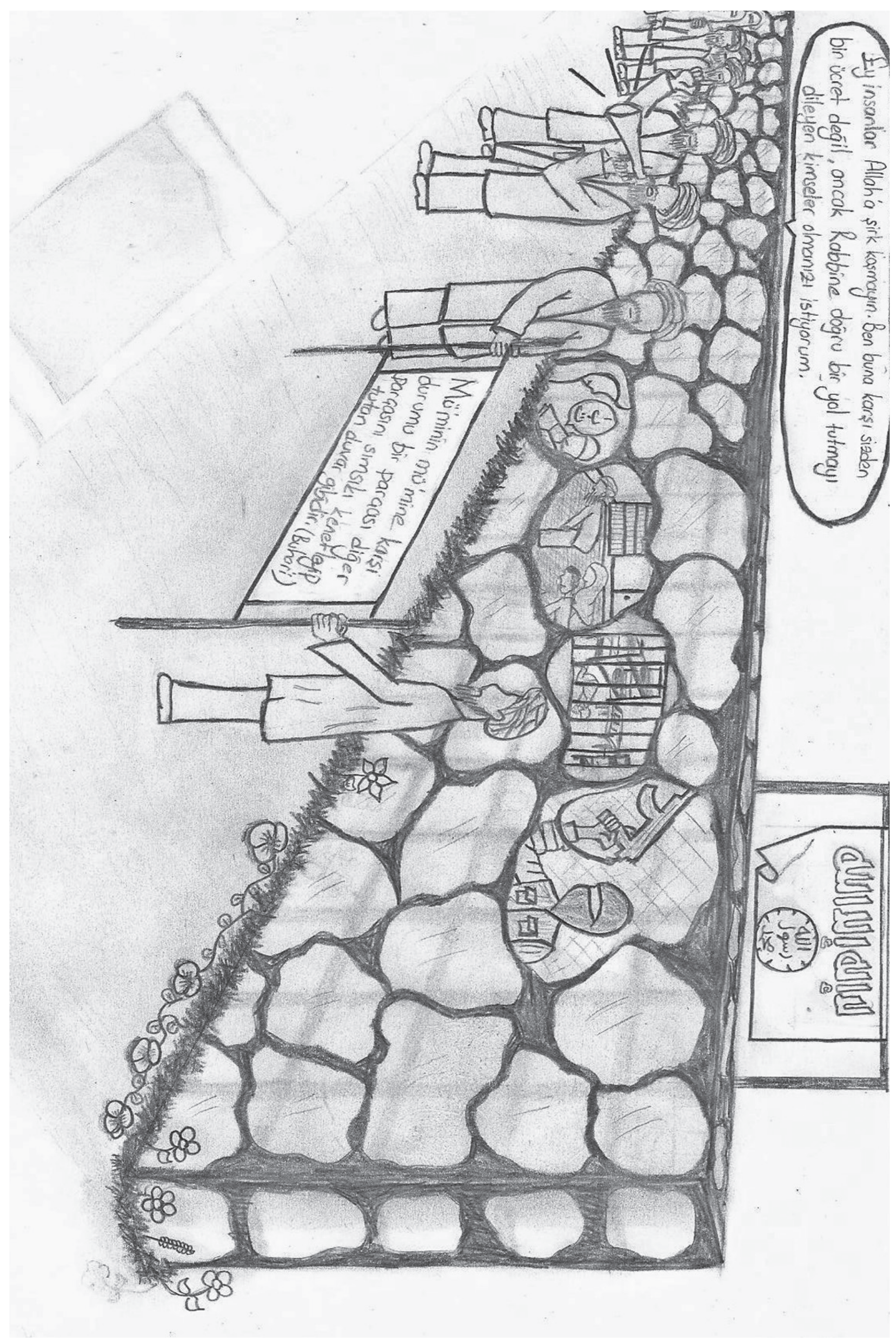

Şok Ses Kaydı

Son günlerde birçok ses kaydına şahit olan kamuoyu, bu kez de devletin zirvesindeki kişilerin konuşmalarını dinledi. Dışişleri Bakanı ve MİT Müsteşarı'nın da aralarında bulunduğu kişilerin Suriye'ye savaşı tartıştıkları kayıtta Hakan Fidan *'Devlet savaş kararı verirse bir gerekçe oluşturmak için gerekirse adamlarımızı Suriye ye gönderir buraya 8 füze attırırız'* ifadelerini kullanıyor.

KARİKATÜR

Ey insanlar Allah'a şirk koşmayın. Ben buna karşı sizden bir ücret değil, ancak Rabbine doğru bir yol tutmayı dileyen kimseler olmanızı istiyorum.
Mü'minin mü'mine karşı durumu bir parçası diğer parçasını sımsıkı kenetleyip tutan duvar gibidir. (Buhari)

Hikaye Yarışması

TEVHİD DERGİSİ

tevhid

ŞARTLAR

1. Yarışma 16 yaş ve üstü katılımcılar içindir ve ücretsizdir.
2. Konu seçimi, İslamî şiar ve ahlakı dahilinde serbesttir.
3. Yazılarınız daha önce yayınlanmış olabilir ancak başka yarışmalardan derece almamış olmalıdır.
4. Eserler yazarların kendisine ait olmalıdır.
5. Hikaye bilgisayarda, 'Arial' yazı karakteri ile 12 punto büyüklüğünde, 1,5 satır aralığında yazılmalı, A4 boyutundaki ölçülerle en az 3 sayfa uzunluğunda olmalıdır.
6. Başvuru sahibinin adı, soyadı, yazışma ve e-posta adresiyle beraber iletişim bilgileri açıkça belirtilmelidir. Yazılarınızı e-mail yolu ile alttaki e-mail adresine veya Tevhid Dergisi bürolarına CD içinde iletebilirsiniz.

ÖDÜLLER

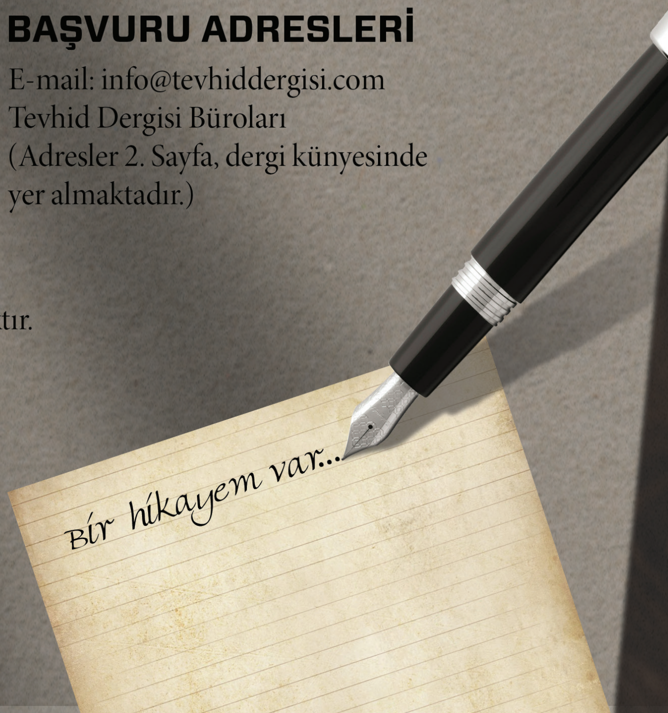
Birinci : Dizüstü Bilgisayar
İkinci : Akıllı Cep Telefonu
Üçüncü : Tablet Bilgisayar
Mansiyon : 1 Yıllık Tevhid Dergisi Aboneliği (5 kişi) olarak tertip edilmiştir.
Ödüle hak kazanan katılımcılarımız www.tevhiddergisi.com sitemizde açıklanacaktır.

BAŞVURU ADRESLERİ

E-mail: info@tevhiddergisi.com
Tevhid Dergisi Büroları
(Adresler 2. Sayfa, dergi künyesinde yer almaktadır.)

SON BAŞVURU

25 Nisan 2014

“Tağut’a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!”

(39 / Zümer, 17)

ISSN 2148-4635

9 772148 463504